

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1925

1. szám - 1925 január	
<u>A HIT ÉS CSELEKEDETEK</u>	- 2
2. szám - 1925 február	
<u>A KERESZTYÉN TUSAKODÁSAI</u>	- 18
3. szám - 1925 március	
<u>A JUBILEUMI ESZTENDŐ</u>	- 34
4. szám - 1925 április	
<u>AZ ÚR VACSORÁJA</u>	- 50
5. szám - 1925 május	
<u>A NEMZET SZÜLETÉSE</u>	- 66

ÓRÓK SZIKLA.
MÁS FUNDAMENTOMOT
SENKI NEM VETHET.
VÁLTSÁG MINDENKERT.

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA-21:11,12

Vallásos folyóirat. XII. évfolyam, 1. szám
1925. Január. Adámtól 6053.

TARTALOM

A HIT ÉS CSELEKEDETEK - -	1
A hit fejlődése - - - - -	4
Elő példák - - - - -	5
Más kipróbált ókori győzők - -	7
„Miánk megpróbálása” - - - - -	8
JÉZUS MEGGYÓGYITJA IGY	
ELŐKÉLTŐ EMBER FIÁT - - -	10
Jézus szavának hite - - - - -	10
A bátorság a jellem szükséges része	11
Istenre mutatni, ez a mi feladatunk	11
VAN ISTEN - - - - -	12
HEGYI BESZÉD - - - - -	13
A hegyi beszéd három kimagasló	
vonása - - - - -	14
A szigorú igazság helyére szeretet	
lét - - - - -	15
ÁLDOTT ÚJ ESZTENDŐT - - -	16
JERIKHÓ SORSA MEGPECSE-	
TELTELETT - - - - -	16

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhálnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerektségére következnek... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt”. „Mikor pedig ezek kezdenek meglesni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejéteket: mert elközelget a ti váltáságotok”. — Luk. 21: 25, 26; Márk. 13: 29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközü szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálatával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezeti hívő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink” tárgyszerinti ismételtséi, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája*. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát váltságul (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenkért” (I. Péter 1:8-19; I. Tim. 2:6). Főlépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágosítsa minde neknek, hogy miképpen rendezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismer- tessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentett. — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit telje- sebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akarátának, mint az az Írásban ki van fejezve. Így sza- bad merészen kijelentünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelenté- seinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, hit- tétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbízásnak tekint, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodj; inne- arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról val- itéletünk s az ő népének kegyelmeiben és tudományban való fölépítése szerint igazodik. És mi nemcsak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot meg- könnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek”, választottak és értékesek — közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket össze- hoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyel- méből, megkötölte a halált minden emberért”, „váltságul mindenkért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmas időben”. — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; I. Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához, „meglája őt, amilyen” része lesz az isteni természetnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő kor- ban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országglása fog min- denki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és enge- delmesek — Megváltónk és az ő megdicsőített egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztul- nak. — Csel. 3:19-23; Ezs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZER- KESZTVE KIADÓHVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. újabb megren- delésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt címhez mellékeljük a megújítás, vagy lejárati idejét jelző hónapot és évet

Olvasóinkat szeretettel értesítjük, hogy az „Ör- torony” folyó évben egyforma papíron nyomva jelenik meg és előfizetési ára egy évre 150 lei, félévre 75 lei. Az előfizetéseknél kérjük ezt tekin- tetbe venni. Együttal kérjük hátralékos előfize- tőinket, hogy küldjék be előfizetési hátralékaikat.

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemű megrendeléseiket, levelezéseiket e címre küldjék: „Vita” könyvkiadóvállalat Cluj-Kolozsvár. Pénzüi demé- nyknél külön levélben írják meg a beküldött összeg meny- nyiségét és hogy mily célra küldik ezt. Tartozásaik ki- egyenlítése esetén föltétlenül szükséges a jegyzék számá- nak a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell vissza- küldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelekben, melyben megren- delésről stb. van szó, minden alkalommal közöljék pontos*

imüket—mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltünteté- sével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Bibliás falimondat	— — — — —	20—25 Lei
90, sz. zsebbiblia (nem átdolgozott)	— — — — —	100 „
906 „ „	— — — — —	130 „
907 „ „ (börkötés)	— — — — —	230 „
911 „ „ (átdolgozott)	— — — — —	160 „
912 „ „	— — — — —	120 „
914 „ „	— — — — —	170 „

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	— — — — —	100 Lei
Énekes könyv	— — — — —	75 „
Hárfa	— — — — —	55 „
Zsebhárfa	— — — — —	65 „
Mit mond a Biblia a pokolról?	— — — — —	15 „
A teremtes hat napja	— — — — —	8 „
A Szocializmus és a Biblia	— — — — —	6 „
Szövetségsátor	— — — — —	30 „
Világnyomor. Miért?	— — — — —	15 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Hárfa	— — — — —	40 Lei
Bibliai tanulmányok, I. kötet	— — — — —	40 „

A VILÁGITÓ ÉS HŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

XII.

CLUJ-KOLOZSVÁR

1925 JANUÁR

BROOKLYN

I. SZÁM.

A HIT ÉS CSELEKEDETEK

„Mi a haszna atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-e őt a hit? — Jakab 2:14.

A HIT helyesen úgy elemezhető, mint Isten ígéjének megértése, megbecsülése és bensőséges bizalom az ige iránt. **Cselekedetnek** nevezhető valamely hivatás vagy foglalkozás szorgalmas üzése.

²A keresztyén ember hite Isten ígéletén alapszik. Az ő hivatása, hogy tevékenyen közreműködjék az Úr szolgálatában. Ez azt jelenti, hogy ő minden erejéből megteszi azt, ami kezeügyébe akad, mindent az Úr dicsőségére téve. Minden keresztyénnek kötelessége bebizonyítani azáltal a hitét, hogy végrehajtja azon dolgokat, melyeket reá bíz az Úr.

³Amennyiben Isten szelleme mérték nélkül nyugodott meg Jézuson, Jézus a Jordán-nál való felszentelése és felkenetése után a következőket olvasta fel a prófétától: „Az Úr lelke van én rajtam, mivel felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat. Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” (Lukács 4:18, 19) A próféta e szavainak idézése után összehajtotta a könyvet és leült. Ugyanezen idézetben foglalt egy másik feladat, tudniillik Isten boszszuja hirdetésének a megnyilvánítása még nem volt esedékes. (Ésaiás 61:2) Megbiztatásának ez a része az ő második jelenlétének idejére halasztatott, amikor ezt testének tagjaival fogja végrehajtani. Ez nagy kiváltság mindazoknak, akik a szent szellem felkenésében részesültek.

⁴Amidőn elközelgett az idő, hogy az Úr odahagyja e földet, kijelentette követői előtt, hogy ő kérni fogja az Atyát, mely kérésre ő feleletképen elküldi a vigasztalót, tudniillik

az igazság szent szellemét, s ez a vigasztaló a szívükben fog lenni. Az Úr kimutatta az ő abszolút hitét, hogy az Atya teljesíti az ő kérését, mondván: „Más vigasztalót ad ő néktek.” „Melyet az Atya az én nevemben fog elbocsátani.” „A vigasztaló, melyet az Atya elküldi az én nevemben, a szent szellem... az mindenre megtanít titeket.” — János 14:16, 26; 15:26.

⁵Feltámadása után és menybemenetele előtt mondotta tanítványainak Jézus: „Imé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéletét, ti pedig maradjatok Jerusálem városában, míg nem felruháztattok mennyei erővel.” (Lukács 24:49) E kijelentésekkel bemutatta Jézus, hogy az Atya meghallgatta az ő kérését és alkalmas időben azt be is fogja teljesíteni. Oly bizonyos volt e dolog felől, hogy arra is utasítást adott tanítványainak, hogy hogyan cselekedjenek. — Cselekedetek 1:4.

⁶Később azok a tanítványok, akik ő vele jártak-keltek, pünkösdkor részesültek a szent szellem felkenésében és fogamzásában, melyet a „megígért szent szellemnek, „az ígélet szent szellemének” neveztek.” Továbbá, „hogy az ígélet a Jézus Krisztusban való hit által a hívőknek adatott.” — Hogy „a léleknek zálogát vettük hit által.” — Cselekedetek 2:33; Efézusbeliek 1:13; Galatabbeliek 3:22, 14.

⁷Az Úr menybemenetele után az ígélet beteljesítését várták a tanítványok. „Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatossak valának az imádkozásban.” (Apostolok cselekedete 1:14) A hitüket cselekedeteik által juttatták kifejezésre és a hitük megjutalmaztatott, amikor elérkezett az Úrtól arra rendelt idő.

⁸A hit nem csupán valaminek megértését

és igaz voltának elhívését jelenti, hanem tény által való bebizonyítását is jelenti, hogy ily hitünk van. Mindazok, akik az Atyától a szent szellem ígéretét nyerték, azt az Úrban való bizalmuk teljes eredményeképp kapták. Urunk feltámadása után egy néhány hívő zsidó, akik az ő követőivé lettek, oly meggyőződésre jutottak, hogy minden áldás, amelyben részesültek — a törvényből származott. Pál ezeknek írta, megkérdezvén őket: „Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a szent szellemet, avagy a hit hallásából?” (Galatabeliek 3:2) A kérdésre önmagától megadódik a válasz.

⁹Más helyen tisztán mondja az apostol, hogy a törvény cselekedeteiből senki sem igazult meg, mivel senki sem tudta azt betartani. Az Istentől adott ígéret felől írta: „Aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk és dicsekedünk az Isen dicsőségének reménységében.” (Rómabeliek 5:2) „Állván”, nem jelenti, hogy tétlenül álljunk, hanem hogy állhatatosak legyünk arra az időre várván, amikor teljesülni fognak szívünk kívánságai, a legnagyobb igyekezettel törekedvén arra, hogy az Úr szabályaihoz alkalmazkodjunk, amelyet követniük kell azoknak, akik az ígéretben részesültek.

A HIT FOKOZATAI

¹⁰Nem mindenki egy fokozatu a hitben. Némelyek kevésbé ismerik az Isten szavát és keveset is bíznak abban. Némelyek nagyobb mértékben ismerik Isten ígéjét, azonban nem bíznak abban oly mértékben, mint ahogy ismerik. Aki egy bizonyos mértékben ismeri az Isten tervét és abba helyezve bizalmát, a szerint cselekszik, az ilyennek van hite és gyakorolja is azt. Némelyek sohasem jutnak el addig, hogy teljesen higgyék Isten ígéjét. Ezekre vonatkozólag mondja az apostol: „Aki mindig tanulnak, de soha el nem jutnak az igazság ismeretére”; ezek „megromlott elméjü, a hitre nézve nem becsületes emberek.” — 2 Timotheus 3:7-8.

¹¹Pál apostol említést tesz egy osztályról, amelynek van némi hite, csak hogy gyenge. (Rómabeliek 14:1) Ennek oka gyakran az Úr szavának hiányos ismeretében keresendő és még inkább az Úrtól nyert szolgálati alkalmak figyelmen kívül hagyásában, nem mutatván aziránt hűséget és odaadást. Ha valaki igazán ismeri az igazságot, úgy ezáltal vonzva lesz és oda kapcsolódik. Ha valaki az igazságot valamely más okból és nem az igazság iránti szeretetből fogadta el, így képtelen lesz, hogy ahhoz szilárdan ragaszkodjék a próbák bekövetkeztével.

¹²Némelyek, akiknek van némi hitük, beképzelték és felfuvalkodottak lesznek és nem bíznak gyermeki szíjjal az Úrban. Ezek

többször tartják magukat, mint a hogy illik. Az apostol arra tanít, hogy józanul gondolkozzék maga felől mindenki, ne képzeljen többet maga felől, amint az illik, hanem amint az Úr mindenkinek mérték szerint adta a hitet. (Rómabeliek 12:3) Ha az Úr egy némely képességgel felruházott egy teremtményt az ő szolgálatára, ez esetben az ily teremtmény végezze meggondoltan és vidáman a reá rótt kötelességeket, mindenért elismeréssel adózván az Úrnak.

¹³Az első egyházat az Úr különböző kegyadományokkal látta el, nevezetesen bölcsességgel, tudománnyal, gyógyítási és csodátevő képességgel, jóvendülés és nyelvképességgel stb. Ezen különböző adományok adtak ott, ahol a legjobb eredmények lettek elérve. Az idők folyamán sok megszűnt ez adományokból. De a hitre vonatkozólag még mindig elmondható, hogy az némelynél erősebb, mint másnál. Mindenki áhitattal kellene annak megcselekvésére törekedjék, amire leginkább alkalmas az Úr szolgálatában és pedig az Úr dicsőségére.

A HIT FEJLŐDÉSE

¹⁴Krisztusban az ujteremtésre nézve nagyon lényeges, hogy fejlődjék a hitben. Valaki, miután fogamzva lett a szent szellemtől, testi és szervi tökéletlenségei által akadályoztatik. Értelme tökéletlen lévén, nem képes úgy gondolkodni, amint kellene. Nyelvezete is tökéletlen s így beszélni sem tud úgy, amint kellene. Az életmódja nagyon távol van a tökéletestől. Becsületesen és szívből kívánja, hogy az Úr előtt kedves legyen és bocsánatot nyerjen tőle és nagyon lényeges a hit, hogy bocsánatban részesülhessen. János apostol szavait az egyházhoz intézve — mondja, hogy igaz és hű az Isten, hogy megbocsássa bűneinket, ha megvalljuk azokat. (1 János 1:9) De hittel teljesen kell kérjünk, hittel, hogy Jézus Krisztus kiengesztelés a mi bűneinkért és szószólónk és mi az ő érdemei által tisztulást nyerünk, hogy mint tökéletesek állhassunk az Úr előtt.

¹⁵Valamint az is lényeges, hogy a megbocsátás szellemét fejlesszük ki testvéreink iránt. Péter egy alkalommal így szólott az Úrhoz: „Uram, hányszor bocsássak meg az ellenem vétkező testvéremnek? Megbocsássak-e hétszer?” Jézus pedig így felelt: „Nemcsak hétszer, hanem hetvenhétszer is.” — Máté 18:21-22.

¹⁶Ugyan e tárgyról beszélgetvén egy alkalommal, mint az Lukács evangéliumából látható — mondotta az Úr: „És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam — megbocsáss néki.” És mondanak az apostolok az Úrnak: „Növeljed a mi hitünket.” (Lukács 17:4, 5) A lényeges pont ebben, a hit szükséges volta, hogy testvéreinknek meg-

bocsájtani legyünk képesek, megemlékezvén arról, hogy mi is bocsánatot várunk az Úrtól, amit nekünk is gyakorolnunk kell, miután meg is mondatott, hogy úgy kérjünk bocsánatot az Úrtól, amikép mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Ebből eredményképpen, ha nevedik a hitünk, mások iránt is bocsánatkészeknek és kegyeseknek kell lennünk. Lényegesen szükséges, hogy a fokozatos hitben az ujteremtés nevedjék.

17Pál apostol egy kitételt idéz Habakuk prófétától (Habakuk 2:4) és Zsidók 10:38-ban mondja: „Az igaz ember hitből él.” Az Istenben való hite és bizalma és az Istennel szembeni kötelességeinek állhatatos gyakorlása miatt védelmezett meg az ő életjoga. Ez az alapelv érvényes azokra vonatkozólag is, kik szent szellemtől fogamzván, ki kell tartanak a hitben és azt gyakorolniuk kell, ha életben maradni akarnak. Tehát a hit fejlődésére van szükség.

18Az Írás erősen hangsúlyozza a fejlődő hit fontosságát. Pál apostol a Thessalonikabeli gyülekezethez levelet intézvén, arról is megemlékezik, hogy ő és a vele levő testvérek éjjel-nappal esedeztek azért, hogy „megláthassák az ő (a Thessalonikabeliek) orcáikat és kipótolhassák hitük hiányait.” (1 Thessalonikabeliek 3:10) Az efézusbeliéhez is hasonlóképpen írt, hogy reményteljesen nézünk a jövőbe „míglen mindnyájan jutunk az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfiúságra.” — Efézusbeliék 4:13.

19Minél nagyobb a hitünk, annál nagyobb lesz a szeretetünk és ragaszkodásunk az Úrhoz és annál tisztább lesz a szívünk is.

20Pál apostol utasításokkal ellátván Timoteust — mondotta: „Ezeket, ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus Jézusnak jó szolgálója leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédeivel, amelyet követtél.” (1 Timotheus 4:6) Bizonyoságot teszen affelől, hogy Timoteus eljutott a hit ezen fokára és ajánlja, hogy ezen célból szolgáljon a testvéreknek.

ÉLŐ PÉLDÁK

21Az Úr gondoskodott, hogy a volt hú emberek feljegyeztessenek az ő szavában, hogy ebből tanulságot vonjon az ujteremtés Jézus Krisztusban. Pál apostol tanúsítja: „Mert amelyek régen megírtak, a mi tanulságainkra írtak meg, hogy békességstűrés által és az írásoknak vigasztalások által reménységünk legyen.” (Rómabeliek 15:4) Hit nélkül reményleni nem lehet. Valamely dolog beteljesülésének várásában előre örvendeni nem lehetne, ha nem táplálnánk hitet az írást. Mivel a keresztyén reményteljesen néz az ország dicsőséges teljesülése elé, valamint az abban való osztályrészére és az

azt követő áldásokra, ezek az Úrtól előkészített dolgok különösen örömet szereznek neki, hogy erős legyen a hitében. A régi idők hitű embereinek története e célból jegyeztetett fel.

22Ábrahám gyakran a hívők Atyjának nevezetik. Ábrahám előtt még éltek más hitű emberek is. Pál többet felemlít e hitűsörök közül, legelsőnek Ábel említettik: „Hit által hozott Ábel jobb áldozatot, mint Kain, ami által bizonyoságot nyert affelől, hogy igaz, bizonyoságot téven az ő ajándékairól az Isten.” — Zsidók 11:4.

23Énokh egy másik mintaképe a hitnek. Ő 365 évig élt. „És mivel Énokh Istennel járt vala, eltűnék, mert Isten magához vevé.” (1 Mózes 5:23, 24) Ő felőle írja Pál apostol: „Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt.” (Zsidók 11:5) Énokh megjutalmaztatott a hitéért. Kétségtől esült Ádám édeni engedetlensége felől, onnan való kiűzetéséről és az úgy ő reá, valamint az utódaira abból származó halálos következményről, valamint azon isteni ígétről, hogy az asszony magva szétapodja a kigyó fejét és ő elhitte, hogy ez az ígért teljesülni fog. Minél fogva bizalma volt az Isten iránt és ő vele járt. Az a tény, hogy Énokh elvitele feljegyeztetett, nem azt jelenti, hogy ő a menybe vitetett. Sokkal azután mondotta Jézus: „Senki sem ment fel a menybe.” (János 3:13) Ez még nem jelenti azt, hogy a haláltól megkíméltetett volna, mert Pál mondja: „Mindezek (valószínű Énokh is beleértve) hitben haltak meg.” (Zsidók 11:13) Miért mondja azonban az Írás, hogy nem találtatott meg?

24Judás hivatkozik Énokh jövődőlésére és ez idézetek összhangzó magyarázatára serkent. Énokhnak látomása volt és látta, hogy a halál teljes megszűnésének időkora fog bekövetkezni. Látta Krisztus országát, melyben a gonoszság megfőkezve és az igazság örökösön jutalmazva lesz. Ő hitte e látomás valószínű voltát. Gondolataiban a helyreállítás dicsőséges időkorába ragadtatott el. S még tartott a látomása, amikor hirtelen halált bocsátott reá az Isten valami hosszadalmas betegség helyett és „nem volt többé.” — Judás 14, 15.

25Egy némely régebbi kézirat ezt a gondolatot juttatja kifejezésre Énokh elragadtatása vagy felvitele felől: „Ő nem találtatott többé az élők között.” Megfigyelendő, hogy 365 évig élt. Ez az emberi élet rövidségére utal és pedig jelentőségteljes, mivel egy éveknek 365 napja van. Valószínű az ő idejében az istentelenség nagyon el volt terjedve. Az ő hite nagy próbának volt alávetve, de erős lévén a hite — minden rossz befolyások és körülmények felett győzedelmeskedett. Ő

hitte, hogy van Isten és megjutalmazza azokat, akik őt szorgalmasan keresik, az Isten pedig megjutalmazta őt azzal, hogy dicsőséges látomásban részesítette affelől, ami osztályrésze lesz az embernek és hirtelen lezárta a szemeit.

²⁶Nóé ismét egy volt a hithősök közül. Habár sok esztendeig élt, még nem látott vihart és esőt, mivel az ő idejében még nem volt az időjárás ilyen. A felszálló pára nedvesítette meg a földet. (1 Mózes 2:6) Isten azonban tudatta Nóéval, hogy nagy özönvíz fog következni és ilyképp megintetvén az Istentől és isteni félelem által vezéreltetvén, Nóé bárkát (hajót) készített, hogy megmentse a családját. Hitének e külső tanúsítása által elítélte a világot, vagyis azokat, akik ő körülötte laktak. Az ő hiténél fogva a hitigazságnak örököse lett. — Zsidók 11:7.

²⁷Azután következik Ábrahám. Mialatt őt arra használta az Úr, hogy a nagy váltásáddi típusául alkalmazza — a legtüzeesebb próbára tette az ő hitét. Ábrahám a maga hazájában gazdag volt. Apjával élt együtt, aki bálványimádó volt a föld egy termékeny részén. (Josué 24:2; 1 Mózes 15:2; 14:14) Neki minden oka meg volt arra, hogy rokonsága között maradjon és élvezze szülőföldje gazdag termését. De ezzel szemben ő vágvakozott megismerni az igaz Istent, amire buzgón igyekezett is. Igv beszélj Pál: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet öröklendő vala és kiméne, nem tudván, hova megy. Hit által lakott az Igét földién, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákobbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival, mert várja vala az alapokkal bíró várost (kormányzatot), melynek építője és alkotója az Isten.” Hit által látta Krisztus napjának elközelítését és látván ezt örvendezett. — János 8:56.

²⁸Ábrahámra vonatkozólag Pál a következő dolgokat hangsúlyozza: „Hogy az Isten azt íérte Ábrahámnak, hogy örökölni fogja a világot, hogy sok nemzetségeknek atyja lesz, amiket Ábrahám hitt, és hogy az ő hite igazságul tulajdonított neki, és hogy a körülmetélést e szövetség jele és megpecsételéseké, valamint az Úr iránti hite bizonyítékaké, vezette be.

²⁹Erre nagyon reáillenek Pál apostolnak a hitet művésziessen ecsetelő szavai: „Mit mondjunk tehát, hogy Ábrahám, a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert, ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicselkedjék, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az Írás: „Hitt pedig Ábrahám az Istennek és tulajdonították az ő neki igazságul. ... Miken tulajdonították tehát körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotban? És a körülmetélkedés jegyét körülme-

téletlenségében tanusított hite igazságának pecsétjéül nyerte, hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létökre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság... Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem hitigazság által... Azért hitből, hogy kegyelemből legyen, hogy erős legyen az ígéret az egész magnak, nem csak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, aki mindnyájunknak atyánk. Amint meg van írva, hogy sok nép atyjává tettek téged, azelőtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja, mint meglevőket. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy száz esztendősen lévén, sem Sárának elhalt méhére, az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván Istennek és teliesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedhet, azért is tulajdoníttatik neki igazságul.” — Rómabeliek 4:1-3, 10, 11, 13, 10, 18-22.

³⁰Ábrahám akkor állott a legsúlyosabb próba alatt, amikor neki Istentől megparancsoltatt, hogy egyetlen fiát feláldozza. Ő nem vonakodott, megtett minden előkészületet. Nagy utat tett meg a Mória hegyéig, magában tartva a titkot. Senkinek sem mondotta el, hogy könnyítsen nagy terhén. Bizott az Isenben. A meghatározott helyre megérkezvén, az oltárra helyezte egyetlen fiát, megkötözte és éppen őt megölni készült, amikor az Isten az angyal által neki megállást parancsolt.

³¹Nagv jelképű ábrázolást rendezett ezáltal az Úr. Ábrahám az Istent, Izsák a fiút, a Názáreti Jézust képviselte. De Ábrahám nem értette ezt. Őt illetőleg nagy volt hitének a megpróbálása, s az Istenbe vetett szilárd bizalmáért jutalomban részesült. Az Írásban mindenki másnál jobban van dicsőítve ő, mint hithős.

³²Az egyház kiválasztását tárgyalván, mondja Pál apostol: „Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel.” (Zsidók 2:16) Ugy értve ezt, hogy Krisztus menyasszonyának kiválasztásánál az Isten nem volt tekintettel az angyalokra, hanem ezeket az emberek közül, kik Ábrahám magvából vannak, választja ki, nem mindenestre a természetes magból valók közül, hanem akik oly hittel bírnak, mint Ábrahám. Ha ez az osztály az, melyet kiválaszt az Úr, ebből kétségkívül az következik, hogy a hite mindenkinek a legszigorúbb próbáknak lesz alávetve, csak akik a hitben mindvégig hűségesen kitartanak, fogják az ígéret szerint az örökéletet jutalomképpen nyerni.

MÁS KIPRÓBÁLT ÓKORI GYŐZŐK

³³Izsák hitének nagy megpróbáltatásába került azon áldás felismerése, amelynek végül osztályrészesei lesznek az akkor egymással ellenszenves fiai Ézsau és Jákob. Jákob idegen országban volt és idegenek között halt meg. Ő is nagy hitbeli meggyőződést tanusított, hogy Efraim és Manasse, mint unokái nagy törzsnek fejei lesznek.

³⁴Józsefnek nagy hite volt Istenben és ígéreteiben. Előre látván, hogy az Ábrahámnak tett ígéret egykor teljesülni fog, hogy Ábrahám magva birni fogja Kanaánt és megáldja az embereket, eziránti hitének azzal adta tanujelét, hogy intézkedett holttestének Kanaánba való vitele felől, hogy a szent föld poraivá legyen.

³⁵Mózes szülei, mivel hittek Istenben és ígéreteiben, módját találták annak, hogy ő megkíméltesse a haláltól egy gonosz uralkodó keze által. Nagy hitre volt szüksége Mózesnek, hogy képesítse őt magas állásának elhagyására, valamint, hogy lemondjon a trón várományosságáról és eltávozzék szülőföldjéről egy távolfekvő országba menve, s azután újra visszatérne, hogy az izraelitákat a legkedvezőtlenebb körülmények közül vezesse ki.

³⁶Hit lelkesítette az izraelitákat, akik a Jordánhoz megérkezvén azon át követték Josuét, hogy Jerikho falai körül meneteljenek kúrtjeiket fujva.

³⁷Ráháb Isten iránti hitének adta tanujelét, veszélynek téve ki magát azáltal, hogy elrejtette a zsidó kémeket.

³⁸Gedeon az erős hitnek egy másik példája, ő a hitétől üzetve, atyáinak bálványait ledöntötte, s azután egy maroknyi néppel megtámadta a midianiták nagy seregét, szétverve őket.

³⁹Bárak nagy hitről tanuskodott Sisera ellen hadba vonulván és azt kilencszáz vasalt szekere dacára megverte.

⁴⁰A hit fohászra készítette Sámson, hogy megerősödjék és ez erőt igénybe vegye, a filiszteusok templomának rombadöntésére, mely összeomolván, háromezeret pusztított el.

⁴¹Jefté, egy rossz nő fia, testvérei által megvettétvén, Isten ígéreteiben való hitből felvette a harcot az amonitákkal és győzelmet aratott.

⁴²Az élő Istenben való hit készítette Dávidot fiatal kora dacára, hogy egyedül sikra szálljon az óriás góliát ellen.

⁴³Sámuel Istenben való hite indította arra, hogy Dávidot királlyá kenje, még mielőtt Saul ült a trónon.

⁴⁴Pál felsorakoztatván e hithősöket és pedig, hogy ezáltal lelkesítse az egyházat, át-

szellemülten kiáltott fel: „És mit mondjak még! Mert kifogynék az időből, ha mind elmondanám Gedeon, Bárak, Sámson, Jefté, Dávid, Sámuel és a próféták történetét, akik hit által királyságokat szorongattak, igazságot gyakoroltak, ígéretet nyertek, oroszlanok száját bezárták, a tűz erejét megoltották, a kard élétől megmenekültek, a gyengeségből erőt merítettek, a harcban megerősödtek, idegen hadseregeket visszaűztek. Asszonyok a feltámadás által gyermekeiket viszanyerték, mások kivégeztettek, a szabadságra nem tekintvén, hogy jobb feltámadásban részesüljenek. Mások elárultattak, megkorbácsoltattak, bebörtönöztettek, megkövezettek, szétfűrészeltettek, karddal levágtattak, juh- és kecskebőrökben bujdostak, szűkölködtek, nyomorogtak (kikre nem volt méltó a világ) pusztákon, hegyekben, szakadékokban és barlangokban bujdostak. És mindezek, akik a **hit** által jó bizonyosságot nyertek, az ígéretben még nem részesültek.” — Zsidók 11:32-39.

⁴⁵Látható, hogy ezek a férfiak mindnyájan tanujelét adták hithűségüknek azáltal, amit cselekedtek és nem csupán hittek, hanem cselekedtek is. Az Úr elvárja népétől, hogy ismerje ezen dolgokat, hogy hitében fejlődést érjen el és erős legyen az Úrban, s az ő hatalmának erejében, különösen a végső napokban. Az Isten országa elérkezett. Most nincsen ideje, hogy gyenge hitről tanuskodjunk, vagy elbátortalanodjunk, mivel némelyek úgy látják, hogy 1925 nem hozza el mindazt, amit reméltek. Isten minden ígéretei a maguk rendelt idejében teljesülni fognak.

MÁS HŰSÉGESEK A HITBEN

⁴⁶Jézus maga a szerzője az egyház hitének. Az apostol, miután felsorolja azokat, akik a földön ő előtt jártak, felszólította az egyházat, hogy tekintsen Jézusra, hitünk kezdőjére és bevégezőjére és nézzék jól meg, hogy mily nagy próbának volt alávetve ő. Őt az Atyához fűző kötelék csupán egyszer volt megszakítva, és pedig azért, hogy Jézus a bűnös helyét elfoglalhassa és egy bizonyos ideig ezen állapot borzasztó következményeit érezze. Az Atyától való ezen elválasztás egy pillanatra megtörte a szívét és halálküzdelmében e kiáltás tört fel szívéből: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” De ebben is győzedelmeskedett az ő hite, mert közvetlen ezt diadalfelkiáltás követte: „Elvégeztetett! Atyám a Te kezébe teszem le az én lelkemet!” (János 19:30; Lukács 23:46) Hitének azáltal adta tanujelét, amit cselekedett. Az Úr mondotta: „Az én Atyám mindeztideig munkálkodik és én is munkálkodom.” (János 5:17) Ő ismételtén így nyilatkozott: „A menyből szállottam alá, nem azért, hogy a magam akaratát csele-

kedjem, hanem azért, aki engem elbocsátott! (János 6:38) Az Atya akaratának teljesítésében foglalatoskodott, melynek utánzására példát hagyott.

⁴⁷Pál nagy cselekvő képességű ember volt, s az ő ereje abban rejlett, hogy rendíthetetlen hite volt az Úrban. Mivel Pálnak ily nagy volt a bizalma, a hite, valamint hűsége, így gazdagabban megjutalmazta őt az Úr, mint a többi apostolokat. Tehát ő hit által értette meg és ismerte fel: „a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlantól állott elő.” (Zsidók 11:3) Az ember akkor még nem derítette fel tudományosan, hogy az anyag energia-elektronokból tevődik össze, azonban az apostolnak bizalma volt aziránt, hogy az Isten minden dolgot valóban oly anyagból készített, amely az ember előtt láthatatlan. Ismételten és ismételten hitének nagy próbáit szenvedte el. Minden földi reményeket és kilátásokat, melyekre, mint képzett embernek a társadalomban kilátásai lehettek volna, semminek tekintett. Mindezeket semminek tekintette, hogy megnyerje Krisztust, hogy halálában ő hozzá lehessen hasonló és részesévé lehessen Krisztus feltámadásának. — Filippibeli 3:3-11.

⁴⁸Miután végigküzdötte a pályát és teljesen biztosított, hogy hű volt az Úrhoz, bizalmasan mondogatta Timotheusnak: „A jó harcot megharcoltam, futásomat bevégeztem, a hitet megtartottam és eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megad az Úr, az igaz bíró ama napon.” — 2 Tim. 4:7.

⁴⁹Még más hithűsökről is megemlékezik az Írás, ezek között foglal helyet István is, egy teljes hitű ember, továbbá Barabás, a szent szellemmel és hittel teljes Timotheus az apostol eredeti hitbeli fia, valamint Titus az apostol hit gyermeke a közönséges hit szerint. (Apostolok cselekedete 6:5; 11:24; 1 Timotheus 1:5; Titus 1:4) Egy egész nagy tömeg engedelmeskedett a hitnek. (Apostolok cselekedete 6:7) Rómában sok nagyhitű testvér élt, akikről az egész világon beszélték. (Rómabeliek 1:8) Thesszalonikában is éltek némelyek, akikről az apostol a következőképp nyilatkozott: „... Minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek.” (1 Thesszalonikabeliek 1:8) Míszert az Úr jelentésére kell várnunk, hogy a keresztyén kor végső napjaiban is lesznek hithűsők. Az Úr különösen Máté 24:45-ben teszen említést egy hű és bölcs szolgáról. Ha a korai napok hősei különösen kegyelmet nyertek a hitükért és azért, mivel cselekedeteik beigazolták a hitüket, így ez most is elvárható.

HITÜNK MEGPRÓBÁLÁSA

⁵⁰Az ujtérmetésnek Jézus Krisztusban gyakran mennie kell anélkül, hogy megértené, hogy miért küldetett. Ez kipróbálja

őket az Úr iránti bizalmukban, mint azt Pál mondja: „Mert hit és nem szemmel való látás által járunk.” (2 Korinthusbeliek 5:7) Ha ő úgy akarná, mindenkit részesíthetne szent jellenségben, amiképp ezt Pállal is tette, de ez nincsen neki tervében. Ha ez megtörténne, akkor nagyon sokan csatlakoznának az egyházi szervezethez. A felkentek remélik és várják az időt, mikor hasonlóak lesznek az Úrhoz és úgy fogják látni őt, amilyen. A hithűsőknek ez a jutalma, akkor teljesezésbe megyen a prófeta kijelentése: „Megelégíttem a Te ábrázatoddal, midőn felserkenek.” — Zsoltár 17:15.

⁵¹Hitünk beigazolása szolgálati alkalmakat szül, s a szolgálat áldozattal és próbával jár. Az első egyház tagjai ezt így tapasztalták igaznak lenni és ez különösen reáillett a Filippibeli egyházra. Az apostol jól tudta ezt és kívánta, hogy ez áldott kiváltságban részesüljön ő velük ugy szellemben, mint a dolgok valódi történéseiben is. Ezért írta. De ha kiontatom is áldozatként a ti hitetek áldozatánál... mégis örülök és együtt örülök mindnyájatokkal. Azonképen ti is örüljétek együtt velem.” (Filippibeli 2:17-18) Az ő hitük valamibe került és ők örvendtek e felett és Pál is örvendett ő velük.

⁵²A thesszalonikai egyház hasonló tapasztalatokon ment keresztül. Pál apostol bizonyosan akarta tudni a dolgot, hogy szenvedéseikben meg ne rettenjenek, mondván: „Elküldék, hogy megismerjem a ti hiteteket” és „elküldöttük Timotheust a mi atyánkfiait és Istennek szolgálait és munkatársunkat a Krisztus evangéliomának hirdetésében, hogy erősítsen titeket és intsen titeket a ti hitetek felől.” — 1 Thesszalonikabeliek 3:5, 2.

⁵³A hit próbái sok credménnyel jártak részünkre. Erőt fejlesztettek az önuraomban, erőt a kitartásra és képességet oly dolgok bátor elviselésére, melyek nagyon nyomorulttá teszik a testet. Ezek képesítő próbák, hogy pontosan felismerjük helyzetünket az Úrnál, tanúiélét adván hűségünknek. Olvasuk: „Örömmel tekintétek atyámfiat, ha különb-külömb kísértésekbe estek, mivel tudjátok, hogy hitetek megpróbálása kitaratást szerez.” (Jakab 1:2, 3) A mostani kísértések annak a bizonyítékai, hogy az Úr szelleme azokon van, akik helyes szellemben lépnek fel a kísértésekkel szemben, melyet a jövőben sokkal nagyobb jutalom fog követni. Ezért írja Péter apostol: „Hogy hitetek próbája, mely drágább a mulandó arany-nál (mely mindazáltal tűzben megpróbáltatik) dicséretre és tiszteletreméltónak talál-tassék Jézus Krisztus megjelenésekor.” — 1 Péter 1:7.

⁵⁴Pál különösen hangsúlyozza ezt a gondolatot, és a hitükben megtámadottak báto-

ritására kijelenti: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk. Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlankra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” — 1 Korinthusbeliek 4:17-18.

ELLENSÉGÜNK

⁵⁵A Sátán érdekében áll, hogy megsemmisítsen minden hitbéli ujteremtést. Ő különféleképp intézi támadásait. Az Isten ígéje iránti bizalmunkat akarja lerombolni, a testvérek iránti bizalmunkat és az országban való bizalmunkat. Az apostol tudta ezt, és ihlettség alatt írta: „Józanok legyetek, mert ellenségek az ördög körüljár, mint ordító oroszlán és keresi, hogy kit elnyeljen, akinek ellene álljatok.” (1 Péter 5:8-9) A Sátán különböző eszközök felett rendelkezik, melyekkel ezen támadásokat intézi. Az Úr Jézus esetében ezt oly komolyan akarta, hogy személyesen vezette a támadást. Ő megtámadja a test minden tagját. De ha a hitünk erős és az Úrhoz imádkozunk, akkor bizonyosak lehetünk a szabadulásunk felől. Allhatatosság és kitartó tanulmányozás kívánatlik meg, és hogy szorosan az Úr mellett legyünk a kísértő támadásainak visszaverésére. Miután meggyőződünk affelől, hogy az igazság birtokában vagyunk, ebben akkor legyünk kitartók. Figyelmeztetve leszünk, hogy a Kísértő és az ő eszközei, hitünket lerombolni célzó tanokkal fognak elénk állani.

⁵⁶A hitünket elveszithetjük, ha „hitetlő szellemekre és démoni tanokra” figyelme-zünk. (1 Timotheus 4:1) Továbbá ez előfordulhatna szellemi renyheség, fecsegés és beavatkozás által (1 Timotheus 5:13), valamint pénz, nyereség vagy tekintélyvágy (1 Timotheus 6:10) által, valamint a helytelenül ugynevezett tudomány által. (1 Timotheus 6:20) Vagy elfogadhatnánk oly tanokat, melyek csak részben alapulnak igazságon, minél-fogva csalfák és romboló hatásuak. — Kolosszébeliek 3:1, 2-Timotheus 2:18.

⁵⁷Az Úr rendkívül kegyelmes olyanok iránt, akik a most a földön tartózkodó felkentek közé tartoznak. Sok hű hithőst vonultatott fel szemük előtt, ezáltal világosan szemléltette, hogy jutalomban részesíti a hitet és hű ragaszkodást. Minden egyes esetben kimutatja, hogy a hite minden egyesnek cselekedetei által igazoltatott. A tanulság, melyet az ujteremtés ebből levonhat: ha valóban hiszi, hogy az Isten tervbe vette az emberiség megváltását, hogy Jézust az emberiség megváltására küldötte el, hogy egyházat választ ki az emberiségből, hogy az Úr jelen van és az ő országa küszöbön van, mindaz lelkesültséget és örömet kellene ki-

váltson a keresztyén szívéből, hogy teljes erejéből minden nap az Úr dicsőségére munkálkodjék. Az ujteremtésnek különösen nem kell azzal törődnie, hogy mikor fogja bevégezni pályafutását, hanem hogy inkább milyképp végzi el a legjobban a reábizott kötelességeit, ezáltal bebizonyítva az Úr iránti hitét és hűségét. Nem az fogja részünkre biztosítani a jutalmat, amit az elmúlt évben végeztünk, hanem a hitbéli mindvégig való kitartás. „Légy hű mindhalálig és néked adom az életnek koronáját”, mondotta az Úr Jézus, s ez mindvégig való, folytonos meghalást jelent, amíg a munka végső része is befejeztetett.

⁵⁸Most minden keresztyénre az a kötelesség hárul, hogy terjessze Isten országának jó híreit, mert Jézusnak ez kifejezett akaratát volt a tanítványaihoz. Bizzuk tehát egészen ő reá, hogy mely időben fejezteti be általunk művét, de mindennap álljunk színe elé és tegyük meg azt, amivel megbíz, észszerű szolgálatunknak tekintve, azt örömmel végezve el. Ha végrehajtjuk ezt a tervét, akkor hitünk idejében meg lesz jutalmazva, s minden valaki ilyennek bizonyul, gazdag bemenetelben lesz része a mi üdvözítő Jézus Krisztusunk örök országába.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Miért van felszólítva a keresztyén, hogy cselekedetei által bizonyítsa be a hitét? 1-2. §.

Mily munka bizatott Krisztusra, a fejre és a testre, az egész evangéliumi korszak idejére? Mily munka tartatott fenn e korszak aratási idejére? Miért tétetik különbség? 3. §.

Urunk követőinek, az ő menybemenetele után mily célból adatott a szent szellem? Ezt illetőleg Urunk és az apostolok hogyan fejezték ki hitüket? 4-7. §.

Miért vannak különböző fokozatok a hit terén azok között, akik azt vallják, hogy az Urat követik? 10-12. §.

Az első egyház miért volt kegyadományokban részesítve? Hogyan viszonylik a hit ezen adományokhoz? 13. §.

A fokozott hit miért lényeges az ujteremtés részére Krisztushoz? 14., 17., 18. §.

Mily vonatkozás áll fenn mások vétségének a megbocsátása és hitünk fejlődése között? 15., 16. §.

Mily mérték áll rendelkezésre hitünk megmérésére? 19., 20. §.

Mily célból jegyeztette fel az Úr az ő-testamentumi méltok cselekedeteit? 21. §.

Abel hogyan mutatta ki az ő hitét? 22. §.

Milyképp bizonyította be a hitét Enokh? Isten tervének mily része volt feltárva Enokh előtt? Magyarázd meg, hogyan „nem találtatott ő az emberek között?” 23-25. §.

Nóé hogyan adta tanujelét hitének a cselekedetei által? 20. §.

Mit tudunk Ábrahám korábbi életéből? 28-29. §.

Mi volt az a legnehezebb próba, mely elé Ábrahám állította? Milyen tényre mutatott reá az Isten e képies ábrázolással? 30-31. §.

Az Írás miért nevezi az egyházat „Ábrahám magvának?” 32. §.

Mutass reá, hogy még mily más régi hithősök adták cselekedeteik által tanujelét hitüknek? 33-34. §.

Mily tanulságot merithet az egyház ezen dolgokból? 45. §.

Mily tekintetben volt Urunk próbája sokkal szigorubb, mint volt az ő-kori hithősöké? Miért történt ez így? 46. §.

Hogyan bizonyította be Pál, hogy méltó követője az Úrnak? 47-48. §.

Nevezz meg némelyeket az első egyháztól, akik nagy hitről tanuskodtak? Mily következtetés vonható ebből? 49. §.

Miért nem nyilatkoztatta ki magát az Úr követői előtt úgy, ahogy ezt Pálnak tette? Mit remél komolyan ez az egész osztály? 50. §.

Mily tekintetben lesz megpróbálva a keresztyén hite? Mivel jár ez a próba? Eseteld ezt az elvet vonatkozással az első egyházra. 51-52. §.

Mily három nagy áldás származik a hit próbájából? 53., 54. §.

A Sátán rendszeren az ujteremtés mily pontjai ellen intézi a támadásait? 55. §.

Nevezz meg öt utat, amelyeknek valamelyikén, ha elindul a keresztyén, úgy meg lesz fosztva hitétől. 56. §.

Az ó-kori hithősökről közölt közleményekből mily fontos tanulságot vonhat a keresztyén? Miért fektessen nagyobb súlyt a keresztyén jelen állapotára, mint arra, hogy mit cselekedett a múltban? 57. §.

Mily kötelességet rótt az Úr minden keresztyénre? Mi a mi „ésszerű szolgálatunk”? 58. §.

Watch Tower, 1924 aug. 15.

JÉZUS MEGGYÓGYITJA EGY ELŐKELŐ EMBER FIÁT

„Én vagyok az út, az igazság és az élet”. — János 14:6.

SIKÁRBAN való két napi tartozkodás után Jézus folytatta az útját észak felé.

Nem választotta az egyenesen Názáretbe vezető utat, hanem a keleti úton, azon az úton ment, amely a galileai-tenger déli partjaihoz vezetett. Urunk azért cselekedett ilyenképp, mivel, mint ő maga mondotta — „a próféta csak a maga házában és hazájában van tisztesség nélkül.” (Máté 13:57) Valószínű nem remélte, hogy az Atya ügyének szolgálatot tehet, ha egyenesen Názáretbe, neveltetési helyére megy. Még egyszer Kánába ment, ahol első csodatétele alkalmával a vizet borrá változtatta. Valószínű ez alkalommal is ugyanazon házban tartozkodott, ahol az első alkalommal a csoda történt, ahol szívesen látták az édesanyját is. A galileabeliek szívélyesen fogadták őt, mert közülök sokan voltak Jeruzsáamban a páska ünnepen és szemtanúi voltak, hogy miket cselekedett ő ottan. (János 4:45) A csodák nagy izgalomba ejtették őket és Galileába visszatérvén, elterjesztették a hírét a csodatevő Názáretinek. Inkább a cselekedetei, mint az ily alkalommal elhangzott szavai keltették fel az érdeklődést iránta.

JÉZUS SZAVAINAK HITELE

²Jézus alig hogy Kánába érkezett, Kapernaumból Heródes királyi udvarából egy magasabb tisztviselő látogatta meg, mintegy 30 kilométernyi távolságból. Feltételezték és valószínű is, hogy ez a férfi Chuza volt, Heródes király telihatalmu megbízottja, Jóhanna férje, aki későbbben szolgálatot tett az Úrnak. (Lukács 8:3) A fia nagyon beteg volt. S midőn Kapernaumban meghallotta, hogy Jézus visszatért Galileába és Kánában tartozkodik, azonnal útra kelt. Megérkezvén Jézushoz, esdekelve kérte, hogy menjen el vele, mert fia halálán van. Jézus sohasem utasított vissza semmilyen segély iránti kérést, melyet hozzá intéztek, csak hogy nem mindig azonnal cselekedett az ily kérések értelmében. Ez esetben sem tette meg, hanem mintegy szemrehányó hangon szólott a gyermek atyjához — és valószínű ezt a kijelentést a hallgatók érdekében is tette — „ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” — János 4:48.

³A gyermek apja azonban mintha sürgetni akarta volna Jézust — emlékeztetvén, hogy élet-halál közt lebeg a fia — így szólott: „Uram, kérlek jöjj, mielőtt meghal a gyermek!” Az apa komoly kérése megtette a hatást. De Jézus ezzel elérte a kívánt célt. Szükségtelen volt részéről Kapernaumba mennie, hogy új életerővel lássa el a gyermeket, hanem egyszerűen azt mondta az apának: „Eredj el, a te fiad él.” Az apa hite Jézussal szemben újra felujult. Nem tántorodott el a látszólagos visszautasítás hallatára, hanem ellenkezőleg felismerte, hogy Jézusnak cél tudatos volt e kijelentése. Bizalomteljesen indult haza erős hittel, hogy most egészségesen fogja találni gyermekét vagy pedig gyógyuló félben.

⁴A hazafelé vezető úton összetalálkozott szolgálóival, akik jó hírt hoztak: „A te fiad él”, épen azzal a szóval, melyet Jézus is használt. Kérdezősködvén megtudta, hogy előző nap egy pillanat alatt javulás állott be a gyermeknél, abban a pillanatban, mikor Jézussal beszélt. Ő azelőtt azt tartotta, hogy Jézus jó ember, aki az Istenért munkálkodik. Most azonban teljesen hitte, hogy Jézus valóban az, akinek mondotta magát, nem csupán csodatevő, hanem az Isten elküldött Fia az Isten szándékainak kinyilatkoztatása végett. Az ő egész házanépe hitt Jézusban — neje, meggyógyult fia, cselédjei, mert jó ember volt nyilván és isteni félelemben vezette a házát.

BÖLCSESSÉG JÉZUS SZIGORUSÁGÁBAN

⁵János szerint ez volt a második csodatevél, melyet Jézus cselekedett, amidőn Judeából Galileába ment át. (János 4:54) Első pillanatra, mikor a kérés Jézus elé terjesztett — szigorúnak mutatkozott. Ő tisztán tudta, hogy ily magaviselet indokolt oly körülmények között, de valószínű nem azt gondolta, hogy visszautasítja az apa kérését. Első pillanatra úgy tetszik, mintha nem szándékozott volna megszilárdítani az apa ő benne való hitét. Ez a zsidók végett volt szükséges, hogy ő nekik tisztán, kertetelés nélkül legyen megmondva, hogy miért keresik őt. Jerusálemben a nép elfogadta volna Jézust, ha ő vezérükké akart volna lenni, hogy

a nép kívánságait megvalósítsa, azonban ő e komoly kérésre is szükségesnek tartotta annak kimutatását, hogy ők önző szándékkal keresik fel őt kéréseikkel. Semmi más okot sem lehetne felhozni amellett, hogy az apa valamely más indító okból kérte volna fiának meggyógyítását, minthogy családjának addigi kellemes boldogságát helyreállítsa.

⁶Ez idő tájban jött Jézus Sikárból Szamariába, ahol két napot oly népek társaságában töltött, akik boldogan lesték száijából a szót és hittek ő benne azokért a dolgokért, melyeket mondott. A szamaritanusok készek voltak elfogadni őt azokért az igazságokért, melyeket hozott nekik. Az ő népe pedig nem volt erre kész. Mint mondtuk, az ő érettük tett csodákat elfogadták volna, de nem kívántak tőle erkölcsi tanításokat, leckéket kapni. Ez az eset élő bizonyítéka annak, hogy a nyomoruság, szomorúság megpuhítja a szívet és előkészíti Jézus befogadására. A Jerusálemben cselekedett csodák nem érintették a nép szívet, de ez a nagy szomorúságba merült ember oly hálálatos volt az Úr iránt, hogy elfogadni volt kész Jézust, mint Isten küldöttét és ő valóban elfogadta őt és az elsők közé tartozott, akik hittek Jézusban.

⁷Az első csoda, melyet Jézus cselekedett, megszilárdította a tanítványok hitét, de a feljegyzés nem tudósít, mint azt ésszerűen el lehene várni, hogy a ház tagjai, valamint a többi vendégek közül valakik még hittek volna benne. A csodáknak maguknak megkeményítő a hatásuk; a durva szív mindig nagyobb és nagyobb jelt kíván. Erre a nyakasságra mutatott rá Jézus, mondván: „Még akkor sem győződnének meg, ha valaki a hallottak közül feltámadna.” (Lukács 16:31) Azonban teljesen másképp áll a dolog az olyan esetben, amikor olyan kívánsága van valakinek, amit Jézus teljesíteni képes, nyilvánvaló, hogy ez ember esetében a nyomoruság volt előkészítő eszköze a hitnek. Az ő reá súlyosbuló teher alól való megszabadulás vágya segítségére volt, hogy hiddjen Jézusban, valamint az ő egész házanépét is reásegítette erre.

⁸Ezek a dolgok természetesen a mi okulásunkra jegyeztettek fel és nem csupán Urunk cselekedetei feljegyzéseiképpen tekintendők. Pál apostol írása az Efézusiakhoz: „Ugy, amint van az igazság Jézusban” (Efézusbeliek 4:4), tisztán kifejezi, hogy az Isten Jézusban kinyilatkozott, erre emlékeztet arany szövegünk is: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Az igazság Jézus beszédeiben nyilvánul meg, valamint cselekedeteiben és az ő magaviseletéről szóló közleményekben, Jézus hí követője pedig figyelembe veszi mindezen dolgokat és ezekből kiismerni törekszik az Isten akaratát.

A BÁTORSÁG A JELLEM SZÜKSÉGES RÉSZE

⁹Judeából visszatérve, északra vezető útjában Jézus nem Názáreten keresztül vette az utat, tudván, hogy korábbi polgártársainak családias viselkedése akadályára lesz annak, hogy őt, mint Istentől küldött tanítót tekintsék. Krisztust a szamaritanusok készek lettek volna a világ üdvözítőjeképp fogadni (János 4:42), de nem ám azok, akikkel együtt nőtt fel és együtt dolgozott. E tekintetben példát mutatott az Úr, hogy miképp bánjunk azokkal, akik előítélettel viselkednek. Nem a bátorság hiánya miatt maradt távol Názárettől. Jézusnak valószínű gyakran kellett a Názáreti ifjak kedve ellen cselekedni és bizonyára mindig bátor volt erre. Működésében bizonyára mindig bátorságra volt szüksége az Úrnak és az Úr munkájában mindig szükséges ez, némelykor meg különösen kell kifejleszteni, de a bizonyágtétel terén nem mindig ott kell kezdenie az Úr szolgálóinak, ahol tudja, hogy sok ellenállásra bukkan és személyes előítéletre. Bátorság és félelemnélküliség szükséges részei egy nagy jellemnek és bizonyos tekintetben mindig felfedezhetők egy igazi tanítványban, de mindig a bölcsesség ellenőrzése alatt, valamint az élet kellemessége alatt, amint az kidomborodik Jézus életéből.

¹⁰Hogy Jézus hogyan viselkedett a főtisztviselővel szemben — szintén tanításunkra van. Határozottan elfogadható, hogy ez alkalommal annál több szót váltottak, mint amennyi feljegyeztetett. Valami futólagos dolog nem készítette volna Jánost, hogy arról jegyzetet vegyen: „Jézus mondá (azért) néki: ha nem láttok csodát és jeleket, (hát) nem hisztek.” Valamint az apa esdeklő kérése is emellett bizonyítanak, hogy Jézus ne vonakodjon, hanem induljon azonnal. Az ember csak egy dolgot tartott szem előtt — az ő kedves gyermekét, akit nem akart meghalva látni. De Jézus többet látott ennél. Azt lehetne mondani, hogy Jézus szempontjából nézve sokkal fontosabb volt, hogy az ember belássa az igazságot Jézusra, valamint az isteni tervre vonatkozólag, minthogy egy családj gyászon segítve legyen.

ISTENRE MUTATNI, EZ A MI FELADATUNK

¹¹Jézus kijelentése: „A te fiad él!” — valószínű erős megpróbáltatása volt e gyermek apjának. Eszébe sem jutott, hogy az ő halálosan megbetegedett fiát úgy is képes meggyógyítani, hogy el sem megy a betegágyhoz. Később, midőn az egész család tanult az Úrtól és mindnyájan az igazságban felismerték az egyetlen helyes utat, mely szerint elbánt velük az Úr, s a gyermek betegsége volt az eszköz, melyet erre a célra felhasznált az Isten. Amikor a gyermek meggyógyítása szóba került, a gyermek apja nem törődött Jézus missziójával, hanem sür-

gősen magának volt valamire szüksége, amit kért is. Jézus küldetését vagy Isten tervét még semmi számba vette. Mintegy bizonyosnak látszik, hogy Jézus, ha pusztán eleget tett volna a kérésnek, így nem következett volna el a későbbi áldás, amely az Istenhez vezette a családot, s a nagyobb áldások veszendőbe mentek volna.

¹²Jézus kegyelmes volt és szelíd mindig, de ő néki a figyelmet mindig missziójának a céljára kellett terelje. Ő nem csupán csodatevő egy ember volt, aki amerre csak járt, mindenfelé értékes szolgálatokat tett, enyhítván az emberiség szenvedésein. Első gondolatát ő mindig az ő hozzá segedelemért folyamodók áldására irányította, hogy szorosabbra fűzessék az ő viszonyuk az Istennel szemben, valamint az Isten dicsőítését tartotta szem előtt. Mindazoknak, kik az Istent képviselik a földön, ez kellene főtörekvésük legyen. Az ő követői vigasztalói azoknak, akik segedelmet keresnek a teher alól és a világra szakadó inségből. Ezeknek mindig szem előtt kell tartaniok küldetésüket, mely abból áll, hogy képviseljék az Istent és az igazságot, mindig azon szándéktól vezéreltetvén, hogy az embereket elvezessék az Istenhez és az igazsághoz, őket arra oktattva, hogy bű alattvalói legyenek Krisztusnak. Az igazság szépsége és a szív és elme kielégülése magukra nem végcélok, hanem eszközök, melyek arra kell alkalmaztassanak — amiképp Jézus is arra használta a csodákat, melyeket tett, hogy Istenhez fordítsa az embereket az ő dicsőségére.

¹³Épen, mint a galileabeliek sokkal inkább aziránt érdeklődtek, hogy csodatevő tartózkodik közöttük, mintsem aziránt, hogy neki isteni küldetése van, úgy van ez ma is nagyon sok esetben, akik hallottak az Úr tervéről, ahogy az a jelen igazság megismerése által nyilatkozik meg. Sokan érdeklődnek az igazság minden jellegzetes vonása iránt, de nem érdeklődnek különösképp az őket illető üzenet iránt, sem aziránt, hogy mit fog az ő érdekükben tenni az igazság, amennyiben részükre lehetővé teszi, hogy az Istennek szolgáljanak. Sokan készek elfogadni a jelen igazság csodáit, de semmit sem adnak vissza az Istennek.

¹⁴Ez eszünkbe juttatja az emberek közösségét az igazsággal szemben, s ez még olyanoknál is előfordul, akik az Isten kegyelmében léven — kíváncsiak kellene legyenek, hogy megismerjék az igazságot, s azáltal közelebb jussanak az igazságosság-

hoz. A zsidók általában tekintve közömbösök voltak Jézus és az ő küldetése iránt, a vezetők pedig az embert és a küldetését is gyűlölték. Ha tettek valamit arra vonatkozólag, amit Jézus mondott, ezt azzal a kiszámítással tették, hogy ártsanak Jézusnak és befolyásának is és azonnal dühösek lettek, mihelyt megzavarva látták a maguk érdekeit. A mi a Jézus idejébeli népet illeti, ezek nem ismerték Isten igazságát, megvakítva léven okosságuk balgaságától, s e világ fedelmétől — Sátántól, aki félrevezette az egész világot. — 2 Korinthusbeliek 4:4; Jelenések 20:3.

¹⁵Csak nagy nyomorúság és szomorúság juttatják az embert arra, hogy az Istenhez kiáltanak. Tehát az ember iránti könyörületnek tekintendő, hogy az Isten a világ folyását nyomorúságra és szomorúságra engedi jutni, mely nyomorúsággal teljes — inséges idő kietlenné és pusztává tenné az embert, ha nem lépne közbe az Isten. Jelen tanulmányunkban az apa szívfájdalma, valamint a Filippibeli börtönfelügyelő ijedelmé, aki féltette az életét (Cselekedetek 16:27) azon eszközök ábrázolása, melyeket az Isten arra használ fel, hogy annak érzetéhez vezesse el az embereket, hogy igenis, nekik szükségük van ő reá, valamint az isteni szeretet felismeréséhez, mely a zárándokokra és az Istenhez segedelemért folyamodókra vár.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Mily utat választott Jézus, miután eltávozott Sikárból? Mi vonzotta a galileabelieket Jézushoz? 1. §.

Ki kereste fel Jézust? Mily célból? Mit mondott néki Jézus? 2. §.

Mire utalt ő feleletében? Mi volt a csodatevő következménye? 3., 4. §.

Mily célt szolgált Jézus szigorúsága? 5. §.

Mit juttat eszünkbe ez a lecke? Mi volt az ellentét a zsidók s a szamaritánusok között? 6. §.

Mily valószínű eredménnyel járt a csoda abban a családban, ahol Jézus a vizet borrá változtatta? 7. §.

Mi célja volt a csodának? Mit jelent aranyszővegünk? 8. §.

Hogyan bánjunk azokkal, akik előítélettel vannak betelve? Melyik az egyik legszükségesebb vonás a keresztyén jellemtulajdonságai között? 9. §.

Mi bizonyítja azt, hogy e vizsgált esetben több szót váltottak annál, mint amennyi feljegyeztetett? Mit látott az előkelő ember és mit látott Jézus? 10. §.

Az előkelő ember felkészült volt-e arra a próbára, amelyre állított? A betegség ez esetben áldást eredményezett-e? 11. §.

Mi a kötelessége az Úr követének? Főképp mire törekedett Jézus? 12. §.

Manapság különbözik-e a nép a galileusoktól? 13. §.

Sokkal jobbak lettek-e, mint a galileusok 1900 évvel ezelőtt voltak? 14. §.

Mit céloz azzal az Isten, hogy a szomorúságának tért enged e bűnös világban? 15. §.

Watch Tower, 1924 aug. 1.

VAN ISTEN

Van Isten, búgja természet,
földön, égen és tengeren.
Lásd! dicsőséges sugara
mint tör át a fellegeken.

Derűs, ragyogó napkelte
nagy világ széles peremén,
fénybetűkkel hirdeti, hogy:
Isten van a föld kerekén.

A HEGYI BESZÉD

MÁTÉ 5-TŐL A 7. FEJEZETIG.

„Jöjjön el a Te országod; legyen meg a Te akaratod”. — Máté 6:10.

TANULMÁNYAINK során láttuk, hogy követői közül Jézus bizonyos személyeknek a kiválasztására elérkezettnek látta az időt. Jelen tanulmányunk tárgya azon beszéd, melyet Jézus közvetlenül azután, illetve a tanítványok kiválasztása után tartott, melyet rendesen a „hegyi beszéd” jelzővel neveznek meg. Kiválasztván az apostolokat, világosan részletezve adta elő az igazságot, amelynek tanítása és fejtegetése céljából küldetett ő. Működésének végső napjaiban az Olajfák hegyén tartott (Máté 24-25 fejezet) beszéde a tanítványai előtt, valamint a végvacsora alkalmával velük folytatott beszélgetés (János 14-17 fejezetig) hasonlít még a hegyi beszélgetéshez.

²Máté szerint, Jézus látván a néptömeget, egy hegyre vonult vissza, ott tanítván a tanítványait (Máté 5:1); Lukács hasonlóképen beszámol, hogy az Úr ugyanezeket mondja különböző körülmények között és úgy jegyzi fel, hogy Jézus egy sikszágon volt (Lukács 6:17), habár nem teszen említést arról, hogy akkor vagy pedig más alkalommal mondotta Jézus e beszédét. Lehetséges és valószínű is, hogy e beszédből Jézus egynémelyt egy, más pedig más alkalommal mondott és lehet, hogy nem épen abban az időrendben, ahogy azt Máté felsorolja.

³Ugylátszik, hogy Jézus fejtegetvén a tanítványainak életét szabályozó törvényt, a hegyen adta elő. A törvény a Sinai hegyről adatott, illetve közöltetett a zsidókkal. Amikor újlag közölve lesz az Isten törvénye, akkor ez a **világgal** lesz közölve és a Sion jelképi hegyéről történik ez. (Ésaiás 2:2-4; Jcel 3:16) De milyen eltérő körülmények között közli az Úr az ő **ujteremtéseivel** a törvényeket! Itt nem hangzanak mennydörgések, mint a Sinai hegyen, bömbölések, mint a Sion hegyéről, hanem kegyteljesen és fenséges nyugalom közepette, mint egy szerető kis tanítványsereg tanítómestere, közéjük telepedve számtalan férfi és női hallgatóktól körülvéve, adta elő, akik szomjasan lesték ajkairól a szót, amint ő a szeretet mélységeiből fejtegette előttük az igazságot.

A KIRÁLYSÁG ÜZENETE SZIVETELRAGADÓ ALAKBAN

⁴Ez volt az első eset, hogy Jézus világosan ecsetelte előttük a menyországot, határozottan körvonalozván azt. Ez ideig Keresztelő János feladatát folytatta — hirdetvén, hogy elközelített a mennyeknek országa. Most azonban reámutatott arra, hogy mielőtt dicsőségben és hatalomban felépülhetne az ország, kegyelemben kell felépülnie az ő tanítványainak szívében, hogy a szeretet uralmát gyakorolja azok felett, akik annak önként alávetik magukat. Az országnak világ-

feletti hatalmi korszaka még nem érkezett el és addig a gonoszág hatalmainak bukása sem következik be, sem pedig hatalmi megnyilatkozásának elfojtása, amíg az Istentől arra kijelölt idő be nem következik. Először be kellett bizonyíttassék, hogy Isten ismeretének egy becsületes szívbe való befogadása eredményes hatással van a gonoszág erejének és befolyásának lerombolására.

⁵Aki szívébe befogadta Jézus tanait, az isteni szabadság birtokába jutott és szeretetből lett Krisztus szolgájává. A Jézus által hirdetett igazságok tehát soknak szereztek meglepetést a hallgatók között. Az ország a maga első stádiumában az ő Isten iránti szívállapotukban és magaviseletükben nyilvánkozott meg. Az ő dicsősége, mely felülmulta minden eladdigi izraelitának a dicsőségét, nem külső pompában vagy hatalomban jutott kifejezésre, hanem lelki alázatosságon, töredelmes szívben, Isten akaratának cselekvése terén buzgó törekvésben, melynek dicsőséges megjutalmazása a jövő korra tartatott fenn a mennyben valósulván meg. Zsidó ország dicsősége Salamon ideje alatt, nem hasonlítható a mezei liliomok dicsőségéhez, mely Krisztus valódi követőinek alázatosságához és szelidlelkűségéhez hasonlítható. — Máté 6:29-30.

Senmiben sem kirívóbb a jelen keresztyénség tudatlansága és ferde felfogása, mint Urunk hegyi beszéde benső lényegének értelme terén. Ugy tüntetve fel és állítva a világ elé a hegyi beszédet, mint minden ember részéről a példás magaviselet mintaképét, amit mindenkinek követnie kellene, aki keresztyénnek nevezi magát. Azonban a magát keresztyénnek nevező közönséges embernek sokkal kevesebb kilátása lehet, hogy valaha is e mintakép színvonalára emelkedhessék, mint volt a zsidóknak a Sinai hegyen adott törvény betöltését illetőleg; a keresztyénség pedig sokkal inkább csődöt mondott a törvény betartása terén, amelyhez tartozónak vallja magát, mint amily kudarcot a zsidók szenvedtek a Sinain kiadott törvénnyel szemben. A magát keresztyénnek nevező legtöbb ember sohasem is élt aszerint, sőt még csak kísérletet sem tett arra, hogy azt megtartsa. Hogy ember ezt betartsa, az képtelenség; mivel azok az ujteremtésnek szóló törvény és csak azok képesek megtartani, akik Istentől vannak fogamzva és valóban csak ezek kívánják, hogy így cselekedjenek.

⁶Nem meglepetés, hogy a világháború alatt e szabály ideiglenes felfüggesztése mellett foglaltak állást, lévén, hogy annakidején mintaképül állították e hegyi beszédet az emberek elé, melyszerint kellene élnie mindazoknak, akik keresztyéneknek vallják ma-

gukat. De mivel, mint tanítók, ők maguk sem voltak előkészülve arra, hogy szeretni tudják ellenségeiket, a népnek sem merték mondani, hogy így cselekedjenek. Előnyösebbnek tartották, hogy egy ideig ne legyenek keresztyének, feloldozást kívántak Jézus tanainak béklyóiból.

A HEGYI BESZÉD HÁROM KIMAGASLÓ VONÁSA

⁸A hegyi beszéd Isten országát ecseteli igazságban és ennek az országnak igazságosságát, amint ez Jézus valódi követőinek életéből ki kell tűnjön. A hegyi beszéd felöleli a keresztyén élet minden jellemvonását, mindazáltal három kimagasló szempontot ismerünk fel abban: 1) A boldogság magasztalásait; 2) az Úri imát, vagyis a Miatyánkot; 3 az Isten törvényét, amint az, az arany szabályban jut kifejezésre. A boldogság magasztalásaiban vagy áldásaiban az Isten szolgálói részére megnevezett jutalmak teljesen más fogalmat nyújtanak az Isten-nel való viszony felől, mint minden más, azelőtt ismert kijelentés. A zsidó a törvény alatti fáradozásaiért azonnali áldásban részesült. Áldás ígértetett néki még az életében a mezején, az üzletében stb., értelmi egészségben és békességben volt része, s ha megtartotta volna Isten törvényeit, örökélet lett volna osztályrészévé, áldott és boldog lett volna Isten gondviselése alatt. — 3 Mózes 26:3-13; 5 Mózes 11:13-15.

⁹A hegyi beszédben, bárha nincsen elitelésben részesítve a gazdagság, az Úr szolgálójának szóló áldások a lelki szegénységgel (alázatosokkal) fognak kezdet, gyalázással, üldözéssel és az igazság utáni szomjuhózással járnak együtt, irgalmassággal és a szív tisztaságával, általában olyan állapotokkal, melyek nem igen vannak összhangban e világ gazdagságaival. A jutalmi ígéretekben az embernek az emberi élet fölé emelése tűnik ki minden tekintetben; testi jólét és egészség, s az Isten népe ellenségeinek megszelídítése és békére hangolása — nem ígértetett meg. Ellenben az Isten annak idején, az ő akaratának cselekvése által kitartással a szenvedések között, mivel az Istennek való szolgálat Krisztusi törekvéseért szomorúságot kellett elviselniük — a hű tanítványoknak az ő színe előtt mennyei élet öröm teljével ígértetett. Világos dolog, hogy ezek a dolgok nem nagyon izlenek az embernek — és nem is adtak az embernek, mert az emberi elme, még ha tökéletes volna is, csak földi dolgokban találja fel a boldogságát — ebben csupán a mennyei dolgokra fogamzott elme képes gyönyörködni.

A KERESZTYÉN MAGAVISELETÉRE KIHATÓ SZAVAK

¹⁰Jézus beszédéből kitűnik, hogy e kijelentéseivel, semmilyen tekintetben sem mel-

lozi vagy küszöböli ki a törvényt és a próféta-takat, sem meg nem semmisíti; hanem sokkal inkább szigorú tekintélyre kell emeltes-senek a törvény és a próféta. Az igazság-nak csupán külső formái, mint például ahogy az írástudóknál és farizeusoknál volt szokásban — vesztik érvényüket. Mely szerint az, aki külsőleg, a külső szabályok és formák szerint, embertársai előtt is látható alakban nem cselekedett vagy cselekszik gonosztagot, mégis bűnös, ha a szívben agnosz indulatu; aki gyűlöl, az gyilkos; aki megkívánja másnak a feleségét, az már parázna. A nyilvános helyeken való Istenimá-dás, azzal a szándékkal, hogy lássák az emberek — elitelésben részesül. Isten imádása inkább bensőséges, mint külsőséges kell, hogy legyen. Az igazság jutalmazását nem kell a jelen életben keresni. Inkább mennyei kincseket kell gyűjteni, és mivel egy ember sem képes a kincset a mennyben gyűjteni, így nyilvánvalóan arra célzott Jézus, hogy Isten szolgálói bizonyosak legyenek jutalmukat illetőleg, mivel mindent feljegyez az Isten, mert: „Tudja a Ti mennyei Atyátok...” — Máté 6:8.

¹¹A valódi izraelita mindig felismerte az ima kiváltságát, de az imáról nem tanították, hogy az hozzá tartozik az élethez. Megjelölt imahelyek és meghatározott idő az imádkozásra és a rendszeres papi intézmény nem vezettek az Istennel való személyes érintkezés gondolatához és látható, hogy a zsidók koruk napjaiban keveset s csak inkább a kényszerítő szükség nyomása alatt imádkoztak. A törvény és a próféta további fennmaradása mellett, intézkedés történt a törvénynek és Isten ígéje előírásának lélek szerint való megtartására is, tehát sokkal bensőségebb értelemben, mint azelőtt, a zsidó papságnak pedig nem voltak kilátásai az életre. — Rómabeliek 8:4; 2 Korinthus-beliek 3:6.

¹²Jézus az imára vonatkozólag is adott utasításokat és pedig oly értelemben, hogy tanítványainak szabad menetelük van Isten elé, illetve formára, helyre és időre való tekintet nélkül. Jézus mondotta: „Ti pedig így imádkozzatok.” (Máté 6:9) Az Úr imája vagy a Miatyánk, mint azt rendesen nevezzük, inkább egy minta arra nézve, hogy hogyan kell imádkozni, mintsem kötött formája a használandó szavaknak; azonban az olyannyira nagy és fenséges, hogy mi, mint az ő követői, helvessen tesszük, ha naponként elismételjük, miképpen az Úrnak tett fogadalmunkat is feljuttatjuk. Az ima megóv bennünket az önző gondolatoktól. Először is emlékeztet létünk céljára — hogy Istent dicsőítsük; gondolatunkat a királyságra tereli, hogy „jöjjön el a Te országod”; legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is”; az egyház különböző tag-

jaira nézve sarkalás, hogy imádkozzanak az egyház mindennapi szükségletéért, „mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma” (lábjegyzetben kenyérünket a holnapi napig). Ez ima azután emlékeztet a szükségleteinkre, hogy éljünk tisztán az Úr előtt; mert, aki imádkozik, kéri is egyuttal, hogy vétségeit azon mérték szerint bocsássa meg neki az Isten, ahogyan ő megbocsát, illetve alkalmazza ezt a mértéket az ő ellene vétőkkel szemben.

¹³Ebben kézenfekvő a gondolat, hogy rendszeren és naponként imádkozni kell, és hogy az ima bizonyos értelemben a zsidópapság helyébe lép. Most már a gyermek járulása az apa elé közvetítő nélkül történik, mert habár Jézus szószólója az egyháznak, a gyermekek az ő nevében az Atya elé járulhatnak. Az ima tehát inkább kevesebb szóval fejezendő ki, mint sokkal: A tanítványok ne használjanak sok szavakat, mint a pogányok szoktak, azt remélve, hogy sok beszédükért, illetve ismétléseikért hallgattatnak meg, mert Jézus kijelentette: „Tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mi nélkül szükködtek, még mielőtt kértétek azt.” (Máté 6:8) S habár jól tudja az Atya, hogy mire van szüksége az ő gyermekének, mindazáltal elvárja, hogy **kéréssel** forduljanak hozzá; ő jóságos és kedves és nem vonja el azt, ami szükséges az ő gyermekeinek, tehát: „Kérjétek és megadatik néktek; keressétek és megtaláljátok; zörgessetek és megnyitvatik néktek.” (Máté 7:7) Sokszor azon jó adományokat, melyeket kérés nélkül kapunk az Istentől, elfogadjuk anélkül, hogy megköszönnénk.

A SZIGORU IGAZSÁG HELYÉRE SZERETET LÉP

¹⁴A tizparancsolat, amely a törvényszövegetség alapját képezte, az ötödik parancs kivételével negatív jellegű volt, amennyiben az Isten akarata a **ne** hangsúlyozásával jut kifejezésre. Most annak, aki Istenhez óhajtaná jönni, tiszta szívűnek kell lennie, illetve becsületes kell, hogy legyen minden szándékában, lelki összhangra törekedve Istennel és emberekkel. A szigoruan vett igazság törvénye, szemet-szemért, fogat-fogért — többé nem maradt érvényben. A gonoszságot elszenvedni, az igazságtalanságot eltűrni és a kényszert elviselni kellett. A törvény így szólott: „Szeresd felebarátodat”, az írástudók meg hozzáfűzték „és gyűlölöd ellenségedet.” Jézus meg így szólott: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, tegyetek jót azokkal, akik titeket gyűlölnek és imádkozzatok azokért, akik megsértenek és üldöznek titeket, hogy fiaii legyetek a ti mennyei Atyátoknak.” — Máté 5:44, 45.

¹⁵Az Isten azt szeretné, hogy gyermekei őhöz hasonlóak legyenek: „Tökéletesek le-

gyetek, miképpen a Ti mennyei Atyátok is tökéletes.” (Máté 5:48) Azután pedig a törvény és a próféták új olvasásmódját adja elő, mely aranyszabálynak neveztetik. A Mester mondotta: „Amint akarjátok, hogy az emberek cselekedjenek ti veletek, ti is azonképpen cselekedjétek ő velek; mert ebben van a törvény és a próféták.” (Máté 6:33) Ez kegyteljes és szükséges egy intézkedés, mert a fáradsággal tele nyugtalan világban az Úr szolgálait a testi szükségletek gondja annyira elfoglalná, illetve lekötne, hogy kevés idejük maradna Isten szolgálatára és valódi életük, a Krisztus Jézusban való ujteremtés kifejlesztésére. Jézus tanítványának dolgoznia kell, hogy fenntarthassa magát, de nyugodt lehet, mert az Isten gondot visel róla.

Jézus egy intő beszéddel fejezte be a prédikációját. Tudván, hogy sokan fogják majd azt vallani, hogy elsajátították az ő beszédeit és hozzá csatlakoztak, mint tanítványai, ezeknek azt is kijelentette, hogy aki megtartja beszédeit, hasonlít a bölcs emberhez, aki közsiklára építette a házát; aki pedig csak vallást teszen, az, mint balga ember fővényre építi a házát. Jézus tudta, hogy viharok következnek majd, melyek igazolni fogják, hogy kik voltak a balgák és kik voltak a bölcssek. A keresztyénség a forgószelek közepében van. A házát a zúgó vihar darabokra tépi. A nyáját legeltető pásztorok azt látják, hogy a ház alapjai elsodródtak és forgószelek ragadja el fejük felől a fedelet. Az Úr hű népe pedig megvédve az idők örök szirtjén áll a veszély közepette. — Ésaiás 26:4.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Jézus mikor tartotta a hegyi beszédét? Azon időben alkalmas volt-e? 1-2. §.

Mi a lényeges különbség a Sinai hegyen a zsidóknak szóló törvényadás, a Sion hegyéről a világnak leendő törvényadás és az ujteremtésnek szóló törvényadás között? 3. §.

Mennyiben tért el a hegyi beszéd Jézus előbbi tanításától? Minek kellett először bebizonyíttassék, mielőtt az ország hatalma érezhetően a világ felett kiterjedne? 4. §.

Jézus tanai miért szereztek soknak meglepetést? Hogyan lehet valaki független és mégis „szolga” ugyanegy időben? 5. §.

A keresztyénség mily tekintetbe mondott csődöt teljesen? Kikhez intéztetett a hegyi beszéd? 8. §.

Mily főbb vonásokban különböznek az ujteremtés áldásai és jutalmai attól, melyben a zsidók részesültek az ujszövegetség alatt? Melyek az értékesebbek? 9. §.

Jézus kiküszöbölte-e a törvényt és a prófétákat? Hogyan tétetett hatványozottabbá és szigorubbá a törvény és a próféták az ujteremtés részére? 10. §.

A keresztyéneknek nagyobb a kiváltságuk és szorosabb-e imában való viszonyuk Istennel, mint volt a zsidóknak? A zsidó papság miért volt felmentve? 11. §.

Mily utasításokat adott Jézus az imára vonatkozólag és mire terjedt az ki? Mily haszon háramlik az imából? 12. §.

Az ima bizonyos értelemben, hogyan foglalta el a zsidópapság helyét? Főpapunk-e Jézus? Mikor fogadjuk a leghálásabbban az Istentől nyert adományokat? 13. §.

Mi képezi a törvényszövegetség alapját? Mily jellegű a tizparancs? Ha a törvény bizonyos formához volna kötve, ez befoglaltatná-e az aranyszabályban? Történt-e kegyteljes intézkedés a Krisztusi ujteremtésre vonatkozólag? 14., 15. §.

Watch Tower, 1924 szeptember 1.

ÁLDOTT ÚJ ESZTENDŐT!

1925

A NAGY ESZTENDŐ! Jubileumi harsonák jelezték érkezését, ezüst kürtök — Krisztusi hangok isteni szeretettel napsugarasan melegítenek bele a láthatárt feketén elborító emberi szenvedélyek homályába, Krisztus országa ezeréves korszakának első esztendeje pirkadásán és szól a vigyázó esdeklő szavunkra: „**Vigyázz! Meddig még az éjszaka, meddig még az éj? Szólott a vigyázó: Eljött a reggel! Az éjszaka is, ha kérdeni akartok kérdjetelek...**” — Ésaías 21:11-12.

Bár „sűrű sötétség borítja még a földet, de rajtatok feltámadt az Úr világossága”, örvendj, Úr népe, Isten kiválasztása, „akiket a sötétségből az ő csodálatos világosságára kihívott az Úr, hogy az ő csodálatos dolgait hirdessétek” torkaitok drága ezüst — Krisztus igazságát — szóló hangszálain! Az egész világot bejárta a hír: Urunk országa közeleg! Hiszen ő tanított imádkozni érte, mondván: „Ti pedig így imádkozzatok: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a Te neved. **Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a menyben, úgy a földön is!**” stb. Oh dicső egy ország, mely kitöröl minden fájdalmat a szívből, könnyet a szemről és végül a halál is megszűnik! — Jelenések 21:3-5.

Háromezerkilencszázhatvan esztendővel ezelőtt, amikor az Isten szövetséget kötött Ábrahámval, Ábrahám nagy sötétséget látott és rémület fogta el. (1 Mózes 15:12, 17) Mintha a jelen emberi szenvedélyek sötét-

jét látta volna ő, azonban eloszlott a sötétség, megszűnt a „kemence füstgomolygása” s a „tüzesfáklyák” fényét a vakító napfény és napmeleg váltotta fel. Iladd költözzön hát remény a megrémült emberi szívekbe! A 3960 éves korszak elvégződésében és az áldott korszak hasadóféltében van, bár sötétség van még, s a világból, mintegy, az emberi szenvedélyektől fűtött gőzölgő tüzes kemencéből rémitő sötét árnyak szállnak fel, ijesztve a boldogságot és békességet áhító emberiséget, közben pedig az evangélium igazság fáklyái még jelzik és egy-egy lépésre megvilágítják a keresztyén vándorok önmegtagadásának keskeny útját — de örvendjetelek, mert nemsokára az igaz világosság — Krisztus — az igazság napja és melegítő fénye el fog üzni minden homályt, mert áldással kél fel sugaraiban szárnyai alatt.

A csalódások, megpróbáltatások és sikerek tehát buzdítsanak minket a hit nemes harcának végigharcolására az áldott korszak e nagy esztendejében is, fogadjunk hálás szívvvel mindent Isten kezéből ez év napjai által, mint ezüst tálcákon élénk nyújtott ajándékokat — a tapasztalatokat és sok áldást, mert ő „megékesíti az esztendőt az ő jóvoltával” azok részére, akiket szeret, azon szilárd hittel és bizalommal, hogy „minden javára van azoknak, akik az Istent szeretik, s akik az ő végzése szerint hivatalosak” — kívánunk boldog új esztendőt kedves olvasóinknak.

A szerkesztőség.

JERIKHÓ SORSA MEGPECSÉTELTETT...

IRTA: SZABÓ LAJOS.

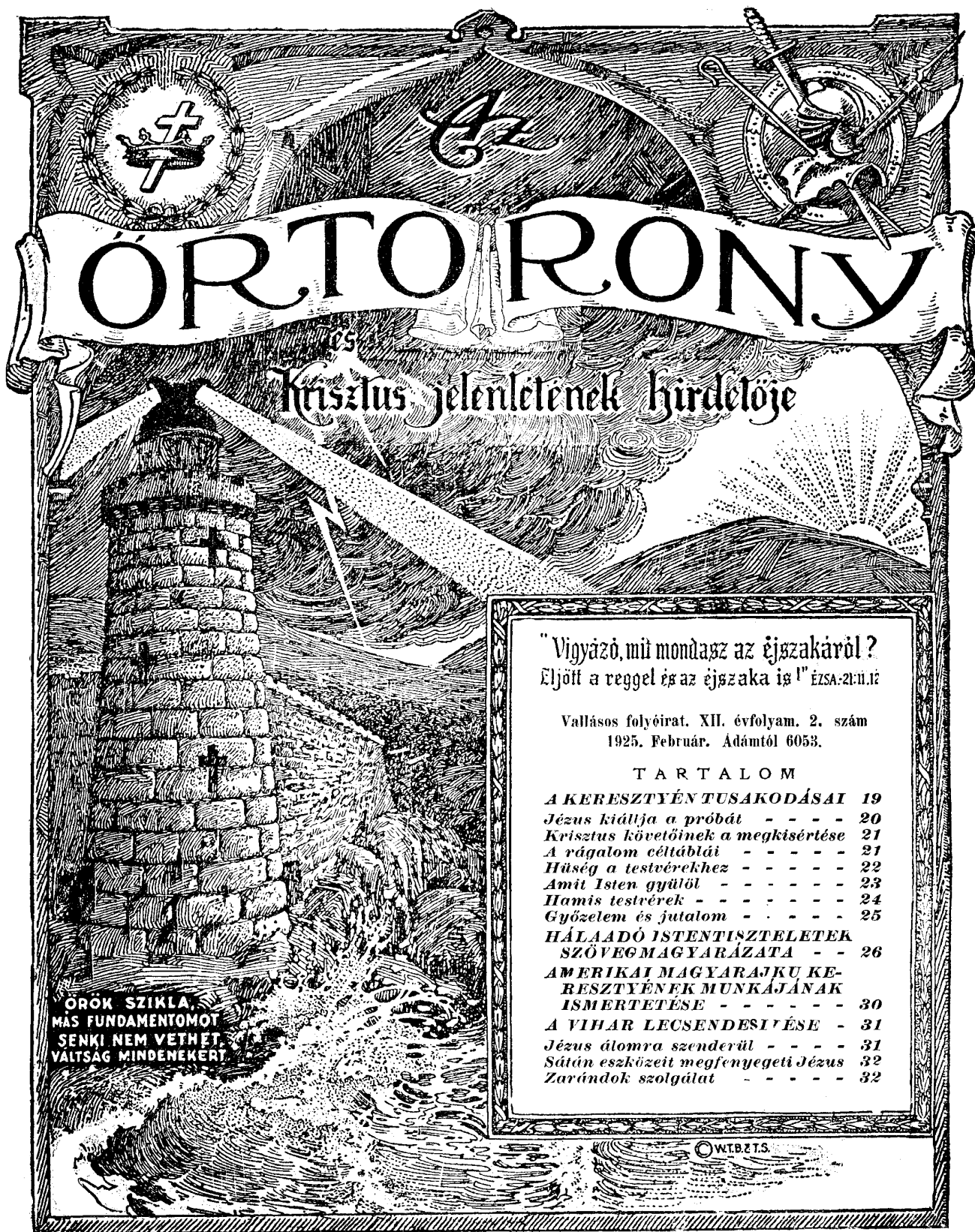
Jerikhó sorsa megpecsételtetett,
Izrael került hétszer...
Harsogtak a harsonák szívettépő éllel,
Agybontó hanggal, eltelve hévvel.

Hét kürtöt fújt a hét követ,
Öt világrész veri ekhóba,
Hangjára Babilon öre felfigyel,
Összedül-rombahull Babilon tornya.

... A tévtanok, mint izzó kövek
Süstörögve merülnek igazság vizébe...
Magasra lövik fel az élő vizet,
Melyen ezer színre török nap szivárványfénye.

Terjed, messzi terjed hét harsonák szimfóniája
Igazságról-bűnről bugó akkordba vész.
Szelek szárnyán vágató viharban
Minden néphez elhatol melódiája!

... Jerikhó sorsát megpecsételtetett,
Izrael került hétszer...
Harsognak a harsonák szívettépő éllel,
Agybontó hanggal, eltelve hévvel.

ÓRÓK SZIKLA.
MÁS FUNDAMENTOMOT
SENKI NEM VETHET.
VÁLTSÁG MINDENKERT.

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA: 2:1-12

Vallásos folyóirat. XII. évfolyam. 2. szám
1925. Február. Adámtól 6053.

TARTALOM

A KERESZTYÉN TUSAKODÁSAI	19
Jézus kiállja a próbát - - - -	20
Krisztus követőinek a megkísértése	21
A rágalom céltáblái - - - -	21
Hűség a testvérekhez - - - -	22
Amit Isten gyűlöl - - - -	23
Hamis testvérek - - - -	24
Győzelem és jutalom - - - -	25
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK	
SZÖVEGMAGYARÁZATA - - -	26
AMERIKAI MAGYARAJKU KE-	
RESZTYÉNEK MUNKÁJÁNAK	
ISMERTETÉSE - - - -	30
A VIHAR LECSENDESÍTÉSE -	31
Jézus álomra szenderül - - -	31
Sátán eszközeit megfenyegeti Jézus	32
Zarándok szolgálat - - - -	32

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhálnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerektségére következnek... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt”. „Mikor pedig ezek kezdenek meglesni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejéteket: mert elközelget a ti váltáságtok”. — Luk. 21: 25, 26; Márk. 13: 29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközzül szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálatával a jelen eseményei világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezeti hívó számára igen fontos.

A mi „Bereai leckeink” tárgyszerinti ismétlései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tisztelteteli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája*. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát váltásául (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (1. Péter 1:8-19; 1 Tim. 2:6). Fölépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (1. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágosítsa mindeket, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismeressék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentetett.” — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentetünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbizásnak tekint, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; inne arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való ítélletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépítése szerint igazodik. És mi nemcsak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — 1 Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek”, „választottak és értékesek” közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért”, „váltásul mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmas időben.” — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; 1 Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához „meglája őt, amilyen” része lesz az isteni természetnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőített egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ézs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. újabb megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt címhez mellékeljük a megújítás, vagy lejárát idejét jelző hónapot és évet

Olvasóinkat szeretettel értesítjük, hogy az „Örtorony” folyó évben egyforma papíron nyomva jelenik meg és előfizetési ára egy évre 150 lei félévre 80 lei. Az előfizetéseknél kérjük ezt tekintetbe venni. Együttal kérjük hátralékos előfizetőinket, hogy küldjék be előfizetési hátralékaikat

Előfizetőinket és olvasóinkat felkérjük, hogy *mindennemű megrendeléseiket, levelezéseiket e címre küldjék: „Viată” könyvkiadóvállalat Cluj-Kolozsvár. Pénzüldemé-nyeknél külön levélben írják meg a beküldött összeg mennyiségét és hogy mily célra küldik ezt. Tartozásaik ki-egyenlítése esetén föltétlenül szükséges a jegyzék számá-nak a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell vissza-küldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megren-delésről stb. van szó, minden alkalommal közöljék pontos*

imüket — mert itt nincs nyilvántartva mindenkinek a neve és lakása, — a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltünteté-sével és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.

BIBLIA-ÁRJEGYZÉK

Bibliás falimondat	—	—	—	—	20—25 Lei
905 sz. zsebbiblia (nem átdolgozott)	—	—	—	—	100 „
906 „	„	„	—	—	130 „
907 „	„	(börkötés)	—	—	230 „
911 „	„	(átdolgozott)	—	—	100 „
912 „	„	„	—	—	120 „
914 „	„	„	—	—	170 „

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	—	—	—	—	100 Lei
Énekes könyv	—	—	—	—	75 „
Mit mond a Biblia a pokolról?	—	—	—	—	15 „
A teremtés hat napja	—	—	—	—	8 „
A Szocializmus és a Biblia	—	—	—	—	6 „
Szövetségsátor	—	—	—	—	30 „
Világnymor. Miért?	—	—	—	—	15 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Bibliai tanulmányok, . kötet	—	—	—	—	40 Lei
------------------------------	---	---	---	---	--------

A VILÁGITÓ ÉS HŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

XII.

CLUJ-KOLOZSVAR

1925 FEBRUÁR

BROOKLYN

2. SZÁM.

A KERESZTYÉN TUSAKODÁSAI

„Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek ő benne, hanem hogy szenvedjétek is ő érte. Ugyanolyan tusakodástok lévén, amelyet láttatok én nálam és most hallottok én felőlem.—Filippibeliek 1:29-30.

EBBEN a szövegben Szent Pál hangsúlyozza a keresztyén előjogait, rámutatván arra, hogy nagy kegy a Jézus Krisztus szenvedéseiben részt venni. Sokan, akik keresztyéneknek vallják magukat, nem tudják ezt megérteni. A „keresztyén“ szót az emberek úgy értik, hogy ez olyasvalakit jelent, aki nem pogány. Ez a meghatározás messze esik az igazságtól.

²Az igaz keresztyén újteremtés Krisztusban (2 Kor. 5:17) Hogy valaki keresztyénné legyen, hinnie kell, hogy bűnösnek született, hogy Jézus az ő megváltója és el kell fogadnia Jézus Krisztust, mint az ő Megmentőjét és ezt a hitet és elfogadást nyilvánítania kell teljes és fenntartás nélküli felszentelődéssel, hogy teljesíteni fogja Isten akaratát. Ha felszentelődése elfogadtatik, Jehova igazolja, és az ilyen embert isteni természetire fogantatja; ez a kezdete az újteremtésnek. (Jakab 1:18; 1 Péter 1:3) Mert újteremtésnek van az Úrnak odaszentelt lelke (elméje), akarata és szíve. Teste húsból van, amely köteles engedelmessé válni az akaratnak, amely harmóniában van Isten akaratával.

³A keresztyén útja szükségképpen ellenkező irányban vezet, mint a világi ember útja. Ő nem a világból való, mert az Úr kiválasztotta a világból. Az ő cselekvésének az iránya teljesen különbözik attól, melyet mint világi ember követett. Céljai, vágyai különböznek. Cselekvési iránya, mint keresztyén szükségképpen ellenkezőt hoz ellenségeitől vagy azoktól, akik szembehelyezkednek az igazságossággal. Mint újteremtésnek, a keresztyénnek küzdenie kell ellenségei ellen. Nem viheti végbe következetesen az ő szövetségét, hogyha másképpen cselekszik. Valóságos nagy csata, tusakodás, küzdelem ez, amíg legyőzetik vagy pedig ő maga

lesz győzővé. Ellenségei szüntelenül ellenségeskedést nyilvánítanak irányában. Az ellenségek a keresztyén elpusztítására törnek.

A „MAG“ ELLENSÉGEI

⁴Mikor Isten kiűzte Ádámot és Évát az Édenből, ezt mondotta: „És ellenségeskedést szerzek közted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.“ (1 Mózes 3:15) Az asszony magva a Krisztus. Éva itten jelképként lett említve. Az asszony, amely valósággal létrehozta az ígéret magvát az Ábrahám-Sára féle szövetség, Isten az atya; a szövetség az anya és a sarjadék, tudniillik az újteremtés, az ígéret magva. Ebből következik, hogy „az ígéret magva“ kifejezés felöleli mind az igaz keresztyéneket, mert a Krisztus Jézusból és az ő teste tagjaiból áll, amely az elhívott osztály. — 1 Gallaciabeliek 3:16, 27, 29; Kol. 1:18.

⁵A kígyó használtatott a Sátán képviselőjére, aki az utánzott Isten. Láthatatlan lévén az emberi szemnek, nagy hatalmat gyakorol a föld népei felett, amely hatalom mindig a rosszért volt. Megjegyzendő, hogy Jehova ezt mondotta a kígyónak: „A te magod“, ami azt jelenti, hogy ennek a régi kígyónak, a Sátánnak az ördögnek sarjadéka van. Ezek nem fogantattak és születtek, mint ahogyan állati teremtmények fogantatnak és születnek. Azok, akikben a Sátán szelleme van, és akik az ő szellemét gyakorolják, azok az ő gyermekei. A farizeusoknak mondotta Jézus: „Ti az ördögatyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságát akarjátok teljesíteni.“ — János 8:44.

⁶A keresztyén ellenségei helyes meghatározás szerint mindazok a személyek vagy ügynökök, akik a Sátán befolyása vagy irá-

nyitása alatt cselekszenek és akik megkísérlik, hogy ártsanak vagy elpusztítsák az igaz keresztyént. Az alkalmazott ügynökségek magukba foglalnak minden teremést, akit az ördög közvetlenül vagy közvetve felhasználhat az igazi keresztyén ellen. A Sátán a keresztyén megtámadásánál fondorlatot és csalást alkalmaz. Testi vágyaihoz és szeme kívánságaihoz folyamodik és élete büszkeségéhez.

JÉZUS KIÁLLJA A PRÓBÁT

⁷Jézus megpróbáltatás tapasztalatai adják a próba mértékét, amellyel az ő igaz követének a tusakodása megméréndő. Jézus harminc éves korában isteni természetűt fogantatott és felkenetett a királyok Királyává. A Sátán tudta, hogy Jézus ígért örököse a trónnak, aki kormányozni fogja az új mennyeket és az új földet, és aki a Sátán bukását fogja jelenteni. Elpusztítására törvén, a Sátán előbb megkísértette, hogy rávegye Jézust, hogy legyen hűtlen az ő Atyjához, hogy ezáltal elpusztítsa. A lojáliság annyit jelent, mint hűségesen cselekedni azt, amit az isteni törvény megkíván. Hogyha Jézus a Jehova, Isten törvényével ellenkező utat követett volna, akkor hűtlen lett volna, és az ő hűtlensége pusztulását eredményezte volna.

⁸Kétségtelen, hogy a Sátán leste a mi Urunkat, mikor a hegyen volt. Ott pusztaság volt. Negyven nap után a mi Urunk éhes volt. Az ördög így szólt: „Ha Isten fia vagy, mondd, hogy a kövek változzanak kenyerekké, hogy egyél és csillapítsd le éhségedet.” Az ördög ezzel a mi Urunk testéhez fordult; megkísértette, hogy használja fel azon hatalmát, mely mint Isten Fia birtokában van. A Sátánnak ez a támadása nem sikerült.

⁹A Sátán azután olyan kísértést tett elébe, amely szeme kívánságához fordul. Nagyjában ezt mondta neki: „Tenedd kell valamit, hogy az embereket magadhoz vonzzad és meg kell nekik mutatnod, hogy valamivel több vagy a közönséges embernél. És az egyetlen mód arra, hogy felette maradj a farizeusoknak. Mutassál valami látványosságot. Menj fel a templom tetejére és ugorj le a völgybe. Isten majd megparancsolja angyallainak, hogy vigyázzanak rád, hogy meg ne sérülj.” Ez a kísértés sem sikerült.

¹⁰A Sátán azután becsvágyához vagy életbüszkeségéhez folyamodott. Lényegileg azt mondotta a mi Urunknak: „Tudom, hogy azért jöttél, hogy király légy a földön. Tudnod kell, hogy a föld az enyém. Jehova elismert engem, mint e világ istenét és te tudod, hogy én vagyok a fejedelem vagy kormányzó. Sok időbe fog kerülni, míg király leszel. Ha most királynak akarsz lenni, a föld minden országát a kezedre játszom. Az egyetlen dolog, amit kívánok tőled, hogy tisztelj engem.” Ez a kísértés sem sikerült.

¹¹Az Úr Jézus ellenállt mind ezen kísértéseknek, behatározta Istenhez való hűségét. Feleletül mindenikre ezt mondotta a Sátánnak: „Meg van írva”, azt értve ezalatt, hogy Isten akarata megkívánja, hogy azt az utat kövesse, amely ellenkezik a Sátán útjával. Jézus elhatározta, hogy kitart Atyja akaratánál és kifejezett törvényénél.

¹²Ebben a három támadásban a Sátán az ellenkező a kigyó vagy a csaló tulajdonságait nyilvánította és fondorlattal és megtévesztéssel akarta rávenni az Urat a bűnre és leskelődött, hogy mint a sárkány, felfalja Jézust.

A TÁMADÁS MÁS MÓDSZEREI

¹³Miután az ellenségnek e támadásai nem sikerültek, meg van írva: „És elvégezvén minden kísértést, az ördög eltávozik tőle egy időre. Jézus pedig megtére a léleknek erejével Galileába és híre méne néki az egész környéken.” (Lukács 4:13, 14) Megjegyzendő, hogy Jézus híre bejárta az egész országot és hogy az ördög nyomban hozzálátott, hogy más módszerrel támadja meg. Ezután főképpen a neve által jelzett tulajdona képességeivel lépett fel, amely rágalmozót jelent. Ezt a sokféle számos támadást megalkotott képviselői által vitte végbe. Ezek a képviselők voltak azon időbeli vallásoskodók, nevezetesen az írástudók, a farizeusok és a papok, akik azt mondták, hogy ők az Úrral vannak, akik valójában az ördög képviselői voltak. Jézus világosan kijelentette, hogy a farizeusok az ördög magvai voltak. — János 8:44.

¹⁴A Sátán most arra ösztönözte ezt a sárjadékot, hogy hamisan vádolja meg az Urat többféle törvénysértéssel, azzal a nyilvánvaló céllal és szándékkal, hogy rábirja az Urat, hogy szakítson a szövetségével és ezáltal elpusztítsa önmagát, vagy pedig, hogy az ördög a látható képviselőit annyira feltízeli az Úr ellen, hogy megöljék. Az ördögnek ezen ügynökei vagy szolgálói megrágalmazták és hamisan megvádolták az Urat a nép előtt, remélvén ezáltal, hogy elfordítják a népet az Istentől és az Úrtól, és hogy felizgassák az Úr ellen, hogy őt elpusztítsák. E célból sok alaptalan állítást és vádat hoztak fel az Úr ellen ezek az ördögi képviselők. Csaknem mindenféle a büntető törvényben ismert bűnökkel vádolták meg, amelyek között volt az, hogy bűnös emberekkel eszik (Máté 9:11); gonoszul rágalmozták és vádolták, hogy dobzódó és részeges ember. (Máté 11:19) Vádolták, hogy megszegte a szombat törvényét, miáltal olyan bűnt követett el, melyre halálbüntetés van szabva (János 5:16); rosszakaratúan vádolták, hogy csaló. (János 7:12) Ugyanezek az ördögi ügynökök azzal vádolták, hogy tudatlan és tanulatlan, ezért képtelen arra, hogy tanítsa a népet. (János 7:15)

Azzal vádolták, hogy ördöge van és Belzebubnak vagy az ördögök urának nevezték el. (János 7:20; Máté 10:25) Hamisan és rosszakarattal vádolták, hogy bűnös. (János 9:16-24) Nyíltan és gonoszul Istenkáromlással vádolták meg. Feltűzelték ellene a csócsellékeket és újból meg újból összeesküvést szőttek, hogy megöljék és végül gonoszul és igazságtalanul a saját törvényszékükön ítélték el és végeztették ki.

JÉZUS TUSAKODÁSA

¹⁵A Sátán folytatta ezt a harcot Jézus ellen, de sikertelenül. Jézus harcolt a Sátán szervezetei ellen és megnyerte a győzelmet. A mi mesterünk így szólt tanítványaihoz: „E világon nyomorúságtok lesz, de bizonnyal, én meggyőztem a világot.” (János 16:33) E nyilatkozatból levonandó következtetés az, hogy Krisztus minden hűséges követőjének hasonló tusakodása kell, hogy legyen a Jézuséihoz. Péter apostol nem hagy minket kétségben erre nézve: „Mert arra hívtattok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek.” — 1 Péter 2:21.

¹⁶Jehova célja és szándéka volt, hogy minden igaz keresztyéneknek ugyanazon az úton kell járniuk, mint amelyen Jézus járt és előjogként Isten megadta és megadja, hogy mindegyik úgy szenvedjen, miként Jézus szenvedett. Mindnyáján ugyanolyan fajta kísértéseknek vettetik alá, mint Jézus. (Zsidók 4:15; Jelenések 3:21) „Mert amennyiben szenvedett ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” — Zsidók 2:18.

¹⁷A három első kísértés, amely a mi Urunk elé téttetett, az egyháziasság elé téttetett, az az a névleges keresztyénség papsága elé, és ők mind a három pontban elbuktak. Harcukban az ördög legyőzte őket.

KRISZTUS KÖVETŐINEK A MEGKÍSÉRTÉSE

¹⁸Minden igaz keresztyéneknek olyan próbán kell átmenniük, mint aminő a mi Urunk elé téttetett és győzniük kell, hogy örökké az Úrral legyenek!

¹⁹(1) Ami a testi vágyat illeti, Szent Pál felhív mindenkít, aki újteremtés Krisztusban, hogy végezze el az ő rendes szolgálatát, amely szolgálat az Úrnak abban áll, hogy képességeit önzetlenül használja az Úr ügyében. (Rómaibeliek 12:1) Mindenek elé téte-tik kísértés, akik a szent szellemtől fogantattak és felkenettek, hogy önző célra használják képességeiket. Ez a kísértés különösen a véneket keresi fel. Kísértés Isten né-pét szolgálni személyes előnyért, hírnévért az emberek között, vagy személyes haszonért. Szent Péter világosan megjelöli az utat, melyet az igaz keresztyénnek követnie kell, mikor ezt mondja: „Legeltessétek az

Istennek köztetek lévő nyáját, gondot visel-vén arra nem kényszerítésből, hanem örö-mest, sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jó indulattal. Sem nem úgy, hogy uralkod-jatok a gyülekezeteken, hanem mint pél-dányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek iherva-datlan koronáját.” — 1 Péter 5:2-4.

²⁰**A szemeket illetően:** A Sátán kísértést tesz a keresztyén szemé elé. Megmutatja neki az ő gonosz szervezetének, a világnak a varázsát. Elébe teszi a tisztességet, ame-lyet élvezhet, az előnyöket, amelyeket el-nyerhet, ha a világ által kijelölt utat követ; hogy megkaphatja az emberek tapsait, ha figyelmen kívül hagyja Isten parancsait és tündökölhet a világi emberek között; hogy kitűnhet embertársai közül, ha valami tet-szetős dolgot művel. Kísértés elérni és birni ilyen dolgokat.

²¹(2) **A becsvágyat illetően:** Minden ember-ben van több, kevesebb becsvágy. Hogyha az ember valami újítási tervet eszel ki és ih-letet nyer hozzá, még hogyha Isten nevében van is, kísértés ezt megtenni. Az igaz ke-resztyén nem lép erre az útra, hanem vár az Úrra. Megbizonyosodik Isten útja felől és ezen az úton cselekszik ezt. A becsvágynak e kísértése egyeseket rávisz arra, hogy a sa-ját módjuk szerint akarják szolgálni az Is-tent és felállítani az ő országát, figyelmen kívül hagyva az Úr által kijelölt utat; egye-sek, mint vezetők, mások pedig, mint e ve-zetők követői esnek ebbe a kísértésbe. Az igaz keresztyén ellentáll ennek a kísértés-nek olyképen, hogy megismerni igyekszik az Úr útját és komolyan és önzetlenül kö-veti az Úr kijelölt útját.

A RÁGALOM CÉLTÁBLÁI

²²Mikor Jézus sikerrel ellenállott a Sátán támadásainak, a fent említett három fő ki-sértésnél az Írás megmondja, hogy akkor a Sátán egy időre elhagyta Jézust. Ezután tör-tént, hogy a Sátán képviselőit vagy sarja-dékat nevezetesen azon időbeli vallásosko-dokat felhasználta, hogy mindenféle hamis váddal és rosszhiszemű rágalmazással lép-jenek fel az Úr ellen. Mintha ez volna a meg-állapított szabály: mindaddig, amíg Jézus Krisztus hűséges követője ezen három főki-sértés ellen céltáblája lesz az ördög rágal-mainak, ferdítései, visszaéléseinek, sőt még testi üldözésének is. Rágalom szóbeli vádat jelent más ellen, hogy rosszat cselek-szik, mely azzal a szándékkal történik, hogy ennek ártson, vagy a megrágalmazott jó hír-nevében vagy tekintélyében tegyen kárt.

²³Megjegyzendő, hogyha a Sátánnak si-kerül legyőznie a keresztyént a három főki-sértéssel, nevezetesen a **testi vágygal a szem kívánságaival** és a **becsvágygal**, ilyen em-ber többé szükségképpen nem áldozata a rá-

galomnak. Hogyha a keresztyén céltáblája a rágalomnak vagy a hamis vádnak, ezek csak akkor szűnnek meg, hogyha a keresztyén enged a **szemek kívánsága** vagy a **becsvágy** kísértéseinek. Oka ennek az, hogy miután áldozatául esett az ördögnek, ennek nincs többé alkalmja, hogy rágalmazással támadjon. Nyilván ezért mondotta Jézus: „Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek, mert érpen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.” — Lukács 6:26.

²⁴Miért van ez így? Miért nem lehet egy igaz keresztyén népszerű a világ előtt? Mert a keresztyén nem nyerheti el egyidejűleg a világ tetszését és Isten kegyét. A kettő homlokegyenest ellenkezik egymással. A világ az ördög szervezete és a keresztyén, aki ezzel alkuba bocsátkozik, nem parázna az Írás értelmé szerint: „Parázna férfiak és nők nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” — Jakab 4:4. |

²⁵Igy tehát világosan meg van vonva a határ, hogy aki Isten barátja akar lenni, nem lehet a világ barátja. Az az, aki erősen akar harcolni az igazságosságért és igazságért Jézus Krisztus vezérlete alatt, annak a világ ellensége lesz. Hogyha ő alkuba bocsátkozik a világgal, az szellemi paráznává és Isten ellenségévé lesz.

A KERESZTYÉN TUSAKODÁSA VALÓSÁGOS

²⁶A keresztyén tusakodása nem képzeletbeli, hanem valóságos keserű küzdelem ez. El kell készülnie arra, hogy a világ szembehelyezkedik vele. Erre vonatkozólag mondotta Jézus: „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt ti nálatoknál. Ha e világból volnátok, e világ szeretné azt, ami az övé, de mivel nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magammak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek. Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd, ha az én beszédemet megtartották, a titeket is megtartják majd.” — János 15:18-20.

Minél lojálisabb a keresztyén, minél hűségesebben képviseli az Urat és szolgálja őt, annál inkább céltáblája lesz a Gonosz hitvány támadásainak, melyek különféle képviselőitől jönnek, hogy megkíséreljék az ő elpusztítását. Pál apostol ismerte ezt a tusakodást. Tudta, hogy ez Krisztus minden igaz követőinél meg lesz. Ezért írta: „És meg nem félemlévén semmiben az ellenségek előtt, ami azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé és az Istentől van.” — Filippibeliek 1:28.

²⁸Többen a keresztyénnek ellenségei közül, mikor látják, hogy a keresztyén áldo-

zata a rágalmazásnak, ócsárlásnak és rossz jelzőknek, mindjárt azt hiszik, hogy ez annak a bizonyítéka, hogy az ilyen keresztyén veszedelembe megy. Ámde az apostol azt mondja: „Hogyha, mint Krisztus követője szenvedsz, ez bizonyíték neked az üdvösségre.” Ezért a keresztyénnek, aki az ördögnek vagy az ő megbízottainak a kezétől szenved, az Úr iránti hűséges odaadása miatt soha nem kell megijedni ezektől az ellenségektől. Inkább tekintse bizonyítéknak az Úr részéről, hogy a Mester nyomdokait követi. „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszok rajtatok a dicsőségnek és az Istennek a lelke, amit amazok (az ellenség) káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.” — 1 Péter 4:14.

²⁹Megjegyzendő, hogy valahányszor Krisztus követői arra készülnek, hogy csapást mérjenek a Sátánra és az ő gonosz szervezetére, különös céltábláivá lesznek a gonosznak közvetlenül vagy közvetve. Az Úr népe által készített és az egész világon terjesztett vádirat erős megvádolása a Sátán kiküldöttjeinek. Elvárható, hogy mindenki, aki kapcsolatban van annak elkészítésével és szétosztásával, az ellenség támadni fog és minél jelentékenyebb valakinek a szerepe a vádiratnak az elkészítésénél és szétosztásánál, annál hitványabb támadás fogja érni.

A SÁTÁN SZOLGÁI

³⁰Kik akotják a Sátán szolgáit vagy megbízottait, akik által ő Isten népét hamis vádakkal és rágalmakkal támadja? Az általános felelet az, hogy azok, kik nyíltan szövöztek a Sátán szervezetével. Ezek, kik volnának? Lehetséges, hogy azok, akik azt hiszik, hogy ők az Uréi és hogy az Úr szolgálatában állnak, egyidejűleg felhasználtak az ellenség által az Úr ellen, az ő felkentjei ellen és az ő munkája ellen? Szent Pál mondja: „Avagy nem tudjátok-e, hogy akinek adjátok magatokat szolgálóknak engedelemre, annak vagytok szolgái, akinek engedtek vagy a bűnnek a halálra, vagy az engedelemnek az igazságra?” (Rómaabeliek 6:6) Itt világosan meg van mondva, hogy a teljesített szolgálat meghatározza azt, hogy kinek a szolgája valaki. Hogyha az Úr és az ő útja/ellen az ő Igéje ellen van, akkor hűtlen. Ha pedig a szolga engedelmes az Úrnak igazságos útjához, akkor ő hűséges és igaz és az ő magatartása és magaviselete bizonyítja, hogy ő az Úrnak a szolgája.

³¹Hűtlenség halálra vezet. Engedelmisség az életre vezet.

A HÜSÉG A TESTVÉREKHEZ

³²Senki nem lehet lojális Istenhez és az Úr Jézushoz, hogyha az illető nem hűséges az ő keresztyén testvérehez. A hűség itten odaadást jelent; igazán, becsületesen és ko-

molyan kell utána nézni a testvér érdekeinek. Ellenkező eljárás hűtlenséget jelent. Jézus mondotta a keresztyének: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti egymást.” (János 13:34) Aki szereti a testvérét, az nem fogja szándékosan megsérteni. Aki szándékosan vagy gondatlanul bántja meg az ő testvérét, az nem engedelmes, mert nem tartja meg ezt a parancsot. Isten törvénye parancsolja, hogy szeretettel beszéljünk és szeretettel bánjunk testvérünkkel, hogy senkiről ne beszéljünk rosszat, ne legyünk civakodók, hanem legyünk jóságosak és tanúsítsunk alázatosságot minden ember iránt. — Titus 3:2.

³³Megalázni magát az Úr előtt annyit jelent, mint örömmel engedelmeskedni az Úr törvényének. Ez szükséges ahhoz, hogy valaki felemelkedjék arra az állásra, amelyre az Úr a keresztyént elhívta. Az apostol mondja: „Alázatok meg magatokat az Úr előtt és felmagasztal titeket. Ne szóljátok meg egymást atyámfiai. Aki megszólja atyafiát és aki kárhoztatja atyafiát, az a törvény ellen szól és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója. Hiszen bírálója vagy a törvénynek. Egy a törvényhozó, aki hatalmas megtartani és elveszíteni. kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat? — Jakab 4:10-12.

³⁴Aki rosszat beszél az ő testvéréről és megítéli az ő testvérét, az rosszat beszél Isten törvénye ellen, mert Isten törvénye parancsolja, hogy azt ne tegye. Megítélni az atyafiát annyit jelent, mint bíróilag megállapítani, hogy az ő atyafiának nincsen igaza, ez pedig ítéletet vagy bírói megállapítást alkot Isten törvénye ellen. Ezért az illető Isten törvényének a bírójává teszi magát. És úgy dönt és bíróilag megállapítja, hogy az Isten törvénye rossz; azért nem fog annak engedelmeskedni. Azáltal, hogy bíróvá teszi meg önmagát, nem teljesíti többé az isteni törvényt.

³⁵E kérdés helyes megértése rendkívül óvatossá kell, hogy legyen minden keresztyént, hogy ne adják oda magukat az ördög szolgául, hogy rágalmazzák vagy hamisan vádolják testvéreiket. „Gyümölcseikről ismerjétek meg őket.” Ha valaki a rágalmazás vagy a hamis vád gyümölcsét termi meg az ő testvére ellen, azt mondja az Úr, hogy ilyen módon megállapíthatjuk, hogy vajjon Istennek vagy az ördögnek a szolgája.

AMIT ISTEN GYÜLÖL

³⁶Az Úr útja igazságos. Törvénye helyes, igaz és jó. Az Úrnak meg van a saját módja arra a munkára, mely előkészíti az ő országa felállítását. Örömet lel azokban, akik örömet követik az ő útját. Aki azt állítja, hogy keresztyén és aki azon van, hogy letörje azo-

kat, akik szorgalmasan akarják szolgálni az Urat, az Úr szemében utálatosság.

³⁷Ezt a hat dolgot gyűlöli az Úr; sőt hét dolog utálatosság előtte. **Gógós tekintet** (gógós és fennhéjázó szellem), **hazug nyelv** (a nyelv, amely hazugságot gyárt és mond mások ellen), **kezek, melyek ártatlan vért ontanak** (a rágalmazó, az gyilkos) (Máté 5:2-2; 1 János 3:15), egy **szív, melynek gonosz képzeletai vannak** (aki gonosz dolgokat gondol ki és képzel el az ő testvéreiről), a **rossz felé siető láb** (pletykahordó, aki egyiktől megy a másikhoz, hogy bajt csináljon), **hamis tanu, aki hazugságot beszél** (aki tanuskodásra szólítható fel és szándékosan hazudik vagy ki-gondol valamit és úgy mondja el, mintha igaz volna, ami nem igaz) és az, **aki egyenetlenséget hint el a testvérek között** (aki széthuzást és megosztást akar felidézni az egyházban). — Példabeszédek 6:16-19.

³⁸Ezek a dolgok kifejezetten utálatosságoknak mondatnak Isten szemében, ezért az, aki ezeket elköveti, az ördög szolgájaként cselekszik, akár tudatosan teszi ezt, akár nem. Ámíthatja önmagát azzal, hogy azt hiszi, hogy ő az Úr szolgája. Testvérei iránti szeretet arra fogja ösztönözni, hogy legyen óvatos és ne bántsa meg őket.

AZ ÚR TÖRVÉNYKÖNYVE

³⁹De nem helyes-e, ha a keresztyén szóvá teszi másnak a rossz eljárását, aki keresztyénnek vallja magát. A keresztyénnek ez nemcsak joga, hanem bizonyos körülmények között kötelessége is. Azonban gondolnia kell arra, hogy az Úrnak meg van a maga saját útja, és hogy az Úr világos eljárási szabályokat állapított meg, amelyeket egy keresztyén követni köteles. És hogy nincs olyan igaz oka vagy mentsége ettől a törvénykönyvtől való eltérésre. Az Úr ezt mondja: „Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj és dorgáld meg őt négy szem között, ha hallgat reád, megnyerted a te atyádfiát. Ha pedig nem hallgat reád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanu vallomásával erősíttessék minden szó. Ha azokra sem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek, ha gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és vámszedő.” — Máté 18:15-17.

⁴⁰Az, aki keresztyénnek vallja magát, aki egy ideig a szűk ösvényen volt, és ismeri az Úr igéjét, és aki olyan eljárást követ testvére ellen, amely ellenkezik azzal, amelyet az Úr itten előír, aki megbotránkoztatja a testvérét célzásokkal vagy nyílt és kézzel foghatóan igaztalan vádakkal, sem becsületes, sem őszinte nem lehet. Nyilvánvaló, hogy azért jár így el, hogy meghasonlást idézzon elő az Úr népe között. Aki Isten népe között a meghasonlást keresi, vagy aki meg akarja akadályozni a munkát, amelyet az Úr a népe

között visz végbe, a Sátán szolgájává lesz, nem pedig az Úr szolgájává. Ilyeneket illetően Szent Pál világosan meghatározza a keresztyén kötelességét. „Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok ezekre, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunknak Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak (önzően) és nyájas beszéddel, meg hízeltetéssel megcsalják az ártatlanoknak szívéit.“ — Rómabeliek 16:17, 18.

⁴¹Isten népének együtt kell lennie. Igaz keresztyén nem adja oda magát az ellenségnek, hogy üldözze vagy hogy bántalmazza a testvéreit. Ha ezt önző céltól ösztönözve megteszi, amiatt elítélendőbb.

A FÓDOLOG

⁴²A keresztyén kifejlődésének főkélléke a szeretet. És vajjon miért? Mert az Isten szeretet, Jézus az Atya kifejezett képe és Krisztus követőinek azért hasonlóknak kell, hogy legyenek ő hozzá. A szeretet az önzetlenség kifejezése. A tökéletes szeretet az önzetlenség tökéletes kifejezése. A szeretetnek tiszta szívből kell erednie. A szeretet oly kiváló fontosságú a keresztyénnél, hogy az apostol kimutatja, miszerint nélkül minden egyéb értéktelen.

⁴³Ha embereknek vagy angyaloknak nyelveken szólnék is, a szeretet pedig nincsen én bennem, olyá lettem, mint a zengő érc és a pengő cimbalom. És ha jövődöt tudnék is mondani és minden titkokat és minden bölcsességet tudnék is, és ha egész hitem volna is ugyanarra, hogy a hegyeket elvinném helyekről, ha szeretet nincsen én bennem, semmi vagyok. És ha minden marhámat a szegények tápláltatására költeném is, és ha testemet a tűzre adnám is, ha szeretet nincsen bennem, semmit az nem használnék. A szeretet hosszútűrő, kegyes a szeretet (mert ha valaki önzetlen, kész hosszasan tűrni), nem irigykedik a szeretet (csak az önzők irigylik a jó dolgokat, melyek mások birtokában vannak), nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel (csak az önzők pöffeszkednek és azt akarják elhitetni, hogy bölcsőbbek és felette állanak embertársaiknak). Nem cselekszik éktelenül (az önző cselekszik éktelenül; az önzetlen ezt nem tudja megtenni), nem keresi csak az ő maga hasznát (az önző csak az ő maga hasznát keresi; az önzetlen minden lehető jót a testvéreinek akar megtenni), nem gerjed hamar haragra (az önzetlen ember kész elviselni azt, ami haragot idézne elő), nem gondol gonosz (az önző az, aki rosszat tételez fel testvéréről. Akit a szeretet mozgat, az felejtani igyekszik a rossz vonatkozásokat, vagy egyáltalán nem is gondol ezekre). Nem örül a hamisságnak, örül pedig az igazságnak (hamisság, igazta-

lanságot jelent). Csak az önző talál örömet abban, hogy igazságtalan mással szemben. Az önzetlen örül az igazság és igazságosság győzelmének.“ — 1 Kor. 13:1-6.

⁴⁴Az önző szív olyan, melyet az ördög hatalmába keríthet és feltudja használni Isten népe ellen, ezért az ilyen a rossz szolgájává lesz.

HAMIS TESTVÉREK

⁴⁵**Hamis testvér az, aki a megpróbálás alatt elmulasztja vagy megtagadja a hűséget a testvérétől.** Ez az önzésnek tulajdonítható. „A szeretet soha sem hibázik.“ Ezért az önzetlen testvér hűségesen és a legnagyobb odaadással néz utána keresztyén felebarátja érdekében.

⁴⁶Krisztus szenvedésének egy része a hamis atyafiak kezétől való szenvedés volt.

⁴⁷Ő Isten fia volt, Isten igaz képviselője. Ő zsidó volt. Az írástudók, farizeusok és papok zsidók voltak és a Mózesi törvény rendelkezései szerint szövetségi viszonyban voltak Istennel, ezért állították, hogy Istent képviselik. Ezért ők testvérei voltak Krisztusnak. Hamisak voltak hozzá. Megvádolták mindenféle bűnnel. Megrágalmazták. Az ördög felhasználta őket ezen elpusztítás véghezvitelére.

⁴⁸Szent Pál azt mondja, hogy veszélyben volt hamis atyafiak miatt. (2 Korinthusbeliek 11:26) Minden keresztyénnek el kell rá készülnie, hogy olyan atyafiakhoz fog bizonnyal fordulni, akik hamisaknak fognak bizonyulni. Isten az ő prófétája által rámutat erre, mikor ezt mondja: „Elesnek mellőled ezren.“ (Zsoltár 91:7) Péter apostol ugyanezt a dolgot fejezte ki, mikor mondotta: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támad köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek.“ — 1 Péter 4:12.

⁴⁹Az apostol itt azt mondja, hogy nem kell megrémülnünk a tüzes próbáltatásoktól, melyek az egyházban támadnak ezek között, akik magukat testvéreknek nevezik, de hamis szívből hűségesek vagyunk az Úrhoz, ha minden lehető megteszünk, hogy szolgáljuk az Urat és hogy dicsőítsük az ő nevét, ha szenvedünk, az Úrhoz való lojalitásunk és hűségünk miatt, erre ezt mondja az apostol: „Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örven-dezhessetek.“ És ez teljes összhangban van Szent Pál szavaival, hogy előjogunk nekünk, nemcsak hogy higgyünk az Úr Jézus Krisztusban, hanem hogy szenvedjünk is vele.

⁵⁰Ez az Isten kijelölt útja a keresztyén számára. Ez a keresztyén tusakodása. Örven-dezzen és vigadjon a keresztyén, mert Isten az ő mentővára és az ő ereje, és hogyha kitart az Úr Jézus mellett és hűségesen és lo-

jálisan engedelmeskedik az Úrnak, akkor megnyeri a győzelmet.

A GYŐZŐK

⁵¹Hogyan lehetünk győzők? Az Úr ezt mondja: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a te szívedet, mert abból származnak ki az életnek cselekedetei.” A „cselekedet” itten eldöntendő kérdéseket jelent és az eldöntendő kérdések a keresztyénél örök halál vagy örök élet és az örök élet jutalmának az elnyerésénél a legfontosabb a tiszta szív megőrzése. Ezért mondja a Szentírás: „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet.” (Példabeszédek 4:23) **Azon kell lennünk, hogy a keserűség gyökere ne menjen be a szívbe és hogy meg ne maradjon ott.** Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak. — 2 Krónika 16:9.

⁵²Tiszta szív az, amely szeretettel van tele. Jelenti az önzetlen szívet. Szükségképpen örömteli szív lesz. Az, aki bement az Úr örömébe és ott marad, az, aki örömmel szegődik az Úr szolgálatába, azzal, hogy hirdeti az ő országának az üzenetét, amilyen módon azt az Úr megengedi. Ezért a győzelem útja a tiszta szív megőrzése és a Király szolgálatába állítása, helyesen meglátni az Úr céljait és serényen utána nézni az ország ránk bízott érdekeinek; és mindig szem előtt tartani, hogy a szeretet az indító ok. Feledkezzünk meg önmagunkról, önzetlenül és szeretettel engedjük át magunkat az Úr és az ő népének a szolgálatára.

GYŐZELEM ÉS JUTALOM

⁵³Jézus hűséges odaadása, hogy teljesítse az ő atyja akaratát, megnyerte számára a győzelmet. Ha részesedünk az ő dicsőségében, hozzá hasonlatosoknak kell lennünk. Ez a hasonlatosság hasonló módon érhető el, mint ahogyan Jézus elérte az ő Atyjának kifejezett képmását. Jézus szenvedés által nyerte meg a győzelmet: „Ámbár Fiu, megtanulta azokból, amiket szenvedett az engedelmisséget. És tökéletességre jutván, örök idvességnek szerzője lett, mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek. Nevezetve az Istentől, Melchisedek szerint való főpapnak.” — Zsidók 5:8-10.

⁵⁴Az apostol által itt említett tökéletesség nem jelent jellembeli tökéletességet. Nem jelenthetné a testi tökéletességet, mert Jézus tökéletes volt, mint ember, és a szenvedés nem tette őt tökéletessé az isteni szervezetben. Az itt említett tökéletesség az engedelmisség tökéletességét jelenti, bebizonyítván az Istenhez való teljes hűséget a legmostohább körülmények között; tudniillik teljes alávetettséget Isten akartának, a leggyalázatosabb haláláig. Ez az, amit Szent Pál

mond: „Megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig. Annak okáért az Isten is felmagasztalta őt. — Filippibeliek 2:8, 9.

⁵⁵Ezért mondja az apostol a keresztyének: „Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” (1 Péter 5:6) „Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” A keresztyének ezért hinnie kell, hogy mint Krisztus követőjénél a szenvedése fontos és ezt türelmesen kell elviselnie, míg az ő Urához lesz hasonlatos.

⁵⁶Az ember természetes észjárás mellett azt kívánja, hogy az emberek tiszteljék. Néha valaki az egyházban nem kapja meg azt a tiszteletet, amelyről azt hiszi, hogy neki kijár, amiért azután ingerlékeny és haragos lesz. Az önzés előmozdítja az ilyen eljárást.

⁵⁷Az igaz keresztyén az ember tiszteletét nem tartja fontosnak. Teljesen közönyös lesz abban a tekintetben, hogy az ember tiszteli-e vagy tiszteletlen-e vele szemben. Az ő nagy vágya az lesz, hogy megnyerje az Úr tetszését. Szem előtt fogja tartani, hogy az ő tisztességét és az Úr kezei által való felmagasztalását a szenvedés fogja meghozni. Erre gondolt Pál apostol és a saját maga, valamint atyafiai bátorítására írta: „Mert a mi pillanatnyi szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk. Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” — 2 Korinthusbeliek 4:17, 18.

⁵⁸A próbáltatások, amelyeken most keresztül megyünk, lehetnek nagyon tüzesek. A csapások nagyoknak látszanak, a terhek szinte elviselhetetleneknek. Azonban gondoljon arra a keresztyén, hogyha ő is megvívja a harcot, melyet Jézus megvívott, hogyha a Mestere nyomdokaiba lép, ezek a tusakodások, amelyek őt, mint keresztyént érik, aránylag csekélyek és legfeljebb is csak rövid időre tehetnek kárt valakiben: a tanulság pedig az, hogy a megpróbáltatások dicsőséget és tisztességet munkálnak ki a számára, még pedig nem csak akármilyen dicsőséget és tisztességet, hanem sokkal nagyobb és sokkal súlyosabb dicsőséget és tisztességet, amely soha nem ér véget. Ha bizalomteljesen kitart mindvégig, akkor győzni fog és ezeknek mondotta Jézus: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében.” — Jelenések 3:21.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Melyik idézet hangsúlyozza a keresztyén előjogait? Mi a keresztyén? 1., 2. §.

Mi a keresztyén útja? Könnyű út-e ez? 3. §.

Mi az „asszony magva”? Ki az „asszony”? 4. §.

Van-e magva a Sátánnak? Hogyan téveszt meg a Sátán? 5., 6. §.

Milyen természetű volt a háromszoros támadás, melyet a Sátán Jézus ellen intézett? 7-12. §.

Miután ezek nem sikerültek, milyen módszerhez folyamodott azután a Sátán? 13., 14. §.

Vajjon hasonlóan megpróbáltatnak-e Jézus tanítványai? 15., 16. §.

Ki bukott el az ellenség kísértése előtt? 17. §.

Mit kell a keresztyénnek legyőznie, hogy elnyerje Isten tetszését? 18-21. §.

Ha valaki ellenáll a három főkísértésnek, hogyan támad azután a Sátán? 22. §.

Ha sikerül a Sátánnak kísértéssel legyőznie a keresztyént, vajjon a legyőzött ember rendszerint ment lesz a rágalmozástól? Miért van ez így? 23., 24. §.

Mi a határvonal egy keresztyén és olyan között, aki nem hűséges az Úrhoz? 25. §.

Vajjon ez a tusakodás csak képzeleti? Mi bizonyítékaink vannak, hogy nem az? 26., 27. §.

Ha egy keresztyén rágalmoztatik, jele-e ez annak, hogy az Úr elhagyta? 28. §.

Mikor lesznek az Úr szolgálói az ördög különös céltábláivá? 29. §.

Kik a Sátán szolgálói az ő támadásainál Isten népe ellen? 30. §.
Hova vezet a hűtlenség? Hova vezet az engedelmség? 31. §.

Mi kívántatik meg attól, aki be akarja bizonyítani az Istenhez való hűségét? Hogyan árulhatja el valaki, hogy ő rossznak tartja Isten törvényét? 32-36. §.

Melyik az a hét dolog, amelyet az Úr gyűlöl? 37-39. §.

Mi az eljárási szabály a gonosztevő ellen? Együtt legyennek-e a keresztyének? 40-42. §.

Mi értendő a „fődolgot“ illetően? 43-45. §.

Miben áll a hamis testvér? Kik voltak Krisztus hamis testvérei? Kik a mi hamis testvéreink? 46-48. §.

Meg kell-e rémülnünk a tüzes próbáltatásoktól, amelyeknek alá vagyunk vetve? 49., 50. §.

Milyen dologra van szükségünk, hogy szívbeli harmóniában legyünk az Úrral? 51., 52. §.

Ha részesedünk majd az Úr dicsőségében, mit fog ez jelenteni? Hogyan lett Jézus tökéletes? Hogyan leszünk mi tökéletesek? 53-55. §.

Mit kíván a természetes ember? Mi a keresztyén kívánsága? 56., 57. §.

Mi a mi bátorításunk a tusakodásban? 58. §.

Watch Tower, 1924 november 15.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

JANUÁR 7-IKI IDÉZET

„Az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene.“—2 Kor. 1:3.

Isten terve részletesen fel van tárva, hogy az ember megtanulja értékelni az ő Teremtőjét. A nagy Örökkévalónak helyes értékelése arra ösztönözi a teremtést, hogy buzgón törekedjen arra, hogy tetszen az ő Teremtőjének. Minél többet tud a Teremtőről, annál nagyobb lesz a vágya, hogy annak a hasonlóságára fejlődjön, aki szent és önzetlen.

Az elmúlt négy esztendő alatt azok, akik tanulmányozzák az Örtornyot, textusokat vizsgáltak a következő sorrendben: Jehovára vonatkozólag, az Úr Jézus Krisztusra vonatkozólag, a szent szellemről és átalakító befolyásáról és Isten országáról. Sok a bizonyosság, hogy nagy áldásokat eredményeztek ezek a tanulmányok. És ez reményt nyújt arra nézve, hogy a textus tanulmányozása az 1925-iki év folyamán különösen segítségére lesz az Egyháznak. Ebben az évben olyan textusokat fogunk megvizsgálni, amelyek mindazok vigasztalására vonatkoznak, akik gyászolnak. Látható lesz, hogy ezek a textusok azt tanítják, hogy Jehova Isten a nagy Vigasztaló. Hogy az Úr Jézus az ő cselekvő megbízottja a vigasztalás osztogatásában, és hogy Isten akarata, hogy az Egyház minden tagjai vigasztalók legyenek azon célból, hogy dicsőíttessék Jehova neve.

A megnyitó textus erre az évre azt mutatja, hogy a kegyelem forrása és vigasza Jehova.

A kegyelem helyes meghatározás szerint részvételteljes bánásmód egy kihágóval.

Vigasztalás annyit jelent, mint vigaszt

hozni azoknak, akik gyászolnak, enyhíteni a terheken, amelyek szomoruvá teszik őket és arra felé irányítani őket, ami meghozza nekik a lélek békességét és a szív örömét.

Az Éden gyönyörködtető hely volt, mert Isten kertje volt. Bűne miatt az ember elvesztette az ő boldog otthonát. Vétett az Isten törvénye ellen, még pedig mentség vagy enyhítő körülmények nélkül. Az igazság gyakorlásában Isten halálra ítélte az embert. Ezen igazságos ítélet alatt Ádám örökre halott maradt volna és nem lehettek volna utódai, akik örökké élhettek volna. De Jehova részvételteljes volt, mikor az emberrel ténykedett és mindig is az volt. Kidolgozott és teljes elrendezést csinált az ember megváltására és megszabadítására, és mikor ezt tette, a szeretettől indított erre. (János 3:16, 17) Ebben volt az önzetlenség teljes és tökéletes kifejezése a Teremtő, Jehova részéről.

Pünkösöd napja óta, amint az ember Isten és az ő szándékainak tudatára jutott, vigasztalást kapott és az ő vigasztalása olyan arányban növekedik, amilyen arányban értékelte Isten szerető jóságát.

Az ember megtanulja, hogy Isten részvételteljes volt és most is az a kihágókkal, akik bűnbánók és eljönnek hozzá és hogy ő megvigasztalja mindazokat, akik őszintén keresnek vigaszt az ő meghatározott módján.

Életbevágóan fontos, hogy mindenki, aki meg akar vigasztaltatni, tanulja meg Isten kijelölt útját a vigasz kiszolgáltatásának. Ismerni Isten és az ő szeretett Fiát, életet jelent. (János 17:3) Akinek meg van az élet teljessége, annak meg van a vigasza és az öröm teljessége.

JANUÁR 14-IKI IDÉZET

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbenem.” — János 14:1.

Jézus tanítványai tökéletlen emberek voltak. Mint minden embernek, hasonlóan küzdéseik és bánataik voltak. Szerették Jézust. Három és fél éven át az erő bástyája volt nekik és a vigasztalás forrása. Most azon volt, hogy búcsút vegyen tőlük. Eltávozásának az okát nem értették meg. Szomorú szívűek voltak. Istenben való hitük némi vigaszt hozott, mert mint zsidók felismerték, hogy szövetséges népe Jehovának.

Az idő még nem érkezett el rájuk nézve, hogy teljesen megértsék Isten tervét és szándékait, sem azt, hogyan fog ő hozni vigasztalást az ő szíveiknek. Pünkösdig lehetetlen volt ezt nekik megérteni.

Ezt tudván, mondotta nekik Jézus: Higgyetek Istenben és az ő ígéreteiben, melyeket Ábrahám atyának tett, hogy ő benne és az ő magvában fognak megáldatni a föld minden népei. Isten megígérte, hogy Messiást fog küldeni, hogy mindenki áldást kapjon. Én vagyok az, de mielőtt ez az áldás eljöhessen, szükséges, hogy elmenjek. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek. Én elmegyek, hogy helyet készítssek néktek, és én ismét eljövök és magamhoz veszek benneteket, hogy velem legyetek. Vigasztalótok voltam egy ideig és most nélkülözni fogtok engem. De én kérni fogom atyámat és ő más vigasztalót küld néktek. — János 14:16.

Ezek a vigasztalás szavai voltak, de a tanítványok ebben az időben nem értették meg ezeket. Várniok kellett pünkösdig; és akkor megértették hogyan fog nekik hozni az Úr vigasztalást és bár távol lesz tőlük, hogyan lesz velük egész földi pályájukon. Hittek az ő szavainak és vártak a meghatározott ideig.

JANUÁR 21-IKI IDÉZET

„Ama vigasztaló pedig a szent szellem... mindenre megtanít majd titeket.” — János 14:26.

Mikor eljött az ideje, hogy Jézus a mennybe szálljon, összegyűjtötte tanítványait az Olajfák-hegyének a lejtőjén. Megmondotta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben és várják be a Vigasztaló eljövetelét, hogy megkapják a szent szellemet, és hogy legyenek az ő tanúi. — Cselekedetek 1:4-11.

A Mester e parancsának engedelmeskölve, a tanítványok tíz napig vártak Jeruzsálemben pünkösdig. Ebben az időben össze voltak gyűlekezve egy szobában, amikor megkapták a szent szellemet. Ez válaszképpen volt Jézus imájára ép úgy, ahogyan megígérte: „És én kérem az Atyát és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké.” — János 14:16.

Mikor Jézus keresztre feszítettetett, a tanítványok nagyon nyugtalankodtak és kétségbeestek. Bánatuk nem ismert határt. A harmadik napon, éppen feltámadásuk napján két tanítvány siránkozván Jézus kegyetlen halálán, ezt mondták: „Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja valani Izraelt.” — Lukács 24:21.

Később azután Jeruzsálemben, miután megtudták a mi Urunk feltámadását, amint a tanítványok összegyűlekeztek, Jézus megjelent közöttük és ezt mondta nekik: „Békesség legyen veletek.” De megijedtek és megrémültek és azt hitték, hogy egy szellemet láttak. De ő mondotta nekik: „Miért háborodtatok meg és miért támadnak szívetekben okoskodások?” (Lukács 24:38) Ők nem tudták megérteni, még nem kapták meg a szent szellemet; a vigasztaló még nem jött el.

Pünkösöd ideje óta Isten titka kezdett a tanítványok előtt kibontakozni. Minden példázatokat és homályos mondasokat érteni kezdték. Látták, hogy szükséges volt, hogy Jézus szenvedjen, meghaljon és feltámadjon halottaiból, hogy ezt cselekedve gondoskodott a váltságdíjról, nem csak az ő számukra, hanem az egész emberiség számára, hogy össze fogja gyűjteni az emberek közül az Egyházat, hogy ezektől megkivánsatik, hogy az ő nyomdokaiba lépjenek és hogy szenvedjenek, miként ő szenvedett, hogy azok, akik hűségesen kitartanak mindvégig, fel fognak magasztaltatni és örökké az Úrral lesznek és látni fogják, hogy milyen és hogy kellő időben vissza fog jönni és magához veszi őket.

Amint e nagy igazságok a tanítványok lelkei előtt kibontakoztak, bánatuk elröppent és szívük meg volt vigasztalva. Megadatott a szent szellem és ez képessé tette őket, hogy vigasztalást kapjanak.

Ugyanígy volt ez minden igazán megszentelt keresztyénekkal, azóta mostanáig. Levének Krisztusban és mivel az ő szava lakozott bennük, kérték az Urat és nagy vigasztalást nyertek tőle. Megtudták, hogy Isten a kegyelmek atyja; hogy Jézus Krisztus az ő idősebb Testvérük értékes barátiuk és vigasztalójuk és hogy a szent szellem a vigasztalás csatornája és ők maguk is megtanulták, hogy vigasztalók legyenek.

Jehova szándéka a földi Egyházat illetően az, hogy itten meg kell tanulniuk, hogy különösen vigasztalói legyenek testvéreiknek, azoknak, akik Krisztusban vannak és hogy hirdessék az ország üzenetét és hogy elvigyék a vigasztalás üzenetét mindazoknak, akik gyászolnak és akik meg akarják ismerni az utat, amely az élet és boldogság felé vezet. Ezzel az ő dicsőítéséről tesznek tanúságot.

JANUÁR 28-IKI IDÉZET

„Ti pedig választott nemzetség... megtartásra való nép vagytok.”—1 Péter 2:9.

A legnagyobb fontosságu, hogy minden keresztyén most figyelje azt a hatást, melyet a szent szellem vétele pünkösdkor és azután a tanítványokra gyakorolt. Várták a szent szellemet, amiként Jézus azt megígérte. Mikor fogantattak és felkenettek, nem ültek le tétlenül karba tett kézzel, sem vissza nem húzódtak, hogy maguknak tartsák meg kényelmüket és örömeiket. Ellenkezőleg, azonnal kezdtek beszélni és hirdetni a Királyt és az ő országát az emberek között.

Miért tették ők ezt? Isten bizonyos célra hívta el őket. Az volt a hivatásuk, hogy alkossák egy részét a választott nemzetségnek, hogy megtartásra való nép legyenek. Hirdetniök kellett annak a dicsőségét, aki előhívta őket a sötétségből a csodálatos világosságra és ez nagy vigasztalást hozott az ő szívüknek. Most már arra kellett felhasználniuk a kapott vigasztalási üzenetet, hogy másokat vigasztaljanak meg.

Pál apostol világosan és határozottan fejezte ki e szavaiban: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene. Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármily nyomorúságba esetteket, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” — 2 Kor. 1:3, 4.

Most már látniuk, hogy Jézus Krisztus a feje az úteremtésnek; hogy mindazokban, akik Krisztusban vannak, meg van a szent szellem és ez által megvigasztaltatnak, hogy minden vigasz Jehovától az irgalmasságok Atyjától ered, hogy ő nevel olyan embereket azzal, hogy bizonyos megpróbáltatásokon menjenek keresztül, hogy megtanulják, hogy vigasztalók legyenek itt, hogy egyesülhessenek az Úr Jézussal az ő országában és hogy az ő neve dicsőíttessék.

A keresztyén útja tehát világosan ki van jelölve. Az, aki bemegy az országba és az Atya által felhasználtatik, előbb meg kell, hogy tanuljon vigasztalónak lenni a függőv innenső oldalán. Lehetetlen ezt megtenni, ha nem vállalkozik az Úr szolgálatára, amint alkalom kínálkozik. Hirdetnünk kell itt a Királyt és az ő országát, mert ez a vigasztalás üzenete. Buzdítanunk kell a testvéreinket az Úrhoz és az ő szolgálatához való odaadásra, és mert ez által ők megvigasztaltatnak. Hűséges és igaz tanuknak kell lennünk, hogy Jehova az Isten, hogy Jézus a Király és hogy elközelített az igazság országa. Mindebben a szeretet kell, hogy ösztönözzön minket, amely önzetlen odaadás az Úrhoz és az ő ügyéhez.

Mily csodálatos Jehova terve! Mily áldott a keresztyén sorsa! Legyünk rajta, hogy tel-

jesítsük megbízatásunkat azzal, hogy megtanulunk vigasztalók lenni.

FEBRUÁR 4-IKI IDÉZET

„Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik.”—Zsoltár 145:20.

Vigasztaló a teremtményre nézve, hogy a végtelen hatalmu nagy Isten, kinek szava változhatatlan, megígérte, hogy megőrzi az őtet szeretőket. Ezen ismeretből bizalom, benső béke, bátorság és öröm fakad.

„A megőrzés” szónak megoltalmazás, elkerítés, megvédelmezés és megszabadítás a jelentősége. Az igaz egyház tudja jól, hogy az ellenség, Sátán, felhasznál minden eszközt és hatalmat az ígért mag bevádolására, leküzdésére, megtévesztésére, hamis színben való bemutatására és lerombolására. Azonban semmi oka sincsen a keresztyénnek, hogy féljen az ördögtől vagy valamilyen eszköztől, ha ismeri az isteni ígéretek és bizalommal épít azokra. Az egyház védelmezője sokkal hatalmasabb, mint az ellenség. — Rómabeliek 8:31.

Csak hogy nem szabad szem elől tévesztetnie a keresztyénnek azon feltételeket, melyekhez a drága ígéretek fűződnek. Ezen ígéretet nem mondhatja magáénak mindenki, sőt még azok közül sem mindenki, aki keresztyénnek tartja magát. Mivel még nem érkezett el az ideje a helyreállítási áldások kitöltésére a világ fölé, ennél fogva ez a szöveg ezideig csak a hithű keresztyénre vonatkoztatható. Aki teljesen hiszen és bizik az Úr érdemeiben és szellemében, s aki lábnyomain követni törekszik a Mestert, jogosan nevezhető keresztyénnek.

Az Úr oltalmában való részesedéshez fűzött feltétel az ilyenre nézve az, hogy az ilyennek szeretnie kell Urunkat: „Aki ismeri az én parancsaimat és megtartja azokat, az szeret engem.” (János 14:21) Minél fogva, aki szereti az Urat, az önzetlenül csatlakozik az ő ügyéhez. Az Úr parancsolatai oly világosak, hogy az ő népe nem lehet kétségben affelől, hogy mi a teendője.

Isten minden gyermekének alkalom adott Isten büntetési napjának kijelentésére, a mennyi ország elközelgésének hirdetésére, hogy megvigasztalja a testvéreit és minden szomorú szívet és ez azt jelenti, hogy az Isten gyermekének tevékenyen kell tanuskodnia az Úr mellett.

Az ilyenek abszolúte biztosítatnak, hogyha az Úr védő karja árnyékában maradnak, megoltalmaztatnak a kísértő gonosz nyilaitól. Dicsérjük hát az Istent oltalmi ígéretéért!

FEBRUÁR 11-IKI IDÉZET

„Az Úrnak öröme a ti erősségetek.”—Nehemiás 8:10.

Ez az Úrban való örömet és vidámságot jelent. Némelynek egyideig nagy öröme van

az anyagi áldások, mint házak, birtok, kényelmes és kellemes élet, stb. felett. Ez az idézet azonban csupán csak keresztyén emberre vonatkozik, aki Krisztusban van és akiben él Krisztus igéje. Az ilyen megérti a földön most lezajló veszélyes időt, a nagy inséget és nyomort, de mindezek nem zavadják meg őt az ő benső nyugalmaiban. Felismeri a tényt és tudja, mit jelent, hogy az ellenség felhasznál minden rendelkezésére álló hatalmat a keresztyén ember elbátortalanítására és elpusztítására. Tudta azt is, hogy némelyek, akik testvéreknek tartják magukat, rossz hír és rágalmozás által kárt okoznak másoknak egy ideig ezáltal átengedve magukat a Sátánnak. Ezek a dolgok nem szereznek örömet, de el sem is bátortalanítanak és meg sem is félemlítenek.

Aki valóban ragaszkodik az Úrhoz, ő iránta és ügyéhez való szeretetből, valóban becsülni képes az Úr jelenlétét, tudva, hogy ő valóban uralkodni kezdett s hogy elkésereedett harc van folyamatban az Úr és a gonosz hatalmak között s tudja azt is, hogy az Úr lesz a győztes. Ismeri és becsüli azt a tényt, hogy a mennyei királyság bizonyos érdekei bizáltak kezeire, hogy az Úr az ő templomába eljött és felszólítja a hűségeseiket, hogy belépjenek az ő örömébe. A keresztyén ember megbecsüli azt a kiváltságot, hogy az ő mennyei királyának vezetése alatt harcolhat igazságos ügyéért és teljes bizalommal viseltetik, hogy rövidesen csodálatos áldások következnek el a néphez.

Az Úr nagy öröme jelenleg az, hogy elkezdett a téves vallási elképzelések eltávolításának az ideje az Isten személyét illetőleg és hogy rövid időn belül a béke, egészség, boldogság és élet áldások adatnak meg.

A Mester követője, aki valóban az ő szelleme szerint fog munkához, nem zárkozhatik el attól, hogy öröme legyen az Úrban. Ez az öröm az ő ereje és bármily elkecsereedett is fajuljon a harc, ha mindvégig megtartja az Úr iránti bizalmát, valamint a reményt, így színről-színre látni fogja őt; ez az erő végül győzelemre vezet. Az Atya is megvigasztalja őt Jézus Krisztus által, mivel felkenetett szent szellemtől és mivel ezen örömmel és vigasszal járul elébe, így képes mások vigasztalójává lenni az Úrtól való küldetésének beteljesítésére.

FEBRUÁR 18-IKI IDÉZET

„Dicsérete mindig ajkamon van.” — Zsoltár 34:1.

Aki a drága ígéretekre épít, **aki** közelében él az Úrnak, **aki** termi a lélek gyümölcsét, azt szüntelenül megvigasztalja az Úr. Isten szándéka az, hogy ezt a vigaszt másokkal is közölje a keresztyén, hogy azok is megvigasztaltassanak. A keresztyén ember, amily mértékben megvigasztalódik, oly mértékben dicséretet énekel az Úrnak.

Dicséretet énekelni, jelenti, az Úr tökéletességének és csodás kiválóságainak kötelező elismerését és hirteladását, nevének magasztalását és dicsőítését. Az Úr áldásaiban részesülve, kívánni fogjuk, hogy másoknak is elbeszéljük az ő nagy tervét, hogyan fog az megmutatkozni az emberiség áldására.

A szomorkodók és akik megjegyzik, hogy a keresztyénnek ilyen módon öröme van az Úrban és magasztalja őt, ha alázatosak, ezáltal megvigasztaltatnak. A valódi dicséretnek élénkítő hatása van. Áldására van a dicsőítőnek, valamint azoknak is, akik megfigyelik azt.

Dávid, aki áldott dolgokat mondott az egyháznak, szépséges szavakkal jutatta kifejezésre a dicséretet, mondván: „Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van. Dicsekedik lelkem az Úrban s hallják ezt a szegények és örülnek. Dicsőítsétek velem az Urat és magasztaljuk együtt az ő nevét.” — Zsoltár 34:2-3.

Aki amilyen mértékben bizik az Úrban és a most folyamatban levő királyi művében, oly mértékben fogja az ő dicséretét hangoztatni.

Megfigyelhető, hogy akik nem használják fel az alkalmakat, hogy szolgáljanak az Úrnak, ezáltal dicsérve őt — nincsen örömük. Azok, akik bosszusak, áldástalan dolgokról beszélgetnek vagy rágalmozással foglalkoznak, azok egyáltalán nem boldogok és örömük sincsen. Oh, ha kiváltságaik tudatára ébrednének az ilyenek, hogy magukra ölték az Isten dicsérés szép ruházatát!

A keresztyénnek szent szellemmel kell betelve lennie s amennyiben ez megtörténik, örömmel fog dicséretet mondani az Úrnak és napról-napra mindinkább megbecsüli, hogy „az Úr öröme az ő erőssége.” — Nehémiás 8:10.

FEBRUÁR 25-IKI IDÉZET

„Az Úr uralkodik, megerősítette a földet.” — Zsoltár 96:10.

Mely nagyobb előjog adathatnék valamely teremtésnek a földön, mint az, hogy elmondja ezt az üzenetet a bűntől beteg, lefőrt világnak? Több, mint 6000 éven át az emberiséget legyűrte a nagy Elnyomó. Ezen rettenetes teher alatt az egész teremtés vergődik és nyög a kintől, vágyván, hogy megszabaduljon, de nem tudja hogyan érhető ez el.

Az Úr felkentjei az egyetlen nép a földön, akik meg vannak bízva azzal, hogy vigasztalják meg a nyomorúságban lévőket. Az emberi tervek a világ rendbehozatalára kudarcot vallottak. Egyedül az Úr fogja meghozni a népek és nemzetek vágyát és vigasztalást hoz a szíveiknek. Megparancsolja az ígértet magva földön lévő maradványainak:

„Mondjátok a népek között az Úr uralkodik, megerősítette a földet, hogy meg ne induljon, ő ítéli meg a népeket igazsággal.“

Vajjon elmulaszthatja-e vagy visszautasíthatja-e valamely felszentelt keresztyén, hogy felhasználja a jelen alkalmakat, hogy az emberiség minden szomorkodóit megvigasztalják az ország zászlójának a lobogtatásával és mégis azt mondhassák, hogy ők valóban szeretik az Urat? Ismét Jehova szavai csengjenek a fületekbe: „Ti vagytok az én tanúm.“ — Ésaiás 43:10-12.

Az Úr mostan némi gyakorlatot ad az ő felkentjeinek a világ megvigasztalásában

azáltal, hogy neki tanukul szolgálnak, azon célból, hogy a végén ők legyenek „az igazság fái, az Úr ültetvényei (oltásai)“, amelyekből kisugározzék a tartós vigasztalás és áldások az embereknek, amint a szentség magas útján haladnak. Háromszor áldottak lesznek azok, akik hűségesen felhasználják ezeket az alkalmakat, mert amint az ember visszatér az Úrhoz a helyreállítás napja alatt, a hűséges keresztyén áldott lesz azzal, hogy segíteni fogják őket. Áldása lesz az embereknek és dicsőség Jehova és a királyok Királya nevének.

W. T. 1924 dec. 15.

AZ AMERIKAI MAGYARAJKU KERESZTYÉNEK MUNKÁJÁNAK ISMERTETÉSE

AMERIKÁBAN három év óta dolgoznak megszervezve a magyar ajku keresztyének. Ez a három év sokkal többet jelentett a magyar barátainknak, mint az előző tíz év. Hogy a munka jól előrehaladjon, szükséges egy jó szervezet. A Társaságot az Úr szervezte meg, hogy hirdesse az Evangéliumot minden nemzeteknek. Magyar barátaink nagyon hálásak a Társaságnak azon előjogért, hogy ők is beállhatnak a sorba és dolgozhatnak teljes összhangban az Úr Csatornájával és ily módon élhetnek kötelességüknek, melyet az Úr nekik adott, hogy hirdessék a jó híret az azoknak, akik ugyanezt a nyelvet beszélik. Az elmúlt évek alatt állandóan ilyen értelmű elismerő levelek érkeztek ehbe a hivatalba. Az ország Evangéliuma nagyobb buzgósággal hirdetett ebben az országban a magyar népnek, mint valaha.

Az Egyesült Államokban ma körülbelül 475000 magyarul beszélő ember él. Ezek az emberek több, mint 200 városban vagy helyen elszórva élnek az egész országban. Jelenleg ezek között az emberek között harminchat szervezett osztály van, mint az igazságnak a képviselői. Minden osztálynak egy bizonyos terület jelöltetett ki vezetés és az Evangélium terjesztése céljából. Egyes ilyen területek 150 mérföldnyi vagy kisebb sugarak, ahol a magyarok többsége helyezkedett el.

Ebben az évben körülbelül 300 osztálymunkás tevékenykedett az ország üzenetének a terjesztésében, amely munka nem kevesebb, mint 394500 magyarra terjed ki az Egyesült Államokban. 1923-ban 18000 könyv kelt el ezeken a területeken (vidékeken) 1924-ben pedig 28880, vagyis a múlt évben 10880-al több könyv kelt el ezeken a területeken. Az igazság iránti érdeklődés annyira megnövekedett, hogy sok ember ismételtlen kéri a Bibliái Tanulmányok hét kötetét magyar nyelven.

Ebben az évben hét terjesztő állott a munka szolgálatában. Két zarándok száz-negyven látogatást tett. 89 népgyűlést tartottak és 5819-en hallgatták az ország üzenetét. A népgyűlések hirdetései lapokban és röpcédulákon több, mint 250.000 péld.-ban jelentek meg. Ez magában véve is nagy tanubizonyosság, 152 osztálygyűlekezetet tartottak 7134 barátunknak és 15226 mérföld utaztatott be. A népgyűlések mutatják, hogy az emberek jobban érdeklődnek, mint a múlt évben. Az év folyamán öt új osztály szerveztetett meg és vagy kilencvenen jelképezték felszentelésüket. Összesen körülbelül 530 felszentelt keresztyén van ez idő szerint az országban. 1924-ben érkezett levelek száma 1251; elment 1195.

Az irodalom terén: „Miért van nyomorúság a világon?“ 10.000 példányban; úgyszintén „A Biblia a pokolról“, „Egy kíváncsi kormányzat“ lefordítottak és kiadattak. Tervbe van véve „Az Úr visszatérése“ lefordítása és kiadása.

Az 1923-iki Los Angeles-i proklamáció lefordítottatott és kiadatott 55000 példányban, amelyek az emberek között szétosztattak. Ez hatalmas eszköz volt a nép felébresztésére, hogy megismerje az igazságot a Juhok és Kecskékről szóló példázatot illetően. A vádirat is lefordítottatott és kiadatott 50,400 példányban.

Jelenleg a Társaság kiadványai között magyar nyelven a következő könyvek kaphatók:

A korok isteni terve.
Elérkezett az idő, 9-ik fejezete.
Az újteremtés.
Isten Hárfája.
Millió könyvecske.
Beszélhetnek-é az élők a halottakkal?
Miért van nyomorúság a világon?
Scenário.
Manna.
Himnuszok.

A korok isteni tervének rajza.

A 2-ik és 3-ik kötet kérdései.

Az Örtorony havonként 16 oldalon jelenik meg 528 példányban. Ebben az évben 136 új előfizető rendelte meg a folyóiratot. Az Egyesült Államokban ebben az évben összesen 6336 Örtorony kelt el.

Ezenkívül felemlítjük, hogy az olvasóink előtt is ismert „Aranykorszak” folyóiratot, mely Romániában jelent meg s amelyből tudomásunk szerint a múlt évben az Egyesült Államokban 28532 darab kelt el — a belügyminiszter január 3-án kelt 7. sz. titkos rendelettel betiltotta, minélfogva nevezett folyóirat nem jelenhetik meg. De hallomás szerint nevezett „Aranykorszak” folyóirat Amerikai előfizetői elhatározták volna, hogy az „Aranykorszak”-ot az Egyesült Államokban a maguk részére 10.000 példányban fogják kiadni.

A VIHAR LECSENDESÍTÉSE

Márk 4:35-41. „Kicsoda ez, hogy a szél és a habok is engedelnek neki.” — Márk 4:41.

JÉZUS egy egész délelőtti időt a nép tanítására és gyógyítására fordított, délután pedig a magvetőről szóló példázatot hirdette, valamint a búzáról és a konkolyról szólott, kioktatván tanítványait e példázatok jelentősége felől, mire beesteledett. Befejezte az előadást és látván, hogy Kapernaumban nincsen egy csendes hely, elhatározta, hogy a tenger keleti oldalára megy. Márk ezt így jegyzi fel (4:36): „Elvivék őt úgy, amint vala”, ami azt jelenti, hogy a tömeg oly nagyon körülvette Jézust, hogy a tanítványok szükségesnek látták, hogy közbelépjenek. Így helyezték őt el fáradtan a kicsiny hajón és elvitorláztak a tenger tulsó partja felé. — Lukács 8:22.

De még így sem hagyták pihenni, mert a bárkából prédikálván a néphez, más bárkák gyülekeztek köréje és midőn a tanítványok kieveztek a mélyebb vizekre, ők is utánuk eveztek. Jézus pedig a hajókormányos helye mellett letelepedvén, mély álomba merült. Mire rövidesen egy hirtelen vihar tornyosult, ahogy ez még most is előfordul a galileai tengeren, mivel a víz szintje mélyen fekszik és különösen este felé, amikor a meleg levegő felszáll a tengerről, hideg szelek csapódnak le a tengert szegélyező hegyekről, heves viharokat idézve fel. Ez a vihar pedig szokatlanul heves volt, oly heves, mely menhely keresésére ösztönözte őket.

NAGY FÁRADSÁGÁBAN JÉZUS ÁLOMRA SZENDERÜL

Mivel a többi őket követő bárkákról nincsen említés téve, feltehető, hogy azok a vihar kitörése alkalmával visszafordultak. De ez a bárka a viharral is dacolt, bárha minden jel azt mutatta, hogy a természeti elemek fognak győzni. A tanítványok közül egy páran tapasztalt tengerészek voltak, de mindnyájukat megszállta a félelem. Azonban a hajó hánykolódása, a vihar és a habok lármája dacára — aludott az Úr. Nagyon fáradt lehetett. Végül már nem bírták tovább a tanítványok, már semmit sem voltak képesek tenni a vihar ellen és a víz kez-

dett behatolni a bárkába. A Mesterhez mentek, lehet, hogy nem épen azért, hogy figyelmeztessék a veszélyre, hanem hogy felkeltésük. Ugy szólították meg, mintha ő lett volna felelős mindnyájukért: „Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?”

“Felébredvén így szólott Jézus: „Miért vagytok ily félénkek?” „Hogy van, hogy nincsen hitetek?” (Márk 4:38-40) Mire felkelvén, csendet parancsolt a viharra és a tengernek és „nagy csend lett.” (Márk 4:39) Azután pedig így szólott a tanítványaihoz: „Hol van a ti hitetek?” (Lukács 8:25) A tanítványok nagyon meglepődtek és megrémültek, látván e csodát, így beszélgetve egymás között: „Kicsoda, hát ez, hogy mind a szél, mint a tenger engedelnek neki?” (Márk 4:41) Ezen csodák közül egyet sem tartottak elég nagyra arra, hogy ez azon kijelentéshez vezette volna őket, hogy „valószínű ez az Isten fia.”

Krisztus tanítványai sok tanulságot meríthetnek ez eseményből. Ennek jelképi voltahoz kétség sem férhet, s hogy ez nagyon fontos Isten egyháza részére, és hogy ez egy fontos esemény Jézus élettörténetében. Krisztus tanítványa ez eseményében ismét bizonyítva látja, hogy Jézus csak nagyon keveset pihenhetett. Ő pedig nem kívánta más-kép, mert Istennek adta az életét, és mint utjeremés és főpap emberi életét, mint áldozatot, az Isten által részére készített szolgálat oltárán tatotta, mint áldozatot. Testének időnkénti pihentetése nélkül nem folytathatta volna áldozatát, de ezen tudósításokból látható, hogy a pihenést nem vette tovább igénybe, csakis amennyiben az művének végrehajtásához volt szükséges.

“Könnyen felismerhető, hogy Jézus alvása — mert csupán ez az egy eset van feljegyezve — Isten gondviselése folytán azon cél végett jegyeztetett fel, hogy követői tanuljanak belőle. Ezzel azonban nem azt akarjuk mondani, mintha máskor sohasem lett volna fáradt a mi Urunk és ilyképp nem lett volna reászorulva pihenésre. Hogy azonban ő a vihar dacára is aludni tudott, ez az ő nagy fáradságában és kimerültségében leli magyarázatát, mely az előző napok nagy

megegyezéseiből származott. Urunk nem önzésből tette, hogy így pihent és a tanítványokra bizta, hogy keresztül evezzenek vele a tengeren. A legtöbben közülök gyakorolva voltak a bárka kezelésében és nem is kellett ezzel sokat bibelődni, ezenkívül egész nap pihentek, mialatt a Mesterük prédikált. Valamint jusson eszünkbe az is, hogy Isten szolgálja hiába várná, hogy jól beosztott idők álljanak pihenésére, és hogy pihenni beosztott és beosztatlan időben is lehet.

SÁTÁN ESZKÖZEIT MEGFENYEGETI JÉZUS

⁷Nyilvánvaló, hogy e vihart a Sátán idézte elő, ezért mint Sátán eszközeit, így kezelte a vihart és a habokat Jézus és csendet parancsolt rájuk. Ebből látható, hogy az Isten megtűri, hogy a Sátán még a természeti erőket is felhasználja a maga céljaira. Ez nem jelenti, hogy a Sátán teljeshatalommal rendelkezik most már a természeti erők felett, hanem hogy az Isten a maga céljainak előmozdítására, még a Sátánnak is nagy szabadságot engedélyez. Jézus valószínű már előre látta, hogy vihar fenyeget, de ez nem akadályozta meg őt abban, hogy ne térjen pihenőre. Munkája közben ő atyai gondviselés alatt állott és nem félt attól, hogy mi történhetik. Ő tudta, hogy mennyei Atyja minden bajtól megóvja őt, mert a viharok és a hullámok is az övéi, mint a Zsoltáros

mondja: „... Szélvihar, melyek az ő rendelését cselekeszik.” — Zsoltár 148:8.

⁸A tanítványoknak épen ily bizalommal kellett volna lenniök Mesterükhöz. Az ő útutasításából voltak jelen és cselekedtek akaratára szerint. Ezért lehetett volna annyi bizalmuk, hogy az Atya gondviselése alatt állott és nem volt miért félniök. A hullámok, habár lecsaptak a hajóba, de ha hitük lett volna, akkor nem rémülnek meg oly nagyon a haboktól. Mindebből mi megtanulhatjuk, hogy mi, ha az Úr akarata szerint cselekszünk — tekintet nélkül arra, hogy mily külső körülmények állanak be — nem kell félnünk attól, hogy az ellenség kijátszhatja az Istent, vagy halálos kárt okozhatna nekünk. Kelemetlenségek vagy kemény próbák származhatnak Isten útutasításainak követéséből, de veszedelem nem érhet minket. — Zsoltár 91:10.

⁹Az Úr népe közül valók arra hivatnak, hogy életük folyamán járjanak viharos vizeken is, és merülhetnek fel előre nem várt és nem sejtett viharok, de nem kell félniök. Megtanulhatjuk e tanításból, hogy maga Urunk, aki hajónknak a kormányosa, minden ellenségeskedést legyőzni képes és ő nem késik a védelemmel, ha végső veszély fenyegeti az ő népét. Senki sem ragadhatja ki kezei közül az övét, mert mindennél nagyobb az Atya. — János 10:27-29.

(Folytatása következik).

Watch Tower, 1924 szept. 15.

ZARÁNDOKSZOLGÁLAT

KÉRDÉS:

A beküldött értesítésekből kitűnik, hogy sok fel-szentelt keresztyének, akik távol fekvő és oly helyeken lakosok, ahol nincsenek keresztyén csoportok, akik nem tudják, hogy a zarándok szolgálat, valamint más teljesítmények költséggel járnak. Némelyek több éve már ismerik az Úr drága igazságait, de még nem látták meg a maguk kiváltságát, hogy hogyan vehetnék ki a maguk osztályrészét a munkából. Függetlennek érzik magukat és mégis csodálkoznak, hogy a zarándok testvérek időről-időre hogy-hogy nem meglátogatják őket? E dolgok felől szeretettel kérünk felvilágosítást.

FELELET:

Isten országának evangéliumát a keresztyén testvérekből alakult társaság hirdeti. A zarándok testvérek ezek költségén küldetnek ki, a társaság látja el őket utiköltséggel, de minden alkalommal magától értetődik, hogy azon keresztyének, akiket meglátogatnak, örvendenek, ha a zarándokokat megvendégelhetik, gondoskodva róluk és a felmerült költségekről. E Krisztusi munka önkéntes adakozásból tartatik fenn. A társaság sohasem kért pénzt, mivel reméli és hiszi, hogy akik szívükön viselik az Úr munkáját, azok törekszenek is arra, hogy abból kivegyék a maguk részét, viselve a felmerült költségeket és

terheket. Ezen szándéktól áthatva a keresztyének rendszeren megtéríteni szokták a zarándokok költségeit stb., minthogy ez helyénvaló is. Amely osztály vagy keresztyén kör kívánja, hogy zarándokok látogassák meg, az írjon nekünk ily célú szolgálatot kérve.

Amikor értesítve lesztek, hogy egy zarándok a ti vagy valamely keresztyéni kör meglátogatására kiküldetett — jelezve azt is, hogy mely időben érkezik hozzátok, — ez esetben tekintsétek kiváltságotoknak, hogy az illetőt fogadjátok az állomásnál és mint vendégeket vezessétek házatokhoz, ha ez alkalmas nektek, ha pedig nincsen erre alkalmas helyetek oda-baza, akkor mint vendégeket helyezzétek el valamely szállodában, ezáltal mindenkinek alkalma nyílik a szolgálatra, mert mindaz, amit ily módon megteszünk olyképp számíttatik Istentől, mintha az Úrral tennénk azt. Nagy kiváltságnak (szerencsének) tekintheti mindenki, ha a munka költségeinek fedezéséből, illetve hordozásaiból kiveszi a részét, mert valóban nagy előny ez. Az Úr előtt kedves a mi áldozatunk és ő helyesli is azt, hogy az ő munkáját ezután is ilyképp mozdítsuk elő. A mi Urunk Jézus mondta: „*Jobb adni, mint venni*”, minél fogva áldásos tehát, ha javainkat s ami a kezünkben van, arra használjuk, hogy Isten országának evangéliumi öröm híreit másokhoz is elvinni és tudomásukra adni segítsük.

W. T. 1924 október 1.

ÓRÓK SZIKLA.
MÁS FUNDAMENTOMOT
SENKI NEM VETHET.
VÁLTSÁG MINDENKERT.

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA: 21:12

Vallásos folyóirat. XII. évfolyam. 3. szám
1925. Március. Adámtól 6053.

TARTALOM

A JUBILEUMI ESZTENDŐ - -	35
A jubileum törvénye - - -	35
Ha a zsidók Palesztinában volná- nak - - - - -	36
Megváltoztatta-e Isten az ő tervét?	37
Követeltetett az adósság kifizetése	37
„Hétszeresen“ Kr. e 606-ban kez- dőött - - - - -	38
Miért julius-augusz/usbán? - -	38
A szentíráti tízes szám - - -	39
A szentíráti hetes szám - - -	39
Mi lesz 1925-ben? - - - - -	41
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA - - -	44-45
EZEKIEL BATORITJA A SZÁM- ÚZÓTTEKET - - - - -	46

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekességére következnek... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt“. „Mikor pedig ezek kezdenek megjelenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejiteket: mert elközelget a ti váltáságtok“. — Luk. 21: 25, 26; Márk. 13: 29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközü szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálatával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezeti hívő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink” tárgyiserinti ismételései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája*. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát váltságul (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (I. Péter 1:8-19; I. Tim. 2:6). Fölépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágosítsa minde neknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismer tessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentett. — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratainak, mint az az Írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbízásnak tekint, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodj; inné arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való itéletünk s az ő népének kegyelmeiben és tudományban való fölépítése szerint igazodik. És mi nemcsak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csálhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; 1 Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek”, „választottak és értékesek” közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkötölte a halált minden emberért”, „váltságul mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben”. — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; I. Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Úrához, „megléti őt, amilyen” része lesz az isteni természetnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1 Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országglása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőített egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ezs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KÖLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. újabb megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt címhez mellékeljük a megújítás, vagy lejárati idejét jelző hónapot és évet

Olvasóinkat szeretettel értesítjük, hogy az „Örtorony” folyó évben egyforma papíron nyomva jelenik meg és előfizetési ára egy évre 150 lei, félévre 80 lei. Az előfizetéseknél kérjük ezt tekintetbe venni. Együttal kérjük hátralékos előfizetőinket, hogy küldjék be előfizetési hátralékaikat

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemű megrendeléseiket, levelezéseiket e címre küldjék: „Viața” könyvtárodállalat Cluj-Kolozsvár. Pénzüi demé nyeknél külön levélben írják meg a beküldött összeg mennyiségét és hogy mily cétára küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlítése esetén föltétlenül szükséges a jegyzék számának a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell vissza küldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett leveleikben, amelyben megrendelésről stb. van szó, minden alkalommal közöljék pontos*

címüket—mert itt nincs nyilvánartva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetéseivel és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.

AZ ÚRVACSORA

Folyó évben április hó 8-án este 6 órai kezdettel esedékes. Megünneplése áldott kiváltsága az összes felszentelt keresztyéneknek, melyhez a magunk részéről Isten áldását kérjük és kívánjuk az összes részesülőknek.

Az Úrvacsorát ez évben a keresztyének mindenütt maguk között fogják megtartani helyi véneik vezetése alatt. Az Úrvacsora vétele mikéntjére és rendjére vonatkozólag utalunk a tavalyi és az „Örtorony” régebbi évfolyamában megjelent ezirányú cikkekre. Egyben szeretettel felhívjuk, hogy nyomban az Úrvacsorát követő napon egy levélben velünk közölni szíveskedjenek a részesülők számát.

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	—	—	—	100 Lei
Énekes, könyv	—	—	—	75 „
Mit mond a Biblia a pokolról?	—	—	—	15 „
A teremtés hat napja	—	—	—	8 „
A Szocializmus és a Biblia	—	—	—	6 „
Szövetségsátor	—	—	—	30 „
Világnomor. Miért?	—	—	—	15 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Bibliai tanulmányok, . kötet	40 Lei
------------------------------	--------

A VILÁGITÓ ÉS A HŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

XII.

CLUJ-KOLOZSVÁR

1925 MÁRCIUS

BROOKLYN

3. SZÁM.

A JUBILEUMI ESZTENDŐ

NEHÁNY évvel ezelőtt Kaliforniában egy társaság nyilást vájt egy arany kutatási területen. Miután nagyobb mélységre ástak, a társulat pénzügyi zavarba jutott és feladta a kutatási jogot. Később egy másik társaság vette át, kissé mélyebbre ásta a nyilást, sok aranyat talált és több, mint 5000.000 fontért adta el a jogot. Szép összeg egy elhagyott bányáért! Mit érezhettek az első tulajdonosok?

²A Bibliát sokáig tartották a tudás bányájának. Sok theologus munkálkodott rajta, ki többet, ki kevesebbet és jelentékeny történeti és más tudást biztosított; azonban a legtöbb névleges társaság most theologailag zavarba jutott és elhagyta a Bibliát.

³Azonban buzgó Bibliatanulók átvették a bányát és egyre mélyebbre ássák a kutató nyilást és az értékes tudás gazdag rétegeit találják. Pál apostol a Rómabeliek 15:4 versében mondja: „Mert amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességes türés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.” A Korinthusbeliekhez intézett első levelében (10:11) ezt írja: „Mindezek pedig példaképen estek rajtuk; megirattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az idők vége elérkezett.” Isten ténykedései Izrael fiaival eljövendő dolgoknak voltak a típusai vagy ábrázolásai. És Isten gondosan feljegyzést készített ezekről és megőrizte mindezen évszázadokat, noha a sötét korok romjai borultak rájuk. Isten különös használatra szánta őket és népe megáldására az Evangéliumi korszak végével.

A JUBILEUM TÖRVÉNYE

⁴Az apostol határozottan megmondja, hogy a Mózesi törvény és a zsidó nép nemzeti élményei „eljövendő jobb dolgoknak” voltak a típusai. Dániel próféta leírván a vég idejét, megjövendölte: „De az értelmesek meg-

értik.” Ez a tudás része a „sisak”-nak a fej megvédésére. — Efézusbeliek 6:17.

⁵Az izraelitáknak adott egyik legfontosabb törvény 3 Mózes 25:1-13-ban van feljegyezve és mint a Jubileum Törvénye ismeretes, amely így szól: „Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, mondván: „Szólj Izrael fiainak és mondd meg nekik: Mikor bementek a földre, amelyet én adok néktek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint. Hat esztendőn át vedd a te szántóföldedet és hat esztendőn át mersed a te szőlődet és takarítsd be annak termését. A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja, szántóföldedet ne vedd be és szőlődet meg ne mersed. Ami a te tarló földeden magától terem, le ne arasd, és a mi a te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedjed, mert nyugalom esztendeje lesz az a földnek. És amit a föld az ő szombatján terem, legyen az eledélül néktek, néked, szolgáltnak, szolgáló leányodnak, béresednek és zsellérednek, akik nálad tartózkodnak. A te barmodnak is és a vadnak, amely a földeden van, legyen annak minden termése eledélül.

⁶Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy, hogy a szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen. Akkor fuvasd végig a riadó kürtöt, a hetedik hónapban a hónap tizedikén; az engesztelés napján fuvasd végig a kürtöt a ti egész földetekén. És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának: kürtölésnek esztendeje legyen az néktek és kapja vissza kiki az ő birtokát és térjen vissza kiki az ő nemzetségéhez. Kürtölésnek esztendeje ez, az legyen néktek az ötvenedik esztendő, ne vessetek és le se arassátok, amit önként terem a föld és a metszetlen szőlőjét se szedjétek meg annak. Mert kürtölésnek esztendeje ez, szent legyen néktek, a mező-

ről egyétek meg annak termését. A kürtölésnek ebben az esztendejében kapja vissza ismét kiki az ő birtokát.”

⁷Más szavakkal minden ötvenedik év a helyreigazítás éve kellett, hogy legyen, amelyben eligazították a megelőző negyvenkétféle év többé-kevésbé összekuszált dolgait és mindenki részére helyreállítása a szabadságba és az egykori birtokba. A törvény szándéka az volt, hogy minden ötvenedik évben az egész nemzet újból szabadon és egyenlő feltételek mellett kezdje — ne legyen zsidó másnak a szolgálatában és ne örökölje másnak a birtokát. Jehova mondotta, hogy az ország az övé volt és nekik előjoguk volt, hogy csak az ő kegyénél fogva élvezzék ennek birtokát.

⁸A büntetés e törvénynek való engedetlenség miatt szigorú volt, amint azt 3 Mózes 26:32-35 mondja: „És elpusztítom ezt a földet, hogy álmélkodjanak rajta a ti ellenségeitek, akik letelepednek ebbe: Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé és kivont fegyverrel üzetlek titeket és pusztasággá lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá.”

⁹Akkor örül a föld az ő szombatjainak, az ő pusztaságának egész ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak. Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog, mivel hogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok.”

¹⁰Nincs feljegyzésünk arról, hogy Jehova azt mondta volna Mózesnek, hogy ez a törvény típus leendő, vagy hogy közölte volna vele, mennyi ideig fogják ezt a zsidók megtartani; azonban Jeremiás 25:11, 12 és 29:10, valamint Dániel 9:2 versekből megtudjuk, hogy Istennek szándéka volt, hogy a típus hetven jubileumi időszakon át tartson.

¹¹Hogyha a jubileumok csak típusok voltak, akkor el kell jönnie az időnek, amikor meg kell szünniök, hogy kezdetét vehesse az ellentípus. Szükséges ezért, hogy a komoly tanuló gondosan megvizsgálja a feljegyzett időszámítási adatokat, mivel ez is az ő tájékoztatására van; különben nem jegyeztetett volna fel. Erről most könnyen meg lehet győződni. Hetven jubileum, melyek mindenike 50 év, összesen 3500 év. Izrael fiai Krisztus előtt 1575 tavaszán mentek be Kanaánba. 3500-ból levonva 1575, mint Krisztus előtti éveket, az eredmény 1925 Krisztus után. Hogyha a zsidók hűségese maradtak volna szövetségükhöz, a Krisztus utáni 1925-iki év, amely 1924 őszén kezdődik és a következő ősszel végződik, utolsó tipikus jubileumuk lett volna.

¹²Az Izraeliták a páska ünnepkor mentek be Kanaánba, az év tavaszán. Ebben az évben kellett megkezdeniök ennek a jubileumnak a számítását. A páska különösen az

első szülöttekkel volt kapcsolatban, akik az evangéliumi korszakbeli egyházat ábrázolták. Az elsőszülötteket később a lévi törzse váltotta fel, amelynek nem voltak birtokai az országban (4 Mózes 3:11, 12; 18:24). Az év tavasza a zsidóknál az év kezdete volt, hogy elkülönítenek a szomszédos nemzetektől, akik ősszel kezdték az esztendőt, amint azt előbb a zsidók is így tették.

¹³Azonban a törvény pénzügyi évet is elismert, amely ősszel az engesztelési nappal kezdődött, amely éppen ellenkezője a páska ünneptől számított esztendőnek. Az engesztelési napi áldozatok mind Izraelért voltak és nem különösképpen az elsőszülöttekért. A Jubileumi törvény különösen az egész világ helyreállításának volt a tipusa, és azért nagyon találó volt, hogy a jubileumi trombiták megszólaljanak az engesztelő nap szertartásaival kapcsolatban, a hetedik hónap tizedik napján, ami megközelítőleg a mi októberünk 1—10 napjai közé esik.

¹⁴A zsidók akkor kezdték számítani az esztendőt, mikor bementek az országba; ezért az első engesztelési nap, bemenetelük után hat hónapra volt. Ez volna az első és ezen ősz után számított volna a második esztendő és így tovább. Ez esetben az első év tényeg csak hat hónapos volna; de ezután minden esztendő teljes volna engesztelési naptól, engesztelési napig. Az ősszel kezdődő év polgári évnek nevezetett, megkülönböztetésül az egyházi évtől, amely tavasszal kezdődött. Palesztinában a vetés ideje ősszel van, az aratás pedig tavasszal. A pünkösdi első gyümölcsei a páska ünnep után ötven nappal voltak. Nincs szentirati ok arra nézve, hogy elhígyjük, hogy a jubileumi esztendő tavasszal kezdődött, hat hónappal a kürtök megfuvása után az engesztelési napon: hanem hogy nyomban a kürtök megfuvása után ősszel kezdődött.

HA A ZSIDÓK PALESZTINÁBAN VOLNÁNAK

¹⁵Ezért mit várhatnánk el ésszerűen, mi történnék a zsidók között 1925 folyamán, hogyha még mindig Palesztinában volnának, és hogyha az egész 3500 év alatt hűségese maradtak volna? Megközelítően 1924 október 10-ike táján, a papok és a leviták egész Judeán végig megfújták volna a Jubileum kürtjét, hírül adván, hogy egy más 49 éves ciklus ért véget, hogy eljött a helyreállítás ideje, és hogy minden zsidó rabszolgá fel szabadítandó és minden tulajdonjog helyreállítandó. Az összes Palesztinán kívül élő zsidók visszasietnének, hogy követeljék jogaikat. A pogányokat ez nem érdekelte volna különösen. Lehetséges, hogy egyesek megtudták volna, hogy nagy áldások jönnek rájuk, amint ez a jubileum bezárul, de mivel a pogányok 6000 éven keresztül Isten nélkül voltak, keveset vagy egyáltalán

lán nem hittek volna ilyen hírekben. Tulságosan érdeklődnének saját terveik iránt és valószínűleg nagyon követelődzőknek tartották volna a zsidókat, mert azt követelik, hogy a világmindenség Istene Izrael kis nemzetét használja csatornául a világ nagy és hatalmas nemzetei megáldására.

¹⁶Mégis hogyha a zsidók minden tőlük telhető módon megtartották volna Isten törvényeit, kétségtelen örömmel kívánták volna, hogy vigyék a kegy üzenetét a pogányoknak, abban a pillanatban, amikor erre utasítást kaptak.

MEGVÁLTOZTATTA-E ISTEN AZ Ő TERVÉT?

¹⁷Azonban a zsidók, mint nemzet nincsenek-e a maguk országában és nem tarthatják meg 1925-öt, mint jubileumot? Vajjon megváltoztatta-e ezen okból Isten az ellentípusos jubileum időpontját? Nem találunk szentirati helyet arra, hogy ezt megtette volna. Ellenkezőleg, a körülöttünk lévő fizikai tények a prófécia világánál nézve, azt mutatják, hogy eredeti tervét pontos időre hajtja végre. Mit várhatunk tehát ésszerűen? Mi fog történni 1925-ben és a közvetlenül azt követő években?

¹⁸Mint fentebb jeleztük, a 25:24 versnél az eredeti szövegből arra kell következtetni, hogy Isten, — hogy úgy mondjuk — hetven szombati nyugalmi esztendő jelzőként kebelezett be a földre, amelyről azt mondta, hogy az övé. (3 Mózes 25:23) Ez a jelző volt az ő járadékuknak, vagy a földön való élésüknek az ára, és minden ötven esztendőben egy évből álló fizetést kellett teljesíteni.

¹⁹Mivel a föld nem volt megváltható, míg a jelzőlog követelés teljesen ki nem fizetett és a zsidók közel kétezer esztendeig nem voltak abban a helyzetben, hogy fizetést eszközöljenek, hogyan mondhatnók, hogy a típus nem érhetett véget, míg az ellentípus meg nem kezdődött? A feleletet megkapjuk az idézett szövegben t. i.: 3 Mózes 26:34, 35 versekben. Isten beszédte a föld hetven évi pihenőjének az egész tartozását, az egészet egyszerre és nem részletekben, mint az először megállapíttatott.

²⁰Isten elküldte Nabukodonozort, Babilonia királyát, mint végrehajtóját, hogy kérje a fizetést. Teljes feljegyzés található 2 Krónika 36:17—21 versekben. Idézzük: „És reakjuk hozzá (Isten), a Káldeusok királyát. . . . mindnyájokat kezébe adá. És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket és az Úr házának kincseit és a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babiloniába vitette Nabukodonozor. Az Isten házát meggyújták a káldeusok, Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit mind elégették tüzzel, és minden drágaságait elpusztították. És akik a fegyver elől

megmenekültek, azokat elhurcolták Babiloniába és neki és fiainak szolgálivá lettek, mindaddig, míg a perzsiai birodalom feltámadott. Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde: míg lerója a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy bételnének a hetven esztendő”. Az összes — a hetven nyugalmi esztendő, melyeket a törvény megkövetelt beszédettek, akár betartották a zsidók a magok részét, akár nem.

²¹Ezzel kapcsolatban érdekes Josefus következő kommentárja:

Mert a tíz törzs népét kivitték az Assziriak Samariából Hoseás király idejében. Ezután pedig, amely megmaradt, Jeruzsálem elfoglalása után Nabukodonozor Babilonia és Káldea királya által hurcoltatott el. Ami pedig Salmanassárt illeti, ő eltávolította az izraelitákat az országukból és a Kuteanok nemzetét telepítette oda, akik azelőtt Perzsia és Média belsejében tartózkodtak; de ekkor Samaritanusoknak nevezték őket, fellevevén annak az országnak a nevét, ahová áthelyeztettek. Azonban Babilonia királya, aki kihozta a két törzset, nem telepített más nemzetet az ő országukban. Aminek következtében egész Judea és Jeruzsálem és a templom hetven évig folyton pusztaság volt — „Régi Dolgookról” 10 könyv 9 fejezet.

KÖVETELTETETT AZ ADÓSSÁG FIZETÉSE

²²Noha Nabukodonozor 18 hónapig ostromolta a várost, csak Krisztus után 606-ban július 9-ikén (Jeremiás 39:2; 52:6; 12-14) esett el Jeruzsálem. Helyesen mondható, hogy a végrehajtó akkor kézbesítette a fizetési meghagyást. Körülbelül augusztus hó 10-ikén (2 Királyok 25:8) romboltatott le teljesen a város és a nemzet fogolyként Babilonba vitetett; Jeruzsálem és Judea pedig „lakók nélkül” maradtak (Jeremiás 44:6), amint az megjövendöltetett a néhány szegény kivételével, akiknek megengedettett, hogy Gedálja alatt, mint kormányzó alatt maradjanak. Azonban ő is nemsokára megöletett és a többiek is annyira megrémültek, hogy a hetedik hónapban Egyiptomba menekültek. — Jeremiás 41.

²³Mikor a földnek járó adósság teljesen beszédetett, Isten teljesítette az ő ígését és utat nyitott az ő népének, hogy visszatérjen országába. Cyrus Perzsia királya volt Isten ezen munkájának a végrehajtója. Cyrus első évében Krisztus előtt 536-ban, királvi rendeletet bocsátott ki, melyben megengedte valamennyi Babilonban lévő zsidónak, hogy térjenek vissza Judeába és építsék újjá templomukat Jeruzsálemben. Körülbelül ötvenezren tértek vissza Zerubábel vezérlete alatt.

²⁴A pontos idő, év szerint, amelyben ez a csoport Babilont elhagyta és Judeába érke-

zett, nincs határozottan megjelölve; azonban Babilonia éghajlati viszonyai megakadályoznának korábbi elindulást, mint a zsidó év első hónapjában, vagyis megközelítőleg április 1-én. Legalább négy hónapig tartana a családjaikkal és nyájaikkal való vándorlás. Hatvannyolc évvel később egy másik csoport Eszdrás vezérlete alatt ugyanezt az utat tette meg. Kétségtelen, hogy ezeknek is hasonló tapasztalataik voltak. Április elseje körül hagyták el Babilont és Jeruzsálembe érkeztek az ötödik hónap első napján, négy hónappal később, augusztus elseje körül. (Eszdrás 7:8, 9) Az első zsidó hónap megfelel a mi áprilisünknek, második hónapjuk májusnak, harmadik júniusnak, negyedik júliusnak és az ötödik augusztusnak. Az első csoport Zerubábel alatt Krisztus előtt 536-ban ugyanabban az időben kelhetett útra és július végén vagy augusztus elején érte el Judeát.

²⁵Hazaérkezve a zsidók, országukat még mindig pusztának találták, városaikat lakatlanul és házaikat üresen. Ezek pusztán maradtak az egész hetven éven át. Bizonyos időbe került házaik kitakarítása, lakhatóvá tétele és a város falainak a kijavítása; mégis rövidesen annyira rendbe hozták őket, hogy „lakozának mind a papok, mind a leviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapun állók, mind a Leviták szolgái városaikban és így egész Izráel a maga városaiban vala.” „Mikor pedig eljőve a hetedik hónap és Izrael fiai az ő városaikban lakozának, felgyüle a nép egyenlőképen Jeruzsálembe.” (Eszdrás 2:70; 3:1) Jeruzsálem romokban volt, de ott találkoztak, hogy felajánlják az engesztelés napi áldozatokat, amint azt a törvény megkövetelte. — 3 Mózes 16:29, 31.

²⁶Ez nagyon erős bizonyíték arra nézve, hogy ők július végén vagy augusztus elején jutottak el Judeába. Krisztus előtt 606 július-augusztusban vitettek el országukból és Krisztus előtt 536 július-augusztusban tértek vissza ponosan a hetven éves pusztulás, nyugalom, vagy szombati tartozás végén, melyet a törvény a föld számára megkövetelt; sem többet, sem kevesebbet. Ez egy másik tanúság Isten időrendjének pontosságára. Hogyha az időpontok a típusban oly világosan voltak megjelölve, úgy a kezdetben, mint a végén, nem ésszerű-e elvárni az ellentípus kezdetét, a nagy jubileumot, hogy az szintén oly világosan lesz megjelölve?

„HÉTSZERESEN“ KR. E. 606-BAN KEZDŐDÖTT

²⁷A Büntetés a jubileum kellő be nem tartása miatt szigorú volt, azonban 3 Mózes 26:18, 21, 24 és 28 versekben említés történik „hétszeresen“ több büntetésről, ha a zsidók

elhanyagolják törvényük megtartását, amint azt magukra vették. Más szentíratokban adott kulcs segítségével a Bibliatanulók már régen tudják, hogy a „hétszeres“, a háromszázhatvan nappól álló hét jelképes, vagy profétai évre vonatkozik, mindenik nap a tényleges idő egy teljes esztendejének felel meg. Ez a hétszeres volna 7×360 , vagyis 2520 év. Lukács 21:24 versben Jézus megmondotta, hogy Jeruzsálem, mely a zsidó népé, le fog gázoltatni vagy a pogányok uralma alá jut, míg a pogányok idei be nem telnek. A nemzet teljesen a pogányok uralma alá jutott, Nabukodonozor kezére Krisztus előtt 606 július-augusztusban. 2520 év ettől az időponttól kezdve 1914-et ad. Már 1876, 1877-ben kimutattattott, hogy a Biblia 1914-re jövendölte meg a pogány időknek a végét. Sok Bibliatanuló 1914-re hirdette a világ végét, nem a föld elpusztulását, hanem a korszaknak vagy a pogányok uralmának a végét.

²⁸Sokan vissza tudnak emlékezni arra, hogy már 1890-ben beszéltek nagy európai háborúról. A nemzetek kezdtek készülni a háborúra. Azonban a háboru évről-évre elhalasztódott, míg azután azt hitték, hogy sohasem jöhet háboru. Beszélték, hogy Németország készült rá és 1912-re várta. De elmult 1912 és nem jött világháboru. Hirtelen azután, mint a villám derült égről Ausztria 1914 július 28-ikán háborút üzent a kis Szerbiának. Két napon belül Oroszország, pártfogoltját Szerbiát megvédendő, háborút üzent Ausztriának. Németország nyomban Ausztria mellé állott Oroszország ellen. Anglia és Franciaország siettek Oroszország segítségére. Oly hirtelen szabadultak el a háboru szelei, hogy augusztus 5-ikén Európa valamennyi főbb nemzete halálos összeesapásban volt és kezdetét vette a pogányok hatalomvesztése.

MIÉRT JULIUS-AUGUSZTUSBAN?

²⁹Most már látjuk, hogy miért nem kezdhette meg Németország a világháborút 1912-ben. Ez nem volt Isten ideje. A pogányok ideje nem telt le egészen és Isten oly pontos akart lenni a pogányok tekintetében, mint a hetven éves pusztulás tekintetében. Ezzel van összhangban, hogy a hatalom elvétele a pogányoktól el lett halasztva az év július-augusztus hónapjaira. Krisztus előtt 606 július-augusztusban volt, hogy a pogányok teljes hatalmat szereztek a világon és pontosan 2520 évvel később, egy pár hónapra rá ez évben, kezdődött a hatalomból való kivetés munkája. Az utóbbi esetben Isten megengedte, hogy a nemzetek haragja egymás ellen, az ő eszközöként működjek a hatalomból való kivetésnél.

A SZENTIRATI TIZES SZÁM

³⁰A tizes szám gyakran fordul elő a Szentírásban és valószínűleg különös jelentőség tapad hozzá. Tíz szűz volt, tíz szolga, tíz gíra, tíz talentum, tíz király, tíz korona, tíz kürt stb., amely az egész, a teljesség vagy a „végig való” gondolatát kelti. Ugyan ez áll kétségtelenül a tíz év tekintetében.

³¹Tíz év 1914-től az 1924. Ha a zsidók saját otthonukban lettek volna, elvártuk volna a tipikus jubileumi harsonák megfuvását 1924 október 1-i kezdettel hirdetvén az 1925 évet, mint jubileumot. Mikor Isten az adósság megfizetését kérte, július-augusztusban mutatta be a követelést október helyett. Az adósság teljesen kifizetettnek tekintett az esztendő július-augusztus havában. Az év ugyanezen ideje jelöltetett meg különösképpen a „pogányok idejének” kezdete és vége által. Miért jelölne meg oly különösen az év ezen időszakát kapcsolatban a tipikus jubileummal, ha nem azért, hogy különös figyelmet hívjon fel rá? Hisszük, hogy ezt a célt tartotta szem előtt, és hogy ő ezt most nyilvánvalóvá tette.

A SZENTIRATI HETES SZÁM

³²Bibliatanulók tudják, hogy a hét számnak gyakran van különös jelentősége a Szentírásban. Gondoljunk arra, hogy hányszor fordul elő a Jelenésekben és jubileummal kapcsolatban. Mindazok, akik 1916-ban a munkára egyesültek, vissza fognak emlékezni arra, hogy a zavar csaknem nyomban Russell testvér halála után kezdődött. Azonban a zavar nem érte el csúcspontját, a Hetedik kötet kijöveteléig. 1917 július 17-én osztott szét a „Beteljesedett titok” a Bethelfamiliának; és ezen a napon történt, hogy zavar támadt Bethelben és tartott mindaddig, amíg sokan, akik nagyon tevékenyek voltak a munkában, visszavonultak a további tevékenységtől a Társulattal kapcsolatban — 1917 július 17 ezért fontos időpont volt.

A COLUMBUSZI GYÜLÉS

³³A Bibliatanuló keresztyének éveken keresztül hívták fel a figyelmet a bibliai próféciákra, hogy ez a világ elmuló félben van, hogy elközelített a világ számára a nagy elenjelképes jubileum, hogy 1925 fontos esztendő lesz. A Társulat több nagygyűlést tartott, legutóbb kettőt Cedar Point, Ohio-ba 1919 és 1922-ben. 1924 kedvező évnek látszott egy újabb nagygyűlésre és sok barátunk fontolgatta, vajjon nem lehetne-e ilyet tartani valami központi fekvésű és alkalmas helyen. Egyesek Cedar Pointot ajánlották, mivel kényelmes és központi fekvésű és sok jóra való egyesület áll vele kapcsolatban.

³⁴Feleletképpen ezen indítványokra a kér-

dés vizsgálat alá vétetett és az év elején a Társulat érintkezésbe lépett a terek intézőségével e cél szem előtt tartásával. Mindkét előző nagygyűlés szeptemberben volt megtartva a „munkanapot követő” héten. A terv az volt, hogy ugyanezt az időt biztosítsuk; nevezetesen szeptember 2-től 9-ig. Meglepett minket, hogy noha mi már februárban érdeklődtünk, ezt a hetet már egy másik egyesület foglalta le és az intézőség nem tudott nekünk korábbi időpontot biztosítani, mint a következő hetet, szeptember 9-től 16-ig. Ez késő időre esett és sokaknak kényelmetlen lett volna.

³⁵Az ok, hogy miért kértük mi szeptember első hetét, az volt, hogy Cedar Point rendszert a munka nappal zárja le az időnt minden évben és a terek és az épületek nem elég nagyok, hogy egyidejűleg elhelyezzék rendes látogatóikat és a mi nagygyűlésünket. Mégis, mivel jobbat nem igen tehetünk, a tárgyalások annyira előrehaladtak, hogy március végén már írásban volt a szerződés és csak a végleges döntést vártuk. Sürgönyöztünk, vajjon lehetséges-e egy korábbi időpont.

³⁶Ugyanakkor a kereskedelmi kamara Columbusban Ohio, hallotta, hogy a N. B. E. nagygyűlést szándékszik tartani az év folyamán. Elnöke H. B. Dickson által a következő táviratot intézte hozzánk:

Columbus, Ohio 1924 március 28.

J. F. Rutherford, N. B. E. 124 Columbia Heights Brooklyn, N. Y.

Columbus kongresszusi bizottsága meghívja a N. Bibliaegyesület nagygyűlésének a megtartására Columbusba július 20-tól 29-ig bezárólag. Díjmentesen ajánlja fel a város központjában termeit 4000 ülőhellyel; a Coliseumot a kiállítási helyen 14000 ülőhellyel és más termeket; vendéglői kedvezményt és kényelmes helyet a szabadban, az Egyetem sporttelepén, melyen 65000 ember fér el. Ajánlat április 1-ig kötelező. Szívesen látjuk önöket.

H. B. Dickson, sk.

³⁷Husz percen belül válasz jött Cedar Pointból, hogy korábbi időpont nem lehetséges. Columbus ajánlata sok tekintetben volt előnyösebb. Július 20-27-iki időpont sok tanítónak és tanulónak jönne jól, akik szeptemberben iskolában volnának, sok gazdálkodónak is megfelelőbb volt, akik júliusban inkább elhagyhatták gazdaságukat. E mellett Columbus sokkal központibb fekvésű és könnyebben megközelíthető gőzzel és egyéb járműveken és sokkal jobb berendezései vannak nagy tömeg elhelyezésére. Gondviselészerűnek látszott és elfogadtuk meghívásukat.

³⁸A fentieknél semmi mást nem gondoltunk az időpontról ebben az időben. Mind

amellett nyomban hozzáláttunk egy nagyobb gyűlés rendezéséhez. Az eredmény most már történelem lett. Kétségtelen ez volt egyik legnagyobb, ha ugyan nem a legnagyobb vallási gyűlekezet, amelyen tisztán csak Bibliái kérdések vitattak meg. A látogatottság elérte a tiz-tizenkét ezer embert; emellett sokan voltak jelen szívből és lélekben, akiknek imái naponta szálltak fel, hogy az Úr különös áldása nyugodjék az ő népének a gyűlekezetén. Szívből, lélekben és érdeklődésben a jelen igazság valamennyi Bibliatanulója voltak ott.

³⁹Azok előtt, akiknek meg volt az előjoguk, hogy személyesen jelen legyenek, kezdettől fogva nyilvánvaló volt, hogy az Úr áldása nyugodott rajtuk. Az időjárás ideális volt; a szállások és a kényelmi berendezések kitűnőek voltak és a látogatottság naponta növekedett. Mindenkinél, mintha a várakozás arckifejezése lett volna látható, hogy az Úr különös áldást árasztott.

⁴⁰Pénteken reggel, július 26-ikán az Úr népének nagy csapata nagyban felüdült az ő Igéjének tisztább megvilágosításai által. Egy megrázó beszéd végén terjesztette elő a Társulat elnöke határozati javaslatát, melynek élére „Egy Vádirat” szavakat írta, melynek egy másolata megjelent a Watch Towerben és a napi sajtóban és indítványozta a nagygyűlés által való elfogadását. Az indítványt gyorsan támogatta több testvér és lelkesedéssel és egyhangulag fogadtatott el zajos tapsok kíséretében. Nyomban indítványozták, hogy a határozati javaslat önkéntes irodalomként használtassék és terjesztessék mindenütt. Nagy volt a lelkesedés, amint a barátok (testvérek) felismerték a „Vádirat” erejét és igazságát. Vád volt ez a régi világ ellen, kijelentvén törvényes szentirati formában, hogy a pogányok uralma kudarc volt, hogy örökre kivették az isteni kegyből és felhívta az embereket, hogy fogadják el az eljövendő Messiási országot.

⁴¹Miként fentebb mondtuk, a gyűlést rendező bizottság nem választotta a véglegesen elhatározott időpontot. A Columbusz kereskedelmi kamara tüzte ki. Csak közvetlenül a nagygyűlés ideje előtt vettük észre, hogy a nyilvános tanubizonyosság időpontja 1924 július 27, egy nap híján éppen tíz év volt 1914 július 28-tól, mikor kitört a nagy háború. A Stádiumban tartott népgyűlés üzenete volt: „A civilizáció pusztulásra van ítélve. Elközelített vége a réGINEK, jön az ÚJ.” Mely alkalmasabb tárgy lett volna választható. Ugyanezen a vasárnap reggelen: 27-ikén egy testvér a Coliseumban tartott gyűlekezeten beszédet tartott erről a kérdésről: „Eljött a jubileum esztendeje”, felhíván a figyelmet a szentirati és történeti bizonyítékokra.

⁴²A Stádiumban tartott népgyűlés látoga-

tottságát 17-25000 emberre becsülték, azonban ez csak egy kis része volt azoknak, akik hallgathatták az előadást. (A rádió segítségével közel és távol száz meg száz ezren abban a helyzetben voltak, hogy éppen oly jól hallgathatták, mint azok, akik a Stádiumban voltak.) (A rádió eszköze nyilvánvalóan az Úrtól van és épp úgy, miként a multban a könyvnyomtatás az emberekhez való eljuttatás szolgálatában állott.) A személyesen jelen lévők mellett a napi sajtó bő tudósításokat vitt sok más ezer emberhez. A nagygyűlésen sok idegen ország delegátusai is jelen voltak, várván, hogy elvigyék az üzenetet országukba és hogy elterjesszék saját országaikban mindenfelé saját nyelveiken. Ha egy kő dobattuk be a vízbe, a hullámok egyre tovább terjednek, amíg elérik a távoli partot. Az ország ezen üzenete is így fog terjedni traktátusok, újságok és rádió útján, míg elérte a világ végét.

A MAI NAP ESEMÉNYEI ELŐRE KI LETTEK TŰZVE

⁴³Mondjuk-e, hogy mindez csak véletlen? Nagyon sok bizonyíték mutat arra, hogy nem az: A régi rend vádirata: „A civilizáció pusztulásra van ítélve, Elközelített az új rend”; a bejelentés, hogy itt a jubileumi esztendő, pont tíz évre egy nap híján, amely napon a világháború kitört, amely kezdete volt a pogányok hatalomból való kivetésének és ennek az időpontnak a kitűzése olyanok által, akiket nem érdekel a bibliai időszámítás és a nyilvános proklamáció tárgya, amely ismeretlen volt az időpont elfogadásakor; a tény, hogy a kitűzött idő július végére volt, amely egybeesik a július-augusztusi idővel: a hetven éves pusztulás kezdetével és végével, amely közvetlen kapcsolatban van a jubileummal és a pogányok idejének kezdetével és végével.

⁴⁴A Bibliái Tanulmányok második kötetében a jubileumokról szólva, Russell testvér rámutatott arra, hogy az utolsó tipikus jubileum át fog nyulni az ellenjelképes jubileumba, ezért helyesen tekinthető az ellen-típus kezdetének. A típusban az 1925. év a természetes izraelitákra vonatkozott volna. Mi volna tehát ésszerűbb most, mint az, hogy elvárjuk, miszerint az 1925-iki év különös érdekességű lesz az ellenjelképes izraelitákra?

⁴⁵A jelképben a papoknak és levitáknak ezen év folyamán nagyon sok dolguk volna, segítvén felebarátaikat és a népet, hogy kellően elrendezzék az ügyeiket és viszonyaikat összhangban a törvénnyel és örökségeikkel. Ez előkészület lett volna arra a munkára, amely 1926-ban kezdődött a pogányok számára. Ha helyesen magyaráztuk a dolgot, 1926 még mindig az az év, amelyben Isten áldásai a pogányok irányában megkez-

dődnek. Mi volna hát észszerűbb, mint elvárni, hogy 1925 nagyon mozgalmas és sok munkával járó esztendő lesz az ellenjelképes izraelitákra nézve, mivel Isten rendezni fogja az ő dolgaikat és helyzetüket a munkájukat előkészítő testületben, amely a pogányokkal pontosan fog megkezdődni? Ésszerű tehát, hogy elvárjuk, miszerint 1925 a kemény próbák esztendeje lesz az ellentípusos izraeliták egyéni tagjaira. Tekintet nélkül arra, hogy vajjon helyes-e ez a következtetés vagy nem, tény az, hogy sok ezer testvér tüzes próbán megy keresztül, majd nem minden tekintetben, de nem annyira tanok tekintetében, mint azelőtt, hanem fizikai, pénzügyi és családi megpróbáltatásokon keresztül. Ezek az utóbbi időkben rohamosan megnövekedtek és minden egyes tag úgy látszik egyéni megvizsgálásnak vették alá, a testvéri szeretet, bizalom, Krisztus parancsának való engedelmesség, türelmes kitartás, az elértéktől való szilárd állhatatosság és mindenféle rossz lelki sugallatok elleni küzdés tekintetében. A végsőig menő harc ez. Láthatjuk tehát, hogy meg van a jó okunk, hogy elvárjuk az isteni vezérlet némi megnyilvánulását és bizonyítékaink, hogy a helyes úton vagyunk, és hogy jó munkát végzünk kellő időben.

⁴⁶Egy másik érdekes eset a július-augusztus hónappal kapcsolatban. Miként fennebb mondtuk, 1917 július 17-én volt, hogy a zavar a Bethelben tetőpontját érte el. Július 17-től majdnem pontosan 7 év 1924 július 20-ig, amikor a columbusi naggyűlés megnyílt. Az egyház tapasztalatai e hét év alatt nem szűköltek a csodálatosban (csodákban). 1917 júliusban sokak előtt úgy látszott, hogy a munka hirtelen felborul és bekövetkezik a sötét éjszaka. A sötétség 1919 tavaszáig egyre növekedett. Hét évvel azon időpont után, mikor úgy látszott, hogy az igazság felhő alá jut, nagyobb fénnel ragyog, mint valaha.

⁴⁷Egyesek esetleg hajlandók erre világot vetni. Ugyanígy volt Názáreth népe, mikor Jézus azt mondta, hogy a próféta szavai szemük láttára teljesedtek be. Nekünk örömmükre szolgál, ha látjuk Isten gondviselésének és népe iránti érdeklődésének a jeleit és a munkájukba való beavatkozását és ösztönöztetünk, hogy nagyobb buzgósággal nyomuljunk előre, mint valaha, bizonyosak lévén abban, hogy az Úr még mindig közvetlenül viseli gondunkat, és hogy pontosan időre végzi a maga munkáját. Nem gyakori dolog, hogy felhívna az ő népe figyelmét erre a tényre, mialatt ők valami előre kifizűzött tapasztalaton mennek át. A fenti történeti és fizikai tényekkel szemben ki mondhatná, hogy a columbusi naggyűlés időpontjára nem gondolt volna Jehova, mikor elküldötte Nabukodonozort, hogy hajtsa be a jelzőlog-

követelést Krisztus előtt 606 júliusában, 2520 évvel ezelőtt. Nem mutat-e ez arra is a fent felsorolt időpontok szerint, hogy az utolsó kronologikus (időrend) szerint jelképes jubileum 1924 júliusban kezdődött október helyett, és hogy az ellentípusos jubileum 1925 július-augusztusban kezdődik. Ésszerű volna-e elvárni, hogy Jehova ezt az időpontot is oly világosan fogja megjelölni a világ előtt, mint az 1914-iki esztendőt? és oly világosan, mint ahogyan jelezte az egyháznak az 1925-iki év kezdetét?

MI LESZ 1925-BEN ?

⁴⁸Hogy 1925 egy rendkívül érdekes év lesz, az nyilvánvaló.

⁴⁹A katolikusok ünneplik az ő „jubileumukat”, amely karácsony este: 1924 december 24-én kezdődött. A római Szent Péter templom „jubileumi kapu”-ját a pápa akkor nyitotta meg és egy évig fog nyitva maradni. Mindazoknak, akik átmennek ezen az ajtón, meg van ígérve az ő különleges áldása. Róma száz meg száz ezer zarándokot vár, hogy kihasználja ezt a különös kegyet és nagy előkészületeket tesz, hogy gondoskodjék azokról a tömegekről, amelyek fel fogják keresni a várost 1925-ben.

⁵⁰A zsidók is vigyáznak 1925-re, azt várják, hogy valami különös áldást kapnak Jehovától, bár nem bizonyosak benne, hogy mi lehet az. Nem tudják, honnan vették értesülésüket, hacsak nem olvastak valamit Társaságunk irodalmából. Mindamellett várnak. Sok protestáns felekezet zavarba kezd jönni a vallás iránti érdeklődés csökkenése miatt híveik között és sok mindenféle módon kísérlik meg a leküzdését.

⁵¹Gyengeségnek tűnik fel sok Bibliatanulónál, hogy a Bibliában egy jövőbeli időpontot állítanak fel, nyomban annyi jövőndölést központosítanak erre az időpontra, amennyit csak lehetséges. Ez sok megpróbáltatásnak volt az oka a múltban. Amennyire visszaemlékszünk, valamennyi előrelátott időpontok helyesek voltak. A nehézség az volt, hogy a testvérek mértéken túl csigázták képzeletüket, mikor aztán képzeletük felmondotta a szolgálatot, hajlandók voltak mindent eldobni. Kétségtelen, Millernek igaza volt, mikor 1844-et Biblia időpontként állította fel. (Azonban ő túl sokat várt. 1874 is könnyen fel volt állítható. 1878 szintén fontos időpont volt, még pedig olyan, amely több megpróbáltatást okozott Russell testvérnek, míg kiigazította az ő várakozásait, amint azt 1894-ben áprilisban megjelent és most teljesen elfogyott „Aratási próbák” című tanulmányában kifejtette. Sokan visszaemlékeztetnek mily „teljesen bizonyosak” voltak 1914 tekintetében. Kétségtelen az Úrnak öröme felt szolgái által nyilvánított buzgóságában, de vajjon meg volt-e a szellemi

alapjuk mindarra, amit vártak, hogy meg fog történni ebben az esztendőben? Legyünk ezért óvatosak különös dolgok előre való megmondásában. Az Úr világossá fogja tenni ezeket, amint kellő időre való táplálékká lesznek. Mégis bizonyosak vagyunk benne, hogy nem fog minket korholni, hogyha mi komolyan és tiszteletteljesen keressük azt, ami feltárható és egyben a körülöttünk lévő tényekre is vigyázunk.

⁵²Ésszerűen elvárhatjuk, hogy 1925 igen tevékeny esztendő lesz a függönyön innen lévő szentekre nézve és azt is, hogy az ellenség fokozottan tevékeny lesz a küzdelemben, mivel tudja, hogy ideje egyre fogy. A világ annyira el lesz halmozva saját bajaival, hogy nem lesz sok ideje más dolgokról gondolkodni, míg az emberek nem ébrednek annak a tudatára, hogy terveik szappanbuborékok voltak, és hogy az igazság szétszórattott az egész világon. Az ellenség gyors lesz annak kijelentésében, hogy az igazság elterjesztése volt az oka az ő csalódásainak. Ez bosszantani fogja őket és szigorú intézkedéseket fognak megkísérelni elnyomására azon célból, hogy eltereljék a figyelmet magukról, és hogy megtartsák a tömegek feletti hatalmukat. Mennyivel előbb fogják ők ezt megkísérelni, azt mi nem tudhatjuk, de nem is törődünk vele. A mi kapitányunk teljesen ura a helyzetnek és biztos a győzelem.

⁵³Senkinél sincs szüksége szemüvegére, hogy lássa, hogy a világ politikai, pénzügyi, vallási, nemzeti és nemzetközi tekintetben zavarban és nyomorúságban van. Senki sem mondhatja meg pontosan, hogy mi fog történni, még a következő évben sem. De Isten általánosságban jelezte az ő Igéjében azt a sok dolgot, amelyek még bekövetkezendők. Nem jelölte meg pontosan időbeli rendiüket. Ezért vegyünk szemügyre néhány próféciát, amelyek még nem teliesedtek be.

⁵⁴Babilon még csak ezután vetendő le, mint egy tengerbe dobott kő. (Jelenések 18:21) Az armageddoni csata még ezután vívandó meg. (Jelenések 16:16) A „zavar ideje, aminő még soha nem volt”, még nem jött el a földre. (Máté 24:21, 22) Az ördög még csak ezután kötözendő meg és dobandó a börtönbe. (Jelenések 20:1-4) A szentek közül az utolsó átváltoztatandó. (1 Tessalonika-beliék 4:15-17) A Bárány győzelmesen kell, hogy előre jöjjön. (Jelenések 17:14) A régi érdemesek előhozandók és fejedelmekké teendők az egész világon. (Cselekedetek 7:5; Dániel 12:13; Zsidók 11:13; Zsoltár 45:17) Jákobra be kell következnie a zavar idejének. (Ezékiel 38:14-23) A Milleniumi korszakra vonatkozó összes próféciák még csak ezután teljesítendők be.

ÁLDÁS A ZSIDÓK ÁLTAL

⁵⁵Tudjuk, hogy a helyreállítás munkája előbb a zsidókhoz kell, hogy eljőjön és általuk a világ többi részéhez. Mivel a Szentírás mondja, hogy Jeruzsálem lesz a világ fővárosa, és hogy a régi érdemesek fejedelmek lesznek az egész világon, bizvást elvárhatjuk, hogy ez ország munkája Jeruzsálemben fog kezdődni. (Ésaiás 2:3; 27:13; Zakariás 14:17) Jeruzsálemnek nagy tisztogatásra lesz szükség, mielőtt a világ fővárosa lehet. A város változáson mehet át a Milleniumi Korszak alatt, de több év fog eltelni, míg a szükséges előzetes munka elvégezhető.

⁵⁶A prófécia szerint Palesztina nagyon boldog, virágzó korszakra néz elébe, amely nem fog kiterjedni a pogányokra. A pogányoknak majd kérniük kell azt, amint az Ésaiás 2:2-4 versekben van megmondva. Időbe kerül, míg némely pogányok leküzdhetik a zsidók elleni előítéleteiket és amig eléggé megalázkodnak, hogy általuk áldásokat fogadjanak el. Szükségük lesz esetleg azokra a kemény tapasztalatokra, amelyek le vannak írva Zakariás 14:17-19 versekben.

⁵⁷Az áldások, melyekre itt, mint esőre történik utalás, akár betű szerint veendő, akár nem, tény, hogy olyasmire utalnak, ami Isten kegyét képviseli. Ha betű szerinti eső értendő, lehet több évi szárazság, míg a pogányok nem fogják tulajdonítani az esőhiányt annak, hogy vonakodnak esedezni Isten áldásaiért az izraeliták kezéből. Mind ez több-kevesebb időbe fog kerülni.

⁵⁸A multban Isten előbb a zsidókkal ténykedett, azután a pogányokkal; a próféciák azt mondják, hogy ez a szabály ezután is az ő módszere lesz. (Zakariás 8:20-23) Amint a zsidók növekednek Isten kegyében az által, hogy elfogadják a régi érdemeseket, mint Jehova képviselőit és azáltal, hogy beleillesszük őket az ő elrendezéseibe, rohamosan csökken majd a betegség és a halál és rövidesen meg is szűnnek. A zsidók fenn fognak járni a szentség magas útján, fizikailag épp úgy, mint másképpen is. A zsidóknak ezen áldásait a pogányok hamar veszik majd észre és támad majd bennük a vágy hasonló áldások iránt. Ez lesz Jehova egyik mólja, hogy rábirja őket, hogy keressék őt. Lehet, hogy ezek azok az áldások, amelyekre Zakariás 14:17 verseiben, mint „eső”-re történik utalás. Valamint a betű szerinti eső felüldíti a lekaszált füvet, azonképpen az áldás esője fel fogja üldíteni az emberiség elhervadt reményeit. — Zsoltár 72:6-9; Csel. 3:19.

⁵⁹Nem tudunk olyan szentírátról, amely azt mondaná, hogy minden meghalás nyomában megszűnnék az egész földön, amint a királyság fel van állítva Jeruzsálemben. Ellenkezőleg. Ésaiás 2:2-4; Miquéás 4:1, 2 és Zakariás 14:16-19 versekben az van mondva,

hogy a nemzeteknek majd Jeruzsálemben el kell menniök áldásaikért, nem egyénileg, hanem legalább képviseléssel. „Kérjétek és megkapjátok”, kétségtelenül az lesz a törvény az eljövendő korszakban. A helyreállítási áldások mind bővíben lesznek, de senkire sem fognak ráerőszakoltatni.

⁶⁰A már idézett szentiratokból és sok másból meg van az okunk, hogy elvárjuk azt, hogy miután az ország fel van állítva Jeruzsálemben, befolyása gyorsan szétsugárzik a föld legtávolabbi részeig. Mily gyorsan, az nincs megmondva, de mindenféle modern eszközzel — ez nem fog sok időbe kerülni. Valószínű, hogy az igazságosak közül azok, akik átmennek a zavar nagy idején, először kerülnek sorra, mielőtt a koporsókban lévőkhöz hoznának. Ezért nem ésszerűtlen, ha azt hisszük, hogy 25 év, esetleg több is fog eltelni, mielőtt a halottak felébresztése megkezdődik.

MI LESZ MONDHATÓ A ZAVAR IDEJÉRŐL?

⁶¹Némelyek esetleg arra következtetnek, hogy nyugodt átmenetet várunk a mostani állapotból Krisztus országába. A Szentírás nem nyújt alapot ilyen várakozásra. Hogyha csak a világ mostani helyzetéről kellene ítélnünk, az ész azt diktálja, hogy az egész világon uralkodó magas feszültség — politikai, pénzügyi, vallási, fanatikus és tudatlanság tekintetében — a tevékenység már nyikorgó kerekeivel, fűtve az önzés és babona surlódásával, lehetetlen volna végbeinni a nagy változásokat, lehetetlen volna végbeinni a Bibliában körvonalozott nagy változásokat a küzdő felek közötti összeütközések nélkül, amely nagy zavart, nyomorúságot, élet- és vagyonszűrést kell eredményezzen. Isten Igéje semmi kétséget nem hagy fenn ez iránt. Ésaías 13:1-13; Joel 2:1-11; Zsoltár 46:7-10 és Máté 24:21, 22 versek nem sólnak bizonytalan nyelven. A világ emberei még mindig nem akarják elismerni képtelenségüket arra, hogy magukat megmentse, hogy elfogadják magának Jehovának a vezérletét. Isten hatalmára lesz szükség. „És azt mivalem, hogy a kevélyeknek kevélysége megszűnjék és a kegyetleneknek kevélységüket megalázom.” — Ésaías 13:11.

⁶²A legújabb találmányok felhasználhatók az élet, vagyon elpusztítására, amire gondolni is szinte vérfagyasztó. Isten messze menő pusztítást fog megengedni, hogy a maga borzalmaival térítse észre az emberiséget. Az igazságtalanság kiállítása vásárra, piacra vitele, mutogatása magas helyeken arra készíti elő a népet, hogy saját kezébe vegye a meghosszulást és nagy lesz az ó haragjuk, ha egyszer elkezdik.

⁶³A francia forradalom képet nyújt arról,

hogy mit tehet egy örületbe jutott nép. A világ rettegésben lélekzik és eltakarja szemeit a beteges látvány elől. Sok évbe került, míg a francia nép magához tért a megrázkodtatásból. Mennyi ideig fog tartani, míg a világ tobzódásából észhez tér, az nincs megmondva.

⁶⁴Mennyi fog mindebből megtörténni 1926-ban, az nincs megmondva. Jelenleg nem találunk határozott időpontot 1926-on túl, amely meg volna jelölve a Szentírásban. Mikor a Bibliatanulók megtalálták 1914-et a Bibliában, kikürtölték mindenfelé, azonban az Úr akkor leeresztve hagyta a függönyt, amíg el nem értük. Isten rátette a pecsétjét 1914-re és az abban az évben megindult munka még mindig folyik. Az 1925-1926 éveket világosan találjuk a prófétai körvonalozásban és az Úr nem emelte fel eléggé a függönyt előttünk hogy világosan láthassunk túlra. Bizonyosak vagyunk, hogy rá fogja tenni a pecsétjét erre az időpontra, épp úgy, mint 1914-re és akkor engedi majd, hogy túlra is lássunk, oly messzire és oly gyorsan, amennyire ez nekünk javunkra válhatik.

⁶⁵Tanuljunk a mult tapasztalataiból, hogy ne legyünk nagyon határozottak a részletek tekintetében. Nem kell ezzel bajlódni. Mit tudjuk, hogy Isten tudja.

⁶⁶Sokan közülünk haza is hívathatnak 1925-1926-ban. Akár elhivatunk, akár itt hagy egyeseket Jehova egy kis további munkára, mit tesz az? Hogyha hűségesek vagyunk, épp oly elfogadhatók és ajánlatosak vagyunk a függöny innenső oldalán és épp oly bizonyosak jutalmunkban. Ilyen szépséges reménnyel és az isteni hatalomnak, oltalomnak és vezetésnek körülöttünk lévő minden ilyen bizonyítékaiból, minden felszentelt szív ihletet kell, hogy merítsen, minden lehető erő kifejtésére, hogy győzelmesen fejezhessük be a versenyt. Haladjunk bizalommal, emeljük magasra a Király zászlóját, hirdetvén: „Uralkodik a Király.” — Zsoltár 96:10; Ésaías 52:7, 8.

⁶⁷Ha szorgalmasan kitartunk a munka mellett és énekelve megyünk, bizván Jehovában minden szükséges dolog tekintetében, meg fogjuk edzeni lelkeinket az ellenség nyilai ellen és növelni fogjuk saját bátorságunkat és egyben nagyobb bátorítás leszünk másoknak. — Rómabeliek 16:20.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Mi tekintetben hasonlít a Biblia egy elhagyott bányához? 1-3. §.

Mi volt a Törvény-Szövetség egyik kiemelkedő mozzanata? 4-7. §.

Mi volt az engedetlenség büntetése kapcsolatban a szombatok jubileumi rendszerével? 8., 9. §.

Tudtára adta-e Isten Mózesnek, hogy a jubileumok jelképek voltak? Meddig kellett volna tartaniuk? Melyik esztendő az utolsó jubileumi esztendő? 10., 11. §.

Minek jelképe a jubileum? Mikor kezdték számítani? 12-14. §.

Mi történt volna, hogyha a zsidók mindig betartották volna jubileumaikat? 15., 16. §.

Mit várhatunk ésszerűen a közeli jövőben? 17., 18. §.

Megfizették-e a zsidók teljesen a földjüket terhelő adósságokat a következő októberig? Hogyan lett ez beszédre? 19-21. §.

Mikor követeltetett a fizetés? Mikor történt a fizetés? 22-26. §.

Mily hosszú idő a „hétszer”? Az esztendőnek mely idejében kezdődött és végződött a „hétszer”? 27-31. §.

Hogyan történt, hogy a Columbusi Nagygyűlés július utolsó részében tartatott meg? Van-e összekötő kapocs a nagygyűlés és a pogány idők között? 32-42. §.

Mennyiben függnek össze a jelen eseményei a próféciával? Mikor várhatjuk ésszerűen, hogy néhány különleges áldás fog kezdődni a pogányoknál? 43-45. §.

Látzólag mennyiben törődik Jehova különösképpen a jövővel? 46-47. §.

Mi a Bibliatanulók látszólagos gyengesége az időpontokat

illetően? Mit várhatunk 1925-ben? 48-52. §.

Milyen állapotban van a világ? Milyen jövőbeli eseményeknek nézünk elébe? 53., 54. §.

Kihez jön majd először a helyreállítás? Kell-e jönnie virágzásnak Palesztinára? 55-57. §.

Mikor kezd a betegség és a halál eltűnni? Hogyan fognak az emberek menni Jeruzsálembe áldásaikért? Mikorra várhatjuk az általános feltámadás kezdetét? 58-60. §.

Lesz-e az országok békés áttétele? Ki küzd a felsőbbiséggel? 61. §.

Mely történeti esemény mutatja nekünk a borzalmakat, melyeket egy örületbe jutott nép elkövet? Mi lehet egy másik bajnak a kiterjedése, ha elkövetkezik? 62., 63. §.

Lehetünk-e határozottak a részletek tekintetében? Mi legyen saját szívünk állapota, ha szembe kerülünk a jövő tapasztalataival? 64-67. §.

Watch Tower, 1925 február 15.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

MÁRCIUS 4-IKI IDÉZET

„Én, én vagyok megvigasztalótok.” — Ésaiás 51:12.

ÉLNi őszinte vágya minden értelmes lénynek. Ez helyes vágy, mert Istennek is ez a szándéka. A kíváncsi dolgok elvesztésének a tudata, amelyek ennek ki vannak téve, félelmet okoz. A testi jólét öröme, jó himnusz és tekintély a kívánt dolgok között van. Ezek elvesztésének a félelme arra késztet egyeseket, hogy kerüljék a tevékenységet az Úr országa üzenetének a terjesztésénél. Az ember félelme egy csapda.

A mi Istenünk szeretet. Ő a megvigasztalás Istene. Ő megtett, megtesz mindent önzetlenül értünk. Az ő akarata, hogy ismerjük mindezeket a tényeket, és hogy ismerjük őt és az ő szeretett fiát. Így cselekedni elvezet a minden áldások legnagyobbikához. Jézus mondotta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek tégedet, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” — János 17:3.

Minél többet tanulmányozzuk Isten Igéjét, annál jobban ismerjük meg az ő teljes önzetlenségét minden teremtményei irányában. Amint az ő tervének szépsége kibontakozik az igazi Bibliatanuló lelke előtt, a lélek csodálattal, félelemmel és hálával telik meg. A nagy Örökkévaló, a mi Atyánk, mert ő adja nekünk az életet. Ha megismerjük az ő önzetlenségét, magunkba szívjuk az ő szellemét és ennél fogva növekedünk az ő szeretett Fia hasonlóságára. Megismerjük és értékeljük a tényt, hogy minden vigasztalás Istentől ered. Megtanuljuk az ő Igéjéből, hogy minden fiától megkivánja, hogy vigasztalók legyenek. Az út, melyet számunkra kijelölt, alkalmat nyújt arra, hogy vigasztalók legyünk. Hűségesen követve ezt, ez az, ami elvezet minket az örök életre és mivel így az ő ültetvényének fáivá leszünk, előjogunk lesz, hogy másokra terjesszük az áldásokat. De szem előtt kell tartanunk, hogy minden, amink van, és minden, amik vagyunk és minden, amibe lenni remélünk, kegyelem-

mel adja nekünk a mi mennyei Atyánk, a kegyelmek nagy Atyja és minden vigasz Istene.

MÁRCIUS 11-IKI IDÉZET

„Ne féljétek az emberek gyalázatától.” — Ésaiás 51:7.

ABUKOTT teremtetést, az embert, a Sátán elvakítja és a Sátán arra használja fel, hogy gyalázatot szórjon mindenkire, aki megkísérli az Urat képviselni. Emberemlékezetet meghaladó idő óta a Sátán gyalázza Istent és mindenkit, aki hűségesen szolgálta Jehovát. Jézust illetően megirratott: „Mert te éretted viselek gyalázatot.” (Zsoltár 64:9) A zsidó korszak végén az egyháziak Izrael népének vezetői voltak és ezek okozták, hogy mindenféle gyalázat szórattott az Úr Jézus Krisztusra. Ez azonban nem félemlítette meg, mert azért jött, hogy teljesítse Atyja, akaratát és buzgalma ennek megtételére vezette őt az áldozati halálhoz. Ugyanazok, akik gyalázatot hoztak Jehova nevére, az Úr Jézusra is szórtak gyalázatot.

Meg van írva, hogy Jézus Krisztus követői tanúsítsanak önzetlenséget az emberiség irányában azzal, hogy továbbadják az élet üzenetét, még hogyha ezt téve, magukra vonják az emberek gyalázatát. (Rómabeliek 15:2-3) Azonban az igazi keresztyén nem fog félni a gyalázatok miatt. Hogyha ő önzetlenül, az az szeretettől ösztönözve hirdeti az ország üzenetét másoknak, úgy vigasztalást kap Jehovától az ő Igéje által és az Úr Jézus Krisztus által. (Rómabeliek 15:4) Ezért ott, ahol a szív tökéletes, ahol valaki tökéletes a szeretetben, ahol a cselekvés rugója az önzetlenség, ott a keresztyén nem fog félni az emberek gyalázatától. Igazi szeretet és félelem egyidejűleg nem lehet meg ugyanabban a személyben.

A keresztyén abból a tényből meríti a vigasztalást, hogy a drága ígéret az ő javára adattak, ezek között van az a kijelentés, hogyha a keresztyén gyalázatot szenved,

miként az Úr és hűségesen kitart mindvégig, az Úrral fog uralkodni. Vigasztaltatni és bátoríttatni fog ezen ígéret által: „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak ti titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek lelke, mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.” (1 Péter 4:14) Ezen okból íratta meg Isten a keresztyén javára e szavakat: „Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem: ne féljetelek az emberek gyalázatától és szidálmaik miatt kétségbe ne essetek.” — Ésaiás 51:7.

Mindazok, akik Isten népe, erélyesek lesznek az ő szolgálata teljesítésében és gyönyörködve fognak erre vállalkozni.

MÁRCIUS 18-IKI IDÉZET

„És adtam beszédemet a te szádba.” — Ésaiás 51:16.

AZ Úr követének a háta megett van minden hatalom, tökéletes bölcsesség és hártatlan szeretet. Ennek a ténynek a felismerése meg kell, hogy hozza a lélek békéjét, a vigasztalást és az örömet. Isten akarata, hogy ennek a tudása megvigasztalja a szívet.

Jehova egy új, láthatatlan hatalmat épít fel, hogy kormányozza az embereket, és amely kormányzat igazságos lesz. Le akarja fektetni egy földi kormányzatnak vagy látható uralomnak az alapját az ember számára. Ennek is igazságban kell lennie. E nagy elrendezéssel kapcsolatos némely munkáját Egyházára, Krisztus testére bízta. Az egyháznak a függöny innenső oldalán lévő utolsó tagjai ki kell, hogy vegyék a részüket e csodálatos munka elvégzéséből. A függönyön innen lévő maradék által elvégzendő munka az, hogy tanubizonyságai legyenek az Úrnak, egymásnak és a világnak. A tanubizonyság e munkája most történik és nemsokára be lesz fejezve. E munka végzése alatt az egyház tagjai teljesen és tökéletesen meg vannak oltalmazva, mert Isten kezének az árnyéka fedezi őket. Ez azt jelenti, hogy felettük van az ő hatalma és érdekükben gyakoroltatik.

A felkentek valamennyien, akik buzgalommal vannak az Úr munkája iránt, most meg fognak vigasztaltatni, mert látják, hogy Jehova hatalmában vannak. Ez olyan lelki békességet hoz nekik, hogy nem állhajták meg, hogy ne énekeljék Jehovának és az Úr Jézusnak a dicsőítését. — 1 Péter 2:9.

Senki más nem várhatja el az Úr tökéletes

oltalmazását és vigaszát, kivéve azokat, akik hűségesen teljesítik kötelességüket, mint az ő tanubizonyságai. Az Úr szolgálatába állásának és örömetljes végzésének a fontossága nem tulozható. Hogyha mi behatolunk a Mester igazi szellemébe és látjuk, hogy a felállítandó ország Isten országa, és hogy mi az ő kegyelme folytán annak része vagyunk, ez nagy szívbeli vigaszt, lelki békességet és igaz örömet fog hozni az Úrnak.

MÁRCIUS 25-IKI IDÉZET

„Mily szépek... lábai... aki szabadulást hirdet.” — Ésaiás 52:7.

KRISZTUS odaadó követői Jehovától és az Úr Jézustól kapnak vigasztalást a szent szellem közreműködése folytán. Ennélfogva mások vigasztalóivá fejlődnek, még a világiakéinak is, azzal, hogy elviszik hozzájuk az Úr üzenetét és feltartják a népek az ő igazságos kormányzatának a zászlaját.

Az emberiség tömege áhitozza a békét és szabadulást. Sok hibás tervvel állanak elő az emberek elvakítására. De csak egy út van, amely béke és szabadulás felé vezet és ez az Úr útja. A földön csak egy osztálya van az embereknek, amely ezt az utat hirdeti, még pedig azok, akik itt úgy vannak leírva, mint Krisztus lábai, az utolsó tagok a földön. Ezek azok, akiket az Úr őrségre állított, hogy védelmezzék az ő országának az érdekeit. Az ő parancsának engedelmeskedve, együttesen emelik fel a hangjukat és éneklük az Úr dicsőítését azzal, hogy megmondják az embereknek, hogy tartós béke és szabadulás jön a világra Isten országa által, amely most elközelített.

E hűséges lábtagek hirdetői valóban jó híreknek; szinte ugyanazt az üzenetet hozzák, amelyet a mennyei angyaloknak volt szabad említeniök a kisded születésekor Betlehemben. Hosszú évszázadok óta várták az emberek ezeket a jóhíreket. Ime itt vannak. Azok, akik hirdetik azokat, szépek az Úr szemében. Meg vagyunk írva az Úr Jézusról, hogy ő a legkedvesebb tízezrek között és egyben a legszeretreméltóbb. Az ő lábtagei épp oly szépeknek vannak itt leírva, mert meg van bennük az ő szelleme, tehát hasonlósága. Így megtisztelve lenni a legnagyobb tisztesség, amely földi teremtetéseknek juttatható. Megmutatjuk a mi tisztességünk értékelését és az Úr iránti szeretetünket, hogyha komolyan és buzgón felhasználunk minden alkalmat a Király és az ország hirdetésére.

Watch Tower, 1925 február 15.

EZÉKIEL BÁTORITJA A SZÁMÜZÖTTEKET

Zsoltár 137:1-6; Ezékiel 34. fejezet

„Az elvesztett megkeresem, az elűzöttet visszahozom.” — Ezékiel 34:16.

EZÉKIEL az első fogoly csoporttal hurcolt el, miután Jojákin megadta magát Nabukodonozor babiloniai királynak Kr. előtt 617-ben, 11 évvel Jeruzsálem bukása előtt. Ez a nagy vereség örökre feljegyeztetett Juida történetében, mely jele volt a biztos pusztulásnak és hogy minden jövődőlés teljesülni fog. Ezékiel ez évtől kezdi számitani minden jövődöléseit. (Ezékiel 1:2; 24:1-2) Egy néhány foglyot, mint például Dánielt és három társát Babilonba vitték, de a legtöbbet közülök Babilontól északra, mintegy 80 km. távolságban telepítették le, mely helyen az Eufrátes és a Tigris-folyók között egy csatornát építettett velük Nabukodonozor oly helyen, ahol egymáshoz a legközelebb voltak e folyók. Ezékielt is ide telepítették és valószínű ő is dolgozott e csatornán, habár nem emlékezik meg erről a feljegyzéseiben.

²Ezékiel pap volt. (Ezékiel 1:3) De hogy teljesített-e szolgálatot a templomban — az valószínűtlen, mert csak 25 éves volt, amikor fogságba hurcolák. Az Ezékiel 1:1-ben említett 30 év ő reá vonatkozik, mivel kijelenti, hogy Jojákin fogságának ötödik évében voltak. Ezékiel habár nem végezhetett szolgálatot a jeruzsálemi templomban, mindazáltal felhasználta őt az Isten az igazság templomában és nagy szolgálatot tett az egyháznak, amennyiben azt e végső időben táplálékkal látta el. Az Isten három nagy tanújának: Ésaíasnak, Jeremiásnak és Ezékielnek egymással való összehasonlítása Isten üzenetének három szakaszát tárja fel. Ésaías foglalkozik a nagy Királlyal: az Ifjuval, aki eljövendő, akinek vállán lészen fejedelemség. (Ésaías 9:6) Jeremiás, a pap, a próféta, aki magyarázatát adja Isten kijelentésének és a helyreállítás korszakát hirdeti az újszövetség alatt. Ezékiel, a pap, a próféta szolgálatot papsági teendőkkal fűzi össze. Beszél Isten helyreállított templomáról, akinek abban a kiváltságban volt része, hogy belepilanthatott a Legszebbnek titkaiba.

³A fogság ötödik évében, Jeruzsálem pusztulása előtt 6 évvel szólott az Úr Ezékielhez. Ő megnyilatkozva látta az eget és isteni látományt látott. Észak felől forgószél kerekedett és tűz (Ezékiel 1:1-4) — súlyos nyomoruságok jelképe. Jeremiás felhasadó nyomoruságot látott észak felől, egy fővő üstöt, melynek tartalma kiöntetvén — pusztulással árasztotta el a világot. Az ő látomása a földi szakaszra vonatkozott. (Jeremiás 1:13-16) Ezékiel látomása pedig arra a tényre vetett világosságot, hogy bármily dolgok is zajlanak le e földön, azok isteni elrendezés szerint történnek. Ezékiel látta, hogy a kérubimok miképp mozognak gyorsan minden irány-

ban, és hogy menés közben vissza nem fordultak és nagy, egymásba forgó kerekék voltak kíséretükben — oly mozdulatokat fűzve össze, melyek sohasem vezetnek zavarhoz, vagy összhangtalanságba — dacára, hogy összhangtalanságnak látszanak.

⁴Ezékiel látomásai teljesen különböznek mindattól, mit előtte láttak: különösek és félelemgerjesztők voltak. Ezékiel előtt nem volt ismeretlen a kérubim alak, mivel a Szövetség-sátorban ábrázolva voltak. A zsidók azonban, midőn Assziriába és Babiloniába kerültek, meglepődhetnek és elcsodálkozhatnak az emberfejű szárnyas bikák vagy az emberfejű szárnyas oroszlánok láttára, melyek, mint faragászati művek, szobrok még ma is láthatók sok muzeumban. A hitűkhöz hű foglyok e szobrokban mindenesetre az Isten megszenteltségét látták, de amidőn Ezékiel kérubimos látományt látott, ezzel mintegy azt dokumentálta az Isten, hogy bár Asszíria isteni jogba avatkozott bele, mindazáltal Izraelre és Assziriára is reakövetkeznek a kérubimokban ábrázolt isteni ítéletek és áldások. Ezékiel közvetlen üzenete a vele fogságban lévőkhöz szólt, mert habár az általánosságot tekintve, ők jobbak voltak a visszamaradottaknál, mindazáltal sok lázadó volt közöttük, akik nem voltak hajlandók beletörődni a fogságba. Jeremiás komolyan figyelmeztette őket, hogy vessék magukat alá az Isten akaratának (Jeremiás 29. fejezet), most pedig Jeruzsálem biztos pusztulásáról beszélt nekik Ezékiel és hogy a visszatérésre nem lehet reményük az idő beteléséig, mely erre rendeltetett.

⁵Ezékiellel tisztán közöltetett a megbízatása. Őrállójává rendeltetett ő Izrael házának, akitől számon kéretik a nép vére, hogyha hűtlen lesz a küldetéséhez. (Ezékiel 3:17-21) Mialatt egy néhány vén társaságban együtt időztek — egy lelki látomány Jeruzsálembe ragadta. Ott látta, hogy a várost sújtott büntetésből semmit sem okultak, mert gonosz, utálatos dolgokat miveltek. Bent a templomban látta a „bosszúság bálványát”, — a templom egy rejtett szobájában pedig hetven férfit látott, amint tömjéneztek a bálványoknak, továbbá látta a próféta, hogy az asszonyok hogyan siratják Tammuz-t (babiloni bálványképe az elhaló és feltámadó napnak), valamint jajveszékelnél körülötte és hogy a vezető férfiak közül 25 férfi állott a templom csarnokában imádván a Napot. Látta hogyan lesz előszólítva hat férfi, mindeniknek zuzó eszköz volt a kezében, valamint látott egy másik férfit is, akinek íróeszköz volt az oldalán, aki megbízást nyert, hogy járja be a várost és jegyezzen egy jelt mindazoknak a homlokára, akik

szomorkodnak a maguk bűnei és utálatosságai miatt. A hat férfi pedig meg volt bízva, hogy kövessék azt a férfit nyomon és zúzzák azokat, akiknek nincsen jegy a homlokukon. (Ezékiel 8, 9) A próféta látta, hogy az Úr dicsősége hogyan jött elő a templom belsejéből, megállott a küszöbön és végül eltávozva a templomból s a városból, megállott az Olajfák hegyén. Megértette, hogy a kérubimok dicsősége, melyeket látott a Kébar-folyó mellett, a Legszebbeségesebbnek kérubimai voltak. — Ezékiel 10:20.

⁶Ezékiel egyéni felelősséget hirdetett és ebben állott az ő különös küldetése. Jeremiás előre jelzett egy időt, amikor nem fogják mondani többé: „Az atyák ették meg az eget és a fiaknak fogak vásott meg bele.” (Jeremiás 31:29-30) Az izraeliták Isten eljárását szidalmazták a maguk nyomora miatt.

Igy szólván: „Nem igazságos az Úrnak útja” (Ezékiel 18:25), azt állítván, hogy apáik bűneiért kell nekik szenvedniök. Ezékiel mintegy isteni megbízatásból jelentette ki a zsidóknak, hogy ők alaptalanul mondják — ezzel Izraellel szemben Isten bánásmódjának megváltoztatását jelentve be, — olykép, mintha a fogságuk a törvény e részét megszüntette volna. A próféta kifejezésre juttatta, hogy az igaz embernek, ha elfordul a helyes útról, előbbeni igazsága nem lesz beszámítva és a gonosz embernek, ha elfordul bűnétől és megtartja az Isten parancsát, előbbeni gonoszsága nem lesz terhére róva. Az egyéni személyes felelősség ily bemutatása új volt és Mózes tanaival ellenkezőnek látszott. (2 Mózes 20:5) Ez a magyarázat a foglyok java részére nagy hatást gyakorolhatott, mert fel kellett ismerniök, amit soha azelőtt nem ismertek fel, hogy a fogságból való visszatérésre ugy nekik, valamint gyermekeiknek csak abban az esetben lehet reményük, amily mértékben megfelelő egyéni magaviseletet tanusítanak az Istennel szemben.

⁷Ezékiel kifejtette, hogy minden lélek az Istené, hogy közülök mindeniknek egyéni függésben kell legyen az Istennel, és hogy bekövetkezett az a korszak, amikor, amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia. (Ezékiel 18:4) Senki sem fog megkiméltetni a büntetéstől csak azért, mert ő egy **izraelita**, hanem csak abban az esetben, ha, mint izraelita, az Isten kegyelméből igyekszik ki-venni a részét. Még akkor sem volna mentesség, ha Nőé, akinek igazságossága megmentésére volt családjának, vagy Jób, aki áldozatot hozott fiai bűneiért, vagy Dániel, akinek bölcsessége a haláltól mentette meg társait és a babiloniai bölcseket, lépnének közbe értük. „Ha ez a három férfi: Nőé, Dániel, Jób volna is közöttük — ezek is csak magukat menthetnék meg a maguk igazsága által, azt mondja az Úr.” — Ezékiel 14:14.

⁸Ezt nem úgy kell értenünk, mintha azt jelentené, hogy a foglyok egyéni próbára lettek volna állítva az örökéletért, hanem inkább Izrael reménységéért lettek megpróbálva. Az Isten nem vetette ki őket a szövetségből, hanem megvont tőlük egy némely kedvezményt. Amit Ezékiel mondott, mind jelképies volt. A világ elpusztult. Ezékiel látta a föld gyomrának megnyílását. Assíria beletaszított a föld kitért gyomrába; Egyiptom útban volt, hogy belebukjon, ép-ugy Tirus, Ammon, Damaszkus, a filiszteusok és más nemzetek és minden romboló hatalmas nemzetek és úgy tetszett, hogy Izrael is elpusztul e nagy pusztulásban. De az Isten gondoskodott egy maradék által azoknak megtartásáról, akik ő hozzá csatlakoznak. — Ezékiel 25:1-17; 32:21-23; 14:22.

⁹Mindez reállik a mi korunkra. A kérubimok bizonyos megnyilatkozása annak bizonyos jele, hogy Isten ítéletei működésbe léptek az emberiség között, mint amiképp egykor Éden kapui előtt működtek a kérubimok, hogy megvédelmezzék az életfához vezető utat (1 Mózes 3:24), s amiképp Jelenések 4:8 szerint a trón körül voltak láthatók, mivel az Isten ítéletei kinyilatkoztatás előtt állottak. Amiképpen Ezékiellel történt ama különös napok idejében, hasonlóképp van az egyház, amióta az Isten terve és az ő országának felépítése és az ezzel összefüggő isteni ítéletek kihirdetése, Isten szolgálja, Russell lelkész által kinyilvánítottak. Oly időben élünk most, amikor a világot a „leggonoszabb népek” fenyegetik pusztulással (Ezékiel 7:24), az emberiség azon nagy tömegei, akik minden önmegtartóztatást félretéve, a rombolás ösztönét szabadjára eresztik. A seol szélesre kitért a száját (Ésaiás 5:14) és minden, ami szembeszáll Isten akaratával — elpusztíttatik.

¹⁰Isten ítélete nyilvánvaló lesz s az ő hű szolgáltnak, mint egykor Ezékielnek is, látomásokat adnak Istentől, miáltal lehetségessé lesz részükről látni azon lépéseket és mozzanatokot, melyek végrehajtják az ő tervét. Ez különösen beigazolódik e végső időkorban. Isten szolgáltnak nem csupán tudomásul engedtetik, hogy a kérubim Isten bölcsességét, igazságát, szeretetét és hatalmát ábrázolja, hanem ezt még gyors működés közben is felismerik, valamint az idők beteljesülése által tudják, hogy elérkezett Isten tervei beteljesülésének ideje. Amiképpen Ezékiel látta a Kérubim gyors mozdulatát, amint négy irányba ment, de hátra nem fordult járásközben, hasonló gyors cselekvést látunk mi is. Isten némely mozdulatát az igazság irányítja, némelyet a szeretet, egy-némelyt a bölcsesség, ismét mást a hatalom. Itt nem uralkodik zavar, sem visszafordulás, s bármely uton is, amelyen a Kérubim halad, tudniillik, amely a leginkább kitér, s

ott a többiek is láthatók, összhangzatos együttműködésben. A Kérubim, Isten jellemvonásai nem ellenségei az embernek. Ha megvédelmezték az élet fájához vezető utat (1 Mózes 3:24), hogy az ember vissza ne fordulhasson, tehát ezt az ember érdekében is megvédelmezték, hogy az Istentől arra rendelt időben ismét helyreállítható legyen az ember.

¹¹Az Úr népének különös híradása van azok részére, akiket a jó-fügével megtöltött kosár ábrázol, akik nagy készséggel alárendelik magukat Isten akaratának: híradás affelől, hogy elérkezett az ideje annak, hogy emberi intézményekbe senki se helyezze a bizalmát, amikor semmi értéke sincsen a névleges keresztyénségnek, mint lepelnek. Az Úr népe a jelen igazsággal küldet ki, hogy bizonyosságot tegyen Isten felépítendő országáról, s hogy megmondja a föld alázatosainak, hogy elérkezett az egyéni cselekvés ideje. Aki az Úrhoz akar fordulni, azt fogja tapasztalni, hogy a régmúltban elkövetett hibái nem akadályozzák meg őt abban, hogy az Úr el ne fogadhatná. Akik a névleges keresztyénségnek teljesítettek szolgálatot, semmit nem találnak ott, ami az Úr kegyelme ajándéka őket. Elérkezett az ideje annak, hogy ki legyen jelentve a keresztyénségnek, hogy „amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia”, s hogy mindazok élni fognak, akik az Istenhez fordulnak. (Ezékiel 18:4, 21) Ezékiel kiáltványa mindazzal, ami az ő ideje előtt történt, ellenkezni látszott, mely idő alatt különös oltalmat élvezett a kiváltságos nép. Ami üzenetünk keresztyén népekhez szól, hogy megmondjuk nekik, hogy csak úgy nyerhetnek kegyelmet az Istentől, hogyha személyesen keresik az összhangot övele. A testben lévő egyházra van ruházva ez a feladat, mikép Ezékielre is bízott — s aki tudatában van küldetésének és nem felel meg annak, azon fogja észre venni magát, hogy felelősségre lesz vonva.

¹²Isten minden prófétáihoz hasonlóan Ezékiel sok szenvedések között szolgált az Istennek, de munkateljesítményében meg lett erősítve s úgy látszik, hogy ő sohasem bocsátotta le a kezét. Amely napon Nabukodonozor serege körülfárta Jeruzsálemet, értesült Ezékiel, hogy az ő felesége, szemefénye halálán van és ő ne viseljen gyászjelt érette — a foglyok előtt a veszteség jelvényét, melyet az Isten hasonlóképp szíven viselt, de nem mutatott ki, amikor Jeruzsálemet egy idegen hatalomnak szolgáltatta ki. (Ezékiel 24:21) Ezékiel küldetése a nép bűneiért s az egész világra szakadó nyomorúságért való panaszkodás, sirás és szenvedésből állott. (Ezékiel 3:1-3) De egyuttal, mint az összes többi próféták is, Ezékiel hirdette

a helyreállítás korszakát is. — Apostolok cselekedete 3:21.

¹³Ezékielnek a jó és hű pásztorok felől szóló tudósítása, akiket adni fog Isten az ő juhait mellé, amelyek sokat voltak éhezettve, ahelyett, hogy a Biblia édes szavaival szellemileg tápláltattak volna. (Ezékiel 34:11-19) Isten gondoskodásáról szóló tudósítása az ő népe iránt, és hogyan fogja mindnyáját összegyűjteni, vízzel hintve meg őket és tisztatlanságaiktól megtisztítva — mind drága kijelentések. (Ezékiel 36:25) Izraelt és reménységét halott embereknek tekintette s a holt tetemek völgyéről szóló látomása eleven megrajzolása Izrael reményei feltámasztásának, valamint helyreállításuknak Isten oltalmazó gondviselése alá. Beszél a végső időről, amikor Isten visszaviszi őket földükre, s hogy bűneik miatt üzetek ki onnan, de azután örökre visszahelyeztetnek. Végső közleményei (38-39. fejezet) Izrael végső próbájáról tudatnak, azon napokról, melyek most majd, hogy jelen vannak, amikor, miután visszatelepítették országukba, Góg és Mágog seregeitől lesznek veszélyeztetve, valamint az ő veszélyből való nagy szabadításuktól, amely az isteni kegyelem hozzájuk való visszafordulásának meggyőző bizonyítéka lesz és bizonyíték a nemzetek előtt, hogy a régen megígért Isten országa felépült. (Ezékiel 38:23; 39:23, 28-29) Ezékiel végső látomásai Isten imádatának újból való érvényesítéséről és arról tudósít, hogy Izrael miképpen lesz Isten papsága a nemzetek között.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Ezékiel mely időtől keltezi jövődöléseit? Ezékiel a fogság alatt hol volt letelepítve? 1. §.

Hány éves volt Ezékiel, amikor megnyilatkozott előtte az ég? Mit tartalmaz Esaiás, Jeremiás és Ezékiel jövődöléseinek összehasonlítása? 2. §.

Mily természetű volt Ezékiel látomása? Asszírria hogyan avatkozott bele az isteni jogokba? 3-4. §.

Mi volt Ezékielnek a megbízatása? Mennyiben volt fontos? Hogyan vitetett Ezékiel Jeruzsálembe? Mit látott ottan? 5. §.

Miben állott Ezékiel különös küldetése? Hogyan igyekezett elhárítani magát a felelősséget Izrael? A személyes felelősséget hogyan közölte az Isten? 6-7. §.

A foglyok az örökéletért voltak-e megpróbálva? Vagy jelképi volt-e Isten tervének e további kibontakozása? 8. §.

Mit tanulhatnak ebből a keresztyének? A Kérubim megnyilatkoztatásának mi a jelentősége? Mire lesz mutatva azáltal, hogy a seol nagyra kítátotta a száját? 9. §.

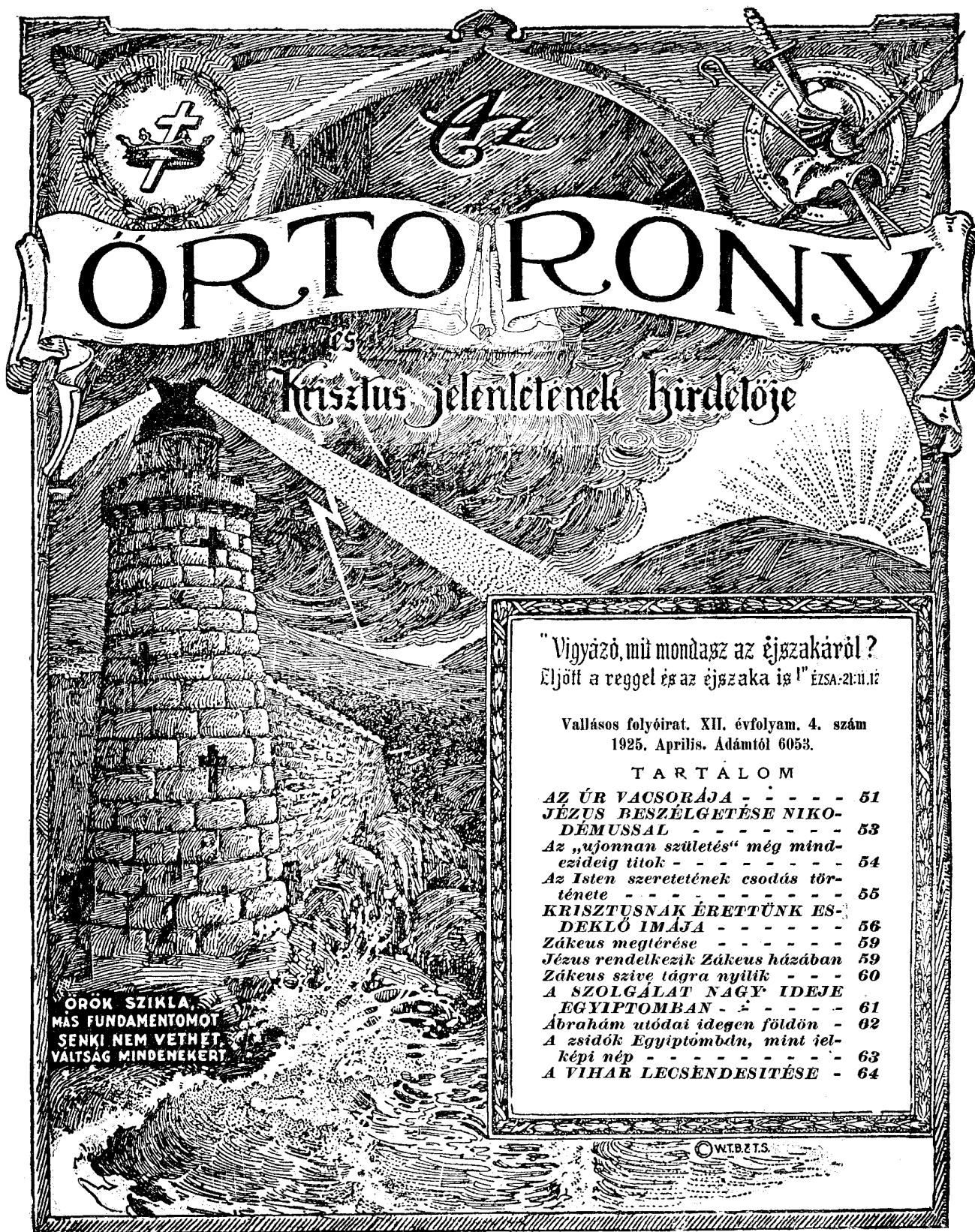
Hogyan nyilatkoztak meg az egek az Úr hűségesei előtt? Mire mutat a Kérubim gyors mozgása, mely négy irányba megy anélkül, hogy visszafordulna? 10. §.

Napjainkban a jó-fügével tele kosár kikre mutat? Mily meglepés vár egynemely jó véleményű emberre? Reá kell-e kényszeríteni a világra a személyes felelősségről szóló tanítást? 11. §.

Mindig szenvedés rovatott azokra, kik a bűn és halál korszaka alatt képviselték az Istent? Mi volt különösen nehéz próba Ezékielre, mivel ő, mint jel használtatott? 12. §.

Az Isten betartotta-e a szavát, hogy étellel látja el juhait? Izrael reménye most újraéled-e? Mi lesz a dolgok dicső vége? 13. §.

W. T. 1924 május 1.

ÓRÓK SZIKLA.
MÁS FUNDAMENTOMOT
SENKI NEM VETHET.
VÁLTSÁG MINDENKERT.

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA-24:12

Vallásos folyóirat, XII. évfolyam, 4. szám
1925. Április. Ádamtól 6053.

TARTALOM

AZ ÚR VACSORÁJA - - - - -	51
JÉZUS BESZÉLGETÉSE NIKO- DÉMUSZAL - - - - -	53
Az „újonnai születés” még mind- ezideig titok - - - - -	54
Az Isten szeretetének csodás tör- ténete - - - - -	55
KRISZTUSNAK ÉRETTÜNK ES- DEKLÓ IMÁJA - - - - -	56
Zákeus meglérése - - - - -	59
Jézus rendelkezik Zákeus házában	59
Zákeus szíve tágra nyílik - - -	60
A SZOLGÁLAT NAGY IDEJE EGYIPTOMBAN - - - - -	61
Abrahám utódai idegen földön -	62
A zsidók Egyiptomban, mint iel- képi nép - - - - -	63
A VIHAR LECSENDESÍTÉSE - - -	64

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekességére következnek... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt”. „Mikor pedig ezek kezdenek megjelenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejéteket: mert elközelget a ti váltásátiatok”. — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközü szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálatával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezeti hívő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink” tárgyszerinti ismételése, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája*. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát váltásául (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (I. Péter 1:8-19; I. Tim. 2:6). Főlépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágosítsa minde neknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismer tessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentett. — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratainak, mint az az Írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbízásnak tekint, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodj; inne arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való itéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépítése szerint igazodik. És mi nemcsak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek”, választottak és értékesek — közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindenek össze hoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkötölte a halált minden emberért”, „váltásául mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben.” — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; I. Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Úrához, „meglája őt, amilyen” része lesz az isteni természetnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezteni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országglása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőített egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ezs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 4-46

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei.

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. újabb megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt címhez mellékeljük a megújítás, vagy lejárat idejét jelző hónapot és évet

Olvasóinkat szeretettel értesítjük, hogy az „Örtorony” folyó évben egyforma papíron nyomra jelenik meg és előfizetési ára egy évre 150 lei, félévre 80 lei. Az előfizetéseknél kérjük ezt tekintetbe venni. Egyuttal kérjük hátralékos előfizetőinket, hogy küldjék be előfizetési hátralékaikat

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemű megrendeléseiket, levelezéseiket e címre küldjék: „Viat” Könyvkiadóvállalat Cluj-Kolozsvár. Pénzü deményeknél külön levélben írják meg a beküldött összeg mennyiségét és hogy mity cétára küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlítése esetén föltétlenül szükséges a jegyzék száma nak a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell vissza küldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel. kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó, minden alkalommal közöljék pontos*

címüket — mert itt nincs nyilvánartva mindenkinek a neve és lakása, — a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetéseivel és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.

AZ ÚRVACSORA

folyó évben április hó 8-án este 6 órai kezdettel esedékes. Megünneplése áldott kiváltsága az összes felszentelt keresztyéneknek, melyhez a magunk részéről Isten áldását kérjük és kívánjuk az összes részesülőknek.

Az Úrvacsorát ez évben a keresztyének mindenütt maguk között fogják megtartani helyi véneik vezetése alatt. Az Úrvacsora vétele mikéntjére és rendjére vonatkozólag utalunk a tavalyi és az „Örtorony” régebbi évfolyamában megjelent ezirányú cikkekre. Egyben szeretettel felhívjuk, hogy nyomban az Úrvacsorát követő napon egy levélben velünk közölni szíveskedjenek a részesülők számát.

SEGÉDKÖNYVEK

Manna	—	—	—	100 Lei
Énekes, könyv	—	—	—	75 „
Mit mond a Biblia a pokolról?	—	—	—	15 „
A teremts hat napja	—	—	—	8 „
A Szocializmus és a Biblia	—	—	—	6 „
Szövetségsátor	—	—	—	30 „
Világnomor. Miért?	—	—	—	15 „

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Bibliai tanulmányok, . kötet	—	40 Lei
------------------------------	---	--------

A VILÁGITÓ ÉS HŐRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

XII. ÉVFOLYAM.

1925 ÁPRILIS

4. SZÁM.

AZ ÚR VACSORÁJA

AZ UTOLSÓ VACSORA (MEGÜNNEPLÉS). — A POHÁR LÉNYEGESEN KÜLÖNBÖZIK A PÁSKÁTÓL. — A JELKÉP ÉS HASONMÁS EGYESITVE.

„Ez az én testem, mely ti éretteitek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”. — Lukács 22:19.

JÉZUS miután befejezte a visszatéréséről szóló beszédét, előkészületeket tett a páska-vacsorára. A tanítványokkal valószínű nem tudatta, hogy hol fogja megtartani és pedig azért, hogy Judás ne tudhassa előre és meg ne háboríthassák az ünnepet a farizeusok. Némelyeknél felmerült a gondolat, hogy Márk János anyja házánál határozta megtartani Jézus az ünnepélyt. A vacsora idejének elközelgésével Jézus beküldött két tanítványt a városba, hogy mindent előkészítsenek a résztvevők részére. Valószínűnek tartathatjuk, hogy történt valamilyen megállapodás Jézus vagy családjának (tanítványainak) befogadására.

²Jézus sajátos módon küldötte a két tanítványt, Pétert és Jánost a házhoz, mondván nekik, hogy amint bemennek a városba, egy emberrel fognak találkozni, aki vizet viszen egy korsóban, akit kövessenek nyomon és szóljanak a családfőnek így: „A Mester üzeni: Az én időm közel van” (Máté 26:18); aztán kérjék, hogy vezesse őket az előkészített vendégszobába, ahol tegyék meg a végső előkészületeket is. Elhihetjük, hogy ez esetben sem az emberi gondos intézkedés, sem pedig az isteni gondviselés nem hiányzott. Jézus figyelmes és gondos volt, az Atya pedig teljesítette a gondviselést, amennyiben beteljesüléshez juttatta a dolgokat.

³Az est elérkezte Jézus a tanítványai-val bement a városba, kevésbé vagy egyáltalán nem vonva magukra a figyelmet. Miután helyet foglaltak, így szólott Jézus: „Kivánva kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én seznvednék.” (Lukács 22:15) Ő tudta, hogy ez alkalommal fogja ő utoljára együtt elfogyasztani kedves tanítványai-val a páska-bárányt. Nem azért fejezte ki magát így, mivel kívánta volna, hogy működésének és szenvedéseinek végé-

hez érjen, mert ez bizonyos foku türelmetlenséget jelentett volna az Atya akaratával szemben, hanem mivel látta, hogy azon az estén sok olyan dolgokról beszélhet tanítványainak, amelyek felől azelőtt nem nyilatkozhatott és őket tanítani kívánta. Többek között megmutatni óhajtotta nekik, hogy ő a valószínű páska-bárány és csak az ő halálában valósulhat meg valóban a páska igazi jelentősége. Azon este a zsidó kornak záró aktusát képviselte, mert Isten többé nem fogja elfogadni a páskát, de ezenkívül ez az este újabb és nagyobb dolgok megnyitója is, minek az előbbiek (a páska stb.) csupán jelképei voltak.

⁴Mi célszerűnek tartjuk újból megemlíteni a felmerült nehézségeket, hogy az volt-e a páskának igazi estéje vagy nem. A szinoptikus evangéliumok minden felmerülő kétséget kizárnak tekintenek a helyességet illetőleg. A János evangéliuma azonban eltér ettől, mert úgy látszik belőle, mintha a Jézus megfeszítését követő estén kellett volna megtartaniok a páskát a zsidóknak. Az az egy bizonyos, hogy Jézus, mint Isten páska-báránya a hónap tizennegyedik napján öletett meg. Ő kívánta, hogy tanítványai-val együtt fogyassza el a páskát, s hogy nekik megmagyarázza annak jelentőségét és fel is jegyeztetett, hogy ő ezt megtartotta. Néki el kellett fogyasztania a páska-bárányt és az azt nyomon követő halálának emlékvacsoráját megtartania, mielőtt bekövetkezett volna a valószínű halála. Az 1911 március 15 Watch Tower-ben 86. oldal, János 18:28 teljesen összhangban tárgyalja más evangéliumokkal.

⁵Tehát bizonyosnak tekinthető, hogy Nizán hó 14. napján halt meg Jézus és azon estén fogyasztotta el a páskát, melyet mi 13-ikának nevezünk, mely (zsidó számítás szerint) természetesen első felét képezte a tizenne-

gyedik napnak. Talán ez az értelme a házi gazdához küldött üzenetnek: „Az én időm elérkezett.” (Máté 26:18) Evés közben Jézus Izrael Egyiptomból való szabadulásáról beszélt, amire a páska-vacsora emlékeztetett és amely reményeket támasztott, valamint és annak úgy a zsidókat, valamint az egyiptomiakat magábafoglalo jelentőségéről: a megszabadultak üdvéről és boldogságáról és az egyiptomiakat ért félelem és csapásokról, a báránnyal, mely megóvta az elsőszülötteket és a megsütött húsról, melyet mindnyájan fogyasztottak s amelyből erőt merítettek a vándorláshoz (kivonuláshoz), valamint az étvágyat fokozó keserű (savanyu) növényekről.

⁶Vacsora alatt Jézus Judás elhatározásának megpecsételése végett szavát tette az árulást, mondván: „Bizony mondom néktek, ti közületek egy elárul engem.” (Máté 26:21) Idézte az Írást: „... Aki kenyéremet ette, felemelte sarkát ellenem.” (János 13:18; Zsoltár 41:10) Ami kiváltotta, hogy mindnyájan kérdezni kezdték: „Én vagyok-e Mester?” és Judás is csatlakozott hozzájuk, csak hogy ő soha sem szólította Jézust Mesterének, hanem „rabi”-nak és soha sem is nevezte Jézust „Úrnak.” Mire Jézus azt felelte neki: „Te mondtad.” (Máté 26:25) Egy falat kenyeret adott Judásnak, részben, hogy beteljen az Írás, valamint, hogy János és Péter is megtudják, hogy ki az, aki elárulni fogja őt. Judás elfogadta a falatot és ezen képmutató cselekedetével beleköltözött az ördög és eltávozott, kiment a sötét éjszakába, hogy elárulja és eladja Mesterét.

⁷A páska fogyasztása közben kezébe vett Jézus egy darabot, megtörte azt és elosztotta a tanítványok között, mondván: „Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” (Lukács 22:19) A páskát illetően ezzel új vonás mutatott meg a tanítványok előtt. Megjegyezték Jézus azon szándékát, hogy azidőtől kezdve megszünik a zsidó páska és jövőben együtt törjenek meg egy páskát és fogyaszták azt, mint az ő testének, emberi életének részei, mely érettük adatott, az ő emlékére cselekedve ezt.

⁸Vacsora után (illetve a páska elfogyasztása után) Jézus egy pohár bort vett és hasonlóképpen körül nyújtotta. A bor fogyasztása nem képezvén az eredeti páskának részét, így nyilvánvaló, hogy a vérről való elfedezés gondolatánál több szándékoltott. A pohár bor egy szokás által fűződött a páskához, Jézus pedig arra használta fel, hogy az **emlékvacsora** alatt új dolgokat hangsúlyozzon, mert akkor történt az utolsó páska-vacsora, melyet elfogadott az Isten.

⁹A pohár (bor) fogyasztása teljesen különbözött a páskától. Jézus, amiképpen a poharat átnyújtotta tanítványainak, így szólott: „Ez

az én vérem, az új-szövetségnek vére, mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.” (Máté 26:27-28) Ez tekinthető az Izraellel kötendő új-szövetség első látható valóságos jelének, ami által Jézus szoros kapcsolatot létesített a törvényszövetség első valóságos intézkedése (mely szövetség alatt Izrael elítéltetett) és az új-szövetség között, mely új-szövetség alatt visszahozatik Isten kegyelmébe és az életre. A tanítványok meglepődhettek, amikor Jézus előttük a borról, mint vérről beszélt és azután arra szólította fel őket, hogy igyanak belőle, mert a zsidóknak halálbüntetés terhe alatt megtiltatott, hogy megegyenek vagy elfogyasszanak valamit, amiben benne volt a vér. (3 Mózes 17:10) A tanítványoknak eszébe jutott valószínű, hogy Jézus egyszer már beszélt nekik ily értelemben: „Ha nem eszitek az ember fiának testét és ha nem isszátok az ő véré, nincsen élet bennetek.” (János 6:53) Amit ők nem értettek akkor és ez alkalommal sem. Csak miután beteltek szent szellemmel, tudhatták meg, hogy mit vélt ő. Vért inni, a halálnak alávetett állapotot jelent és Jézus felszólította őket, hogy igyanak együtt ő vele és ő vele együtt szálljanak a halálba.

¹⁰A tanítványok szerették Mesterüket, biztak benne, ő általa Istenhez ragaszkodtak és kiűritették a pohárt. Róluk, mint zsidókról feltehető volt, hogy az új-szövetségről is tudták, hogy mint minden szövetségnek, ennek is meg kell pecsételni, melynek története valamit áldozat feláldozása által ésszerűnek tetszett előttük. Mindaddig az Írásból nem mutatott ki, hogy áldozatja kell legyen az új-szövetségnek is, de Jézus most reámutatott, hogy ő ez az áldozat. Ő, aki a valóságos pászakabarány volt, volt Isten báránya is, hogy véré odaadja az új-szövetség megpecsételésére, melyet Isten megígért az Izraelnek. Ezen cselekvés által Jézus szimbolikusan kimutatta, hogy nekik is rész engedtek, hogy osztozzanak vele az ő halálában.

¹¹Jézus tudatában volt annak, hogy életében elérkezett a határvonalhoz, a tanítványok ellenben civakodni voltak készek, hogy közülök ki lesz a legnagyobb Isten országában. Jézus nem aszerint igazodott, amit a szemeivel maga előtt látott. (Ésaiás 11:3) Ő a tanítványait már azon távolban látta, amikor érteni fognak úgy, mint ő teljesen Istenre bízva magukat és betelve az ő szellemével. Tekintettel erre, önzésük és gyengeségeik felett átnézett — úgy beszélt előttük, mint akik ő vele kiltartottak a kísértésekben. Beszélt előttük a vele való egyesülésről az ország dicsőségében és tisztességében. Így szólott: „Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísértéseimben. Én azért adok néktek, miképpen az én Atyám adott nekem országot.” (Lukács 22:28, 29) Ő nekik osztani kellett szenvedé-

seiben és halálában, valamint dicsőségében is. E kijelentéseivel Jézus feltárta előttük azon tényt, hogy Isten ő vele szövetséget kötött.

¹²Itten tehát Jézusban és az egyházban egyesítve lett a három nagy szövetség, melyet Isten kötött a kiválasztott néppel „az Isten rendelése szerinti kiválasztással.” (Rómahelek 9:4; 1 Péter 1:2) Most azon dolgok vették kezdetüket, melyek következményeképp a törvény minden jelképi vonása teljesedésbe helyeztetett, hogy végül Izrael minden áldásban részesíthessék, ami részére megígértetett az új-szövetség alatt s hogy létrehozza az Ábrahám magot, mely seregben Jézus a fő. (Galatabeliek 3:29) Pünkösd után, miután a tanítványok értelmi erővel megáldatván, látni kezdték, hogy akik biztak Jézusban, őt Istentől való szabadítóképp elfogadván — Izraelből való elsőszülöttek számába vétettek.

¹³Jézus az akkori alkalmat összekapcsolván a rég multtal, a nagyon emlékezetes éjszakával (2 Mózes 12:42), így azon éjszakát a jövővel is összefűzte. Azon idő elé tekintett, amikor ő és hű szolgálói ismét együtt fognak ünnepelni és fogvasztani fogják az igazi bort, az Úr örömeinek borát. Egy időre, ha a bort alkalmazzák a vér, illetve a halál jelképezésére, mindazáltal nem állandó illetén való jelentésképp használtatott ez. A bor az

embert és az Istent örvendeztető vidámitó dolgot jelent. (Bírák 9:13) A még teljesebb öröm van hátra, melyet most nem tekinthetünk távolban fekvőnek, amikor az Úr és az ő hűségesei egymást minden elválasztó függöny nélkül látni fogják.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Jézus mi végett nem mondotta meg tanítványainak, hogy hol fogják elfogyasztani a páska-vacsorát? Jézus tett-e erre vonatkozó előzetes intézkedéseket? 1-2. §.

Miért kívánt ez alkalommal különösen együtt lenni a tanítványaival? 3. §.

Ez a rendűvül páska az év rendes napján tartatott-e meg? 4-5. §.

Miért mondta Jézus, hogy: „Ti közületek egy elárul engem.” Judást teleplezte-e ezáltal Jézus? 6. §.

Mi volt a páska új jelentősége? Mit ábrázolt a kenyér? 7. §.

Közvetlen a kenyér megtörése után nyújtotta-e Jézus a poharat? A bornak miért van több jelentősége, mint csak vér? 8. §.

Izrael új-szövetségének mi a valóságos első jele? Mivel van kapcsolatban? Hogyan lehet inni Jézus véré? 9. §.

Hogyan pecsételtetett meg az új-szövetség? Ki az áldozat? Az egyház részesülhet-e abban? 10. §.

Jézus kegyesen nézte-e a tanítványok haszonkeresését? Hogyan ismertette Jézus, hogy Isten szövetséget kötött ő vele? 11. §.

Mi történt, ami eredményessé fogja tenni az új-szövetséget? A tanítványok mikor érthették meg, hogy ők Izrael elsőszülötteit képezik? 12. §.

Azon éjszaka a jövővel hogyan kapcsolatosított össze? A bor mit jelent még a halálon kívül? Annál teljesebb öröm van-e hátra, mint amelyet most érezhetünk? 13. §.

W. T. 1925 január 1.

JÉZUS BESZÉLGETÉSE NIKODÉMUSSAL

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy minden valaki hiszen ő benne el ne vesszen, hanem örök életet vegyen.” — János 3:16.

MIUTÁN Jézus megtisztította a templomot a pénzváltóktól és kufároktól, mely a páska-ünnep alkalmával járult reá, hogy a mindent megposhasztó kovásztól megtisztítsa Atyjának házáat, felhasználta az ünnep által felmerült alkalmat, hogy különböző csodatételei által is minden figyelmet az önzés és kapzsiság kovászára irányítson. Hogy az ő tevékenységével nagyon sokat foglalkoztak a nép vezetői, kitűnik Nikodémus szavaiból, melyet éppen vizsgálódásunk tárgyául választottunk.

²Nikodémus a zsidó urak osztályához tartozott és tagja volt a zsidó szanhedrinnek, ezért volt nagy a tekintélye a nép előtt. Nikodémus látta, hogy nem közönséges ember Jézus, mivel tudta, hogy Keresztelő János hirdette az Úr követének jövetelét, ezért volt nyugtalanságban a maga hivatala és a Jézushoz való viszonya miatt. Örömet intézett volna egy néhány kérdést Jézushoz. Mivel félénkebb volt, mintsem nyíltan Jézushoz mert volna menni, mivel attól félt, hogy társai elítélőleg fognak nyilatkozni róla, sőt valamit tenni is fognak ellene, Jézus nyilvános megvallása sokba került volna neki, az éj leple alatt jött Jézushoz. A találkozást

valószínűen Jézus tanítványa, János közvetítette, aki ismerőse volt a főpapnak és valószínű több magas állású ember is ismerte, mert bizonyosnak tekinthető, hogy János halálával foglalkozott Jeruzsálemben, amelyet az a halász társaság fogott a Galileai tengeren, amelynek ő a szolgálatában állott. (János 18:15) Nincsenek arra vonatkozó bizonyítékaink, hogy Jézus valaha is éjszakai időre Jeruzsálemben maradt volna, kivéve életének utolsó földi éjszakáját. Ez a város sohasem szolgáltatott néki pihenőt, ahol a fejét álmra hajthatta volna és feltehető, hogy Nikodémus odament, ahol Jézus rendszeresen tartozkodni szokott, ha a szomszédságban tartozkodott — nevezetesen az Olajfák hegyére.

NIKODÉMUS ELISMERI JÉZUST, MINT TANÍTÓT

³Nikodémus elég illedelmes volt Jézussal szemben, hogy őt, mint rabbit, mint tanítót szólítsa meg dacára annak, hogy Jézus főiskolai neveltetésben nem részesült, ahol a rabbik nyerték kiképzéseiket. Elismerte Jézust Istentől küldött tanítónak, ami mellett Jézus cselekedetei tanuskodtak. E szavak

felemelőleg hatottak egy farizeus ajkáról. De bármily kérdések is voltak azok, melyeket ő az eszében forgatott, s amelyek arra ösztönözték, hogy felkeresse Jézust, mégsem állott elő velük. Őszinte beismeréséből meglátta Jézus Nikodémus álláspontját. Az éj leple alatt eszközölt kérdések, különösen olyan ajkról, aki annyit tudott, mint Nikodémus, nehezen mentesíthetők. A cselekedetet kell mindenek előtt szem előtt tartani. Nikodémus valószínű úgy gondolta magában, hogy jól teszi, ha tudásszomjának kielégítése végett tovább vizsgálódik. Így tehát az igazság keresése az Istennel összhangba vágyó biztosíték mellett nem volt elég erős bizonyítéka a cselekvő szándéknak.

⁴Manapság sokan vannak Nikodémushoz hasonló egyének. Sokan tudják, hogy az igazság az Úr nevében lesz szólva és terjesztve, hogy az nem származhatik emberi balgaságból s úgy érzik, hogy nekik ahhoz kellene csatlakozniuk. Félig vonakodva, félig tudatlanul imbolyognak az igazság szélein, részben kielégüléssel mondván, hogy megkíséreltik tiszta képet alkotni a sok oldalú kérdésekről, melyek felmerülnek. Aztán sokan hasonlóak a többi farizeusokhoz, akik nem mentek el Jézushoz, de akik mindazáltal tudták, hogy ő az Istentől küldött tanító. Jézus módszere, melyet Nikodémussal szemben alkalmazott, irányadónak volna tekinthető, ha kíváncsi kérdezősködőkkel kerül össze az ember, akik eléggé felvilágosultak, hogy a felelősség bizonyos mértékben éreztetve legyen velük.

⁵Jézus, aki tudta, hogy mi van az emberben, könnyen megítélni volt képes Nikodémus lelki állapotát. Nagyon kegyesen bánt a látogatójával, de nem engedte meg, hogy feltegye a kérdéseket, melyeket az elméjében forgatott. Mint feleletet Nikodémus beismerésére mondta ő: „Bizony, bizony mondom néked, ha valaki nem születik újonnan (vagyis felülről), nem örökölheti az Istennek országát.” (János 3:3) Jézus azt felelte Nikodémusnak, hogy a felmerült körülményeknél fogva hasznosnak ígérkezik ezen kérdés megvitatása. Nikodémusnak előbb készségesnek kellett mutatkoznia, hogy megfizesse az igazság díját, Isten maga elevenítheti meg a szellemet (elmét) az igazság befogadására. Jézus még arról is beszélt, hogy senki sem értheti meg az isteni dolgokat, csakis ha felülről született. Mindez nagyon idegenül csengett Nikodémus fülében, mivel a farizeusok azt hitték, hogy teljesen képesek mindent megérteni, ami a mennyeknek országával kapcsolatos. De olyasmiről, hogy egy újjászületés szükséges ahhoz, ez egy farizeusnak felfogási képességének határán kívül esett, ezért jelentette ki Nikodémus: „Hogyan lehetséges ez?” — János 3:9.

⁶Urunk beszédéből Nikodémus nem értett egyebet, csakis azt, ami földi s amit a maga értelmével felfogni képes volt. Jézus kijelentette, hogy nem az ember születéséről beszél, hanem egy magasabb fokú életről, s amennyiben János keresztségére és a szent szellemtől való kersztségre utal, melyről beszélt János, s amely Jézus által volt elkövetkezendő, úgy nyilatkozott, hogy a vízből és a szent szellemből fog ez a születés származni. Senki sem remélheti, hogy megismeri az igazságot, ha nem követi az Istentől kijelölt utat, ahogy az Jánosban és Jézusban bontakozik ki. Aki valamit tudni akar, annak előbb engedelmeskednie kell. Jézus reámutatott a különbségre a természetben, vagyis az élet fokozataiban és hozzáfűzte: „Ami testtől született test az, ami szellemtől — szellem az” (János 3:7), vagyis valójában szellemi természet. Jézus kijelentette, hogy Nikodémusnak nincsen miért csodálkoznia efelett, mert, mint mesternek, Izrael között tudnia kellene, hogy az Isten az eddig történeknél nagyobb dolgokat tart készenlétben; reámutatott, hogy a zsidó írássok jelképeikben és a jövődölésekben Isten egy nagyobb művére mutatnak reá, mint amelyet valaha is felismert Izrael. Keresztelő János, akinél már tudakozódtak a dolog felől, már utalt egy önmagánál hatalmasabbra, aki szent szellemmel fog kereszteslni. Valóban János méltatlannak vallotta magát, hogy bár saruját megoldja annak, aki ő utána elkövetkezendő vala. — Máté 3:11.

AZ „UJONNAN SZÜLETÉS” MÉG MINDEZIDEIG TITOK

⁷Jézus kijelentése az ujonnan születésre vonatkozólag a magukat mai napság keresztyéneknek vallók előtt majdnem oly titok, mint volt akkor Nikodémus előtt, mivel szem elől tévesztették a mennyei meghívást. (Zsidók 3:1, 14) A Mester fejtegetéseit az új életre vonatkozólag, mely felülről veszi kezdetét, általában úgy értelmezik, mintha csupán egy megjavult életre vonatkozó ösztön volna. Az ujonnan születés azonban nem pusztán változás, amely egy rossz emberből jó embert csinál, vagy pedig a jó embert még jobbá teszi, sem pedig nem az, amely világgosságot és ismeretet eredményez oly esetben, ahol azelőtt sötétség és tudatlanság honolt, hanem egy valóságos új életnek, új teremtésnek a kezdete, melyről 2 Korinthus 5:17 beszél, az új élet szelleme, mely ha megszületik, mint szellemi lény Isten társaságában lesz. Jézusnak is, mint embernek, mivel valóban ember volt ő, ujonnan való születésre volt szüksége. Ő fogantatván a szent szellemtől, Isten művének cselekedetére serkentetett; betelvé szent szellemmel, teljesen megértette a szellemi dolgokat. Az ő szent szellemmel való betelése sokkal többet

jelent, mint addig, ahogy az a prófétákkal történt, akik szent szellem által vezéreltetve szólottak. (2 Péter 1:21) Jézus részére ez egy szellemi élet elkezdődését jelentette, külsőségekben az emberi, a földi élettől.

⁸Ami testtől születik, test az és testnek is marad, ha még oly tökéletes is, és a test semmiképp sem lehet valamikor szellem, kivéve, ha szellemtől fogamzás történik, amely az „ujjonnan születéskor” szellemi létfokra vezet. Nikodémushoz beszélve Jézus maga felől és János felől mondotta: „Bizony, bizony mondom néked: Arról beszélünk, amit tudunk és amellel teszünk tanubizonyosságot, amit láttunk s ti nem fogadjátok el a mi tanubizonyosságunkat.” (János 3:11) A Mester tehát az Izrael ezen mesterei ellen irányuló tanubizonyosságot tett. Ők buzgó őrei voltak a formalitásnak, ahogy azt a szent könyvek előírták, azonban nem sokat törődtek azzal, hogy az Istennek mily kinyilatkoztatása rejlett abban. Balga hagyományainkkal annyira gúzsba kötötték az isteni kinyilatkoztatást, hogy azt üressé és eredménytelené tették, összezavarták a szavakat és magukat az írásoknak egyedüli magyarázóiként nyilvánították, ezáltal tekintéllyel járó hivatalokat biztosítottak maguknak.

⁹Bárha Jézus nem mutatkozott hajlandónak válaszolni az esetleg Nikodémus által feladandó kérdésekre, mégis éppen Nikodémus volt az, akinek Jézus a legnagyobb igazságok némelyikét jelentette ki, mely világosságot vetett a világra. Rámutatott Nikodémus előtt, hogy azok a rég megírt dolgok eljövendő nagyobb és magasabb dolgokra mutattak. Kétségkívül Izrael mesterei nagy erkölcsü értekezéseket tartottak a rézkigyó készítéséről és felállításáról a pusztában, de nekik sohasem jutott eszükbe, hogy ez ábrázolása volt az Isten tervének, az ő nagy tervének az emberiség megmentésére, melyet a kígyó mérge romlásba sodort. (1 Mózes 3:13) Jézus még arról is beszélt Nikodémusnak, hogy ő, aki a mennyből, Istentől küldött, úgy lesz kezelve, mint a rézkigyó, melyet Mózes készített, s az ő felemeléséből áldás fog fakadni, mely mindazokat életben részesíti, akik hittel fognak ő reá tekinteni, mert ahogy ő mondotta: „Ugy szerette Isten e világot, hogy az ő Egyszülöttét adta, hogy minden, valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök életet vegyen.” — János 3:16.

AZ ISTEN SZERETETÉNEK CSODÁS TÖRTÉNETE

¹⁰Jézus elmondotta Nikodémusnak, hogy mily nagyon szereti az Isten a világot. Az ő népéhez, az Izraelhez való szeretetét sokszor kinyilvánította az Isten (Hoseás 11:1, 8; Ezékiel 16:14), de az egész emberiség iránt még

sohasem tette ezt. Az Isten szeretete az emberiség iránt mélységes volt és tág. E szeretet nagyságát megmérni csak azáltal lehet, ha meggondoljuk, hogy a szív mily árába került ez az adomány és Jézus, aki önként ez isteni ajándékként ajánlotta fel magát, mivel szívörömmel kész volt e faladathoz ki-venni a részét, így szólott: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő Egyszülött fiát adta” — az ő legdrágább és legjobb ajándékát. A világnak meg kellett mentetnie a bűntől és a haláltól és fel kellett világosíttassék, hogy ismerje meg az Istent és a világot, amely megmentő erő — a szeretet. Az Isten azt akarta, hogy a világ tudjon az ő nagy szeretetéről és felismerje, hogy csak a legnagyobb áldozat árán hajtható végre a megmentése, melyet csak Isten és Jézus tehettek meg, mert amiképp Isten adta az ő Fiát, hasonlóképp önmagát erre reá áldozta a Fiu a megalázásig és haláláig. — Filippibeliek 2:7, 8.

¹¹Jézus világosan látta, hogy az ő halála nem valami tiszteletnyilvánítás közepette megy végbe, hogy az ő odaadásával az ő fiui szeretetében a Mózes által felállított rézkigyónak lesz hasonmása, igen, sőt a bűn szimbólumává (Gal. 3:13), hogy azonban az Isten terve szerint sikerrel fog járni az ő halála, mint a bűn mérge ellen való gyógyszer. Bárki, aki ő reá fog tekinteni és el fogja fogadni őt, mint üdvösség útját, az menekvést talál ő benne. — János 3:15.

¹²A gyógyulás a felállított rézkigyóra való tekintés által, határozottan isteni művelet volt, mert sem a feltekintés, sem a rézkigyó maga nem volt gyógyító erejű önmagára. A hit, vagyis a hit iránt való engedelmes-ség szerzett gyógyulást. Sok ezren tekintettek Jézusra, a megfeszítettre és elhitték az Istennek őreá vonatkozó kijelentését, akinek sebeivel meggyógyultak. Jézus olyképp részesül elismerésben, mint aki a bűnöket elhordozza. (1 Péter 2:24) Sokan tudták, hogy őbennük legyőzött a bűn mérge és ők „Krisztusban” éltek. (Rómabeliek 8:2) De ezeknek a száma majdnem jelentéktelen az emberiség sujtottjaihoz képest és világos dolog Jézus azon véleménye, hogy minden emberért történt az Isten ez ajándéka és az ő megalázkodása az áldozatra.

¹³Jézus nem közölte Nikodémussal, hogy hogyan fogja az Isten végrehajtani, hogy őreá, aki felemeltetik (felfeszítették) tekintsen az emberiség minden tagja. Később ez is ismertette lett az apostoli iratokban. Jézus azonban kijelentette, hogy miután felemeltetik a földről, magához fog vonni minden embert. (János 12:32) Azon napoktól kezdve mindeztől kezdve az Isten sokakat vont Jézushoz (János 6:44), azonban most közel az idő, amikor Jézus az ő országában minden embert el fog vezetni Isten szeretetének

meglátásához (1 Timotheus 2:4), amikor kiterjed az egész földre az Isten ismerete, mikép a vizek ellepik a tenger mélyeit. — Ésaías 11:9.

AZ ELIDEGENÜLT VILÁG KIBÉKITTETIK AZ ISTENNEL

¹⁴A Jézus napjaiban élő farizeusokra vonatkozó történelem megismételte magát, mert egy magukhoz hasonló sokkal nagyobb osztályt ábrázolnak ők a mai időben és a bizonyágtétel újból szükséges. A keresztyénség papsága azt követeli magának, hogy az Isten ígéje őkiképp tekintessék, s hogy pusztán csak nekik áll jogukban azt magyarázni és azáltal uralkodni. Az isteni előírásokat azonban pusztán erkölcsi tanításokra alkalmazzák, s az abban foglalt történelmet (bárha tagadják annak szavahihatóságát) a civilizáció haladásának ábrázolásaképp. Az Isten ígését egyáltalán nem akarják isteni kinyilatkoztatásnak tekinteni, mint amely Isten műveire és terveire vezet el a keresztyén embert, sem pedig a Bibliában közölt eseményeket nem akarják az Isten tervének és az egyházra vonatkozó szándékainak ábrázolása, típusaiképpen elismerni, habár Urunk és az apostolok is reámutatnak erre, mint helyes útra vagy módszerre a Biblia megértéséhez. (Rómabeliek 15:4; Gal. 4:24) Az Isten beszédében ők csak emberi kísérletezést és tekintélyt látnak, tagadva az isteni ihlettséget. Vakságuk teljesen megakadályozza őket abban, hogy észrevegyék azt, ami elvezetné őket Isten jellemének és szándékainak teljes megértéséhez.

¹⁵A farizeusok elmulasztották a kínálkozó alkalmat és annyira jutott a dolog, hogy az isteni szeretetet hirdető Urunk legkimagaslóbb kijelentése, valószínű csak János apostol és egy éjszakai időben jövő felénk kérdező, magános hallgató előtt tétetett. Jézus ezen magyarázata az Isten menekvést szerző útja felől, nem hagy kétségben azt illetőleg, hogy ő kivüle nincsen segítség a világ számára. Mert elhült és elidegenült az Istentől

(Rómabeliek 1:18-32) s nem tud reátalálni a visszavezető útra. Nem talál eszközöket lép-teinek visszafordítására. Gögösségében, balgaságában és elvakultságában a ködbe néz a bizonytalan jövő felé balgán reménykedve, hogy ösvényre akad a ködtömegben. Krisztus eljött, hogy egyengesse az élethez vezető utat és némelyek követvén őt a halhatatlanságra lettek. (Rómabeliek 2:7) Most elérkezett az idő arra nézve, hogy megnyíljon az emberiség helyreállításához vezető út (Ésaías 35 fejezet) és nemsokára elhangzik a hívás: „Vissza az igazsághoz és az Istenhez!”

¹⁶Krisztus, mint tökéletes ember jött el — szentül, ártatlanul, mocsoktalanul. Nem a világ kritizálása végett jött, sem pedig, hogy szinelődésává legyen az igazságnak, hanem, mint igazságos jött ő, hogy bűnért való áldozat legyen, hogy ő általa az ezeréves messiási uralkodás idejében is Istenhez jöhszen a világ. — János 3:17.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Mire használta fel az Úr az ünnep által kínáló alkalmat? 1. §.

Mely osztályhoz tartozott Nikodémus? Mi készítette őt arra, hogy az éj leple alatt keresse fel az Úr Jézust? 2. §.

Elismerte-e Nikodémus Jézust tanítómesternek s miért? 3-4. §.

Milyen bizonyítékot hozott fel az Úr Nikodémusnak a szellemi dolgok megértésének szükségességét illetőleg? 5. §.

Mit értett meg Nikodémus Jézus beszélgetéséből? 6. §.

A mai „keresztyénség” előtt vajon nem ép oly titok az újjászületés gondolata, mint Nikodémus előtt? — és miért? 7. §.

Miért ítélte el Jézus azon kor irástudóit? 8. §.

Milyen fontos igazságra hívta fel Jézus Nikodémus figyelmét? 9. §.

Beszélt-e Jézus Nikodémusnak Isten szeretetéről, amely a legrágább áldozat odaadásaképp nyilatkozott meg? 10. §.

Jézus mit látott előre a Mózes által felállított rézkigvó szimbólumában? 11. §.

Sokan ismerik-e el hit által, hogy Jézus meghalt bűneinkért? 12. §.

Jézus közölte-e Nikodémussal, hogy miképp fogja magához vonni az emberiséget? Mikor lesz ez mindenkinek tudomására hozva? 13. §.

A Jézus idejében élt farizeusok hasonlóságát, napjainkban, mely osztálynál találjuk fel? 14. §.

Lehet-e szabadulás Jézus nélkül? Mely állapotok közt van ma az emberiség? 15. §.

Miért jött el az Úr? 16. §.

Watch Tower, 1923.

KRISZTUSNAK ÉRETTÜNK ESDEKLŐ IMÁJA

JÉZUS GONDOSKODIK ÖVÉIRŐL — AZ ATYA NÉV ROKONSÁGOT JELENT — JÉZUS EGYHÁZA IRÁNTI SZERETETE „Szent Atyám! Tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.” — János 17:11.

JÉZUS, amidőn végső tanácsait és áldásos szavait osztogatta tanítványainak, még valamit mondani óhajtott, nem kekik, hanem az ő fülük hallatára. Szemeit az égre emelvén, imádkozni kezdett a János ev. 17. fejezetben foglaltak szerint és ez képezi jelen tanulmányunk tárgyát is. Ezt az imát jogosan nevezzük érettünk való esdeklésnek, de nem a szó közönséges értelmében, nevezetesen két egyenetlen fél közötti kien-gesztelődés értelmében. Sem pedig a tanít-

ványok ügye nem védelmeztetik, mintha erre különösen szükség volna az ő érdekükben. Ez az ima az Atya előtt megemlékezik azokról, akikért ő felelős, s akik ezen felelősség és előzetes intézkedés alapján elfogadhatók ő általa. — János 16:27.

²Azon nevezetes estén Jézus a tanítványokhoz intézett kijelentésében ezt mind felsorolta. Beszélt előttük a mennyei hajlékokról, mely elkészítettük ő érettük és azon magas hívatal felől, melyet ő betölteni fog

a mennyeknek országában. Ha a Szövetségsátort alkalmazzuk ábrázolásképen, úgy az áldozat oltárától a szentélyen keresztül az isteni jelenlét szentek-szentélyébe haladásnak tekinthetjük, mert Jézus a maga haláláról (melyet az oltár jelképezett) az életről, mely megmaradt benne (mely a szentélyben való életnek felel meg) és a mennyei működéséről beszélt ilykép.

³Aki hű az Úrhoz, az ily tapasztalatok felől bizonyos lehet, mely itten is ecseteltetik — egy élet felől, melyet a Király színe előtt élünk. A Szövetségsátor a lelki izraelitáknak úgy a tapasztalatait, valamint valóságos haladását jelképezi. Az ó-kor testi Izraeléhez hasonlóan a lelki Izraelnek is engedélyezve lett, hogy tapasztalja és lássa a belső helyek egyes áldásait; lelki dolgokban nincsen közbevetett függöny ő és Attyuk között. — Zsidók 9:8.

⁴Jézus ezen imájából jobban látjuk, mint minden másból az Isten tervét az egyházra vonatkozólag. Jézus az Izrael között az Atya üzenetét jött hirdetni a mennyország felől, mely első és levezető fokozatában mihamar láthatóvá lesz; ezenkívül az Atya jellemét is megismertette. De legfontosabb és közvetlen feladatául egy oly nép kiválasztását tekintette, mely szívből kívánta szolgálni az Istent. Ez most sikerült neki és a munkának minden ezirányu vonását teljesítette. „Én dicsőítettelek téged a földön, elvégeztem a munkát, melyet reám bízál, hogy végezzem azt.” (János 17:4) Közvetlen gondviselése a tanítványokra vonatkozott, ő az ő érdekében cselekedett, az Atya elé állítja őket, imádkozik értük és nem pedig e világért.

⁵Ezen fejezet gondos olvasásából csak egy dolog merül fel a tanítványokra vonatkozólag. Isten a maga részéről Fia által önmagára vonatkozó nyilatkozatot közölt, amit a tanítványok a maguk részéről magukévá tettek. Jézus mondotta nekik: „Maga az Atya szeret titeket, mivelhogy szerettetek engem és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem.” (János 16:27) A kicsiny sereg az első hívők, valamint mindazok felől való gondoskodás, akik az ő beszéde által hiendők lesznek, képezte Jézus gondviselése tárgyát az egész korszak alatt. A világ, melynek Isten országáról szóló üzenet hirdetve lett, áldásait Isten arra rendelt idejében fogja elnyerni.

⁶Jézus az imát önmagáért esedező szavakkal kezdte meg. Kérte, hogy az Atya dicsőítse meg őt, mert elérkezett az ő órája. De ez is, mint minden valódi ima, az Atya dicsőítését jelenti. Még volt valami elvégezni való, midőn egy pillanattal később így nyilatkozott: „Elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy elvégezzem azt.” (János 17:4) Mert Jézus még nem szenvedte a végső halál-tusát. Ezen kifejezésekben, melyet az Úrvacsora után intézett tanítványaihoz Jézus,

miután ők ő vele kiürítették a pohárt, úgy beszélt maga felől, mint aki diadalmasan végrezte be megpróbáltatásait. Szavai az öntudatos Győzőnek a kijelentése. A világ felől valóban úgy nyilatkozott, hogy legyőzte azt. — János 16:33.

⁷Jézus kérte, hogy megdicsőíttessék azzal a dicsőséggel, melyet a világ teremtése előtt élvezett az Atyánál. Amint nem kell úgy értelmeznünk, mintha azt jelentené, hogy ő ugyanazon körülmények és állapotokba való visszahelyezést kérte volna, amelyet élvezett az Atyánál, mielőtt emberré lett. Ő nem kérhette azt. Ő tudta — amint ezen fejezetből kitűnik — hogy magasabb dicsőséget nyert, mint aminőt előbb élvezett. Ő neki az Atya jobbjára felől levő tisztség ígértetett, hogy urrá tétessék. (Zsoltár 16:11; 110:1; János 13:13) Ő azt kérte, hogy a szövetség juttassék befejezésre. (Lukács 22:29) Ő még az Atya csatornájakép kellett használtassék, de sokkal magasabb hivatalt minőségben. Az imából kitűnik Jézus felelősségérzete. Ő egy munkával bízott meg, melyet földi életében nem juttathatott volna befejezésre, csakis amennyire arra tekintéllyel felruházott. Kérte tehát, hogy a dicsőség, melyet a világ teremtése előtt az Atyánál élvezett, mikor minden dolgok gondviselésére voltak bízva, visszaadassék neki.

⁸Jézus ekkor így szólott: „Megjelentettem nevedet az embereknek, kiket e világból nékem adtál.” Később pedig ilykép: „Szent Atyám tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nékem adtál és én megtartám őket a Te nevedben.” — János 17:16, 11, 12.

⁹A név közlése volt ez, amely a különbséget volt hivatva kiemelni a tanítványok között. Milyen név ez? A név Isten jellemét jelenti-e? Ez esetben valószínű Isten jellemének a kinyilvánításánál többet jelent. A fiúság állapotát jelenti, amelybe belépünk. Isten tervének minden változása alkalmával egy új neve bontakozott ki. Az a név, amelyet ekkor adatott Jézus által, az Atya név. Jézus eljövén, az Atyáról beszél; nemsokára rá a tanítványokhoz „a Ti mennyi Atyátokról.” (Máté 5:48; 6:8) Azt mondani, amit a „kereszttyénség”: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben” és olyformán ismételni e szavakat, mintha ez az Isten előtt kedves imádat tárgyát képezné, teljesen eltér attól, hogy az Atyát a Jézus által vélt értelem szerint ismerjük meg. Aki Jézust Isten küldöttjeként elfogadta, s aki Istennek szentelvén magát, újjáfogantatott, csak ez képes megérteni, hogy Isten az Atya. E névben tartattak meg az Úr hű szolgálai. Isten ezen fiait az Istenre nem éppen, mint az ég istenére gondoltak, bárha mindenki másnál későbbek voltak azon dicsőséggel tisztelni meg őt, amely megillette nevét. Ő reá ők, mint Atyjukra gondoltak s mint olyanhoz imádkoz-

tak. Érezték atyai gondviselését, a lélek bizettségét szolgáltatott nekik arról, hogy ők Isten fiai. Rómabeliek 8:14.

¹⁰A soha meg nem szűnő gondviselése övéi iránt, tűnik ki Jézus ezen imájából. Ő — mint az apostol mondja — a juhok „Nagy Pásztor” volt. (Zsidók 13:20) Jézus tudta, hogy közel a halál, amikor képtelen lesz gondját viselni a juhoknak, és ezért kérte az Atya gondviselését az ő részükre. Ebből kiténik az Írás rendreutasítása azokra vonatkozólag, akik azzal érvelnek, hogy Jézus halála csupán azt a célt szolgálta, hogy az ember nagyobb szabadságra s a szolgálat több lehetőségeihez jusson. Jézus azonban tudta, hogy 3-ad napig fog halottaiában maradni. Arra kérte tehát az Atyát, hogy viselje gondját a juhoknak, amíg ő a sötétség hatalmában — a halálban lesz. — Lukács 22:53.

¹¹Sokan az „orthodox” nézetűek közül fantasztikus dolgokra támaszkodnak, miket Péter szavaiból következtetnek (1 Péter 3:19), mondván, hogy amikor Jézust megfeszítették, ő missziói küldetést végzett, a tömlöche zárt lelkek között, ahol ő még tevékenységet fejtett ki azon napok alatt, melyekről a Biblia azt mondja, hogy halott volt. De miért kell föltételezni, hogy Jézus épp abban az időben távozzék el juhait mellől, amikor azoknak leginkább szükségük volt ő reá, hogy az Istentől teljesen elidegenülteknek prédikáljon? Az Atya meghallgatta Jézus imáját, a hű tanítványok sértetlenül maradtak, ellenfeleik, a zsidó papság részéről. Jézus szavai a tanítványokhoz, eredményezték azoknak a világtól való elkülönítését, olyképp, amint maga is elkülönítve volt az Atyától, ami természetesen nem azt jelenti, mint ha Jézus tanítványai elkülönítve volnának az emberektől, hanem a világtól, mint szervezettől és oly rendszertől, amely nem akarja az egész emberiség jólétét, hanem csupán egynémely élvezeteinek a kielégítését. Ami a tanítványokat elkülönítette a világtól, az az Atyának és a Fiúnak ismerete volt, valamint a dicsőség reménye, mely eléjük tüzetett, hogy Istennek szolgáljanak. Ezáltal új élet lett bennük felébresztve. Ők Jézussal egyesülve kellett eggyé legyenek, miképpen ő és az Atya is egy. — János 17:11.

¹²Jézus kérte, hogy az Atya szentelje meg a tanítványokat: különítse el és tisztítsa meg. Jézus megszentelte önmagát, amennyiben teljesen átadta magát az Atyának. Isten, a munka érdekében elkülönítette őt, mire Jézus egész szívét, értelmét, érzületét és minden erejét a szolgálatra fordította. Ő azt kívánta, hogy tanítványai kövessék őt, amennyiben az Atya őket az ő szolgálatára elválasztja, illetőleg elkülöníti az ő érdemei alapján, hogy kövessék őt ezután is. Azután még

bensőségebb viszonyt kért az Atya, az egyház és önmaga között, nevezetesen: „Amiképpen Te Atyám én bennem, én Te benned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk.” (János 17:21) Amennyiben ő tudta, hogy az Atya szándéka szerint volt ez, mondotta Jézus, hogy azon dicsőséget fogja adni tanítványainak, melyet az Atya adott néki. Ezt oly végpontnak tekinthetjük, mely meghaladja a szoros kapcsolatot. Ez tudniillik az, hogy „megismerje a világ, hogy Te küldtél engem és szeretted őket, amiképp engem szerettél.” (János 17:23) A világ azonban ezt még nem volt képes felismerni.

¹³A jelen időben hű követőit az Úr összegyűjti és Krisztus egyháza most, mint bármikor előbb, egyesülve van. Az Atya és a Fiú valódi egységét megismeri s az ő hitük, ragaszkodásuk által a világ meg fogja ismerni, hogy Istentől küldetett Jézus, s az egyház, mely most tanuképpen vallást tesz Isten felől, éppen úgy szeretve volt az Atya által, mint Jézus is. Ő benne választatott el és ő benne is fogadható el. (Efézusbeliek 1:4) Egyházára vonatkozólag mondotta Jézus: „Atyám, **akarom**, hogy akiket nekem adtál, azok is én velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ alapjának felvettése előtt.” — János 17:24.

¹⁴Csak amennyiben valaki a szent szellem által megújított, képes az Atya és a Jézus között fennálló valóságos kapcsolatot érteni. (1 Korinthusbeliek 12:3) Itt nem Isten hangja szól, hanem a kiváltságos tekintély, az ima. Jézus utolsó szavai földi működésében tervének egy kinyilatkoztatása, mely ezután is ismertetni fogja az Atya nevét, hogy „az a szeretet legyen ő bennük, amellyel engem szerettél és én is ő bennük legyek.” — János 17:26.

BEREÁN KÉRDÉSEK

János 17. fejezet imáját hogyan nevezhetjük? 1. §.

A Szövetségsátor mit jelképez tanulmányunk tárgyában? 2-3. §.

A lelki Izrael mily áldásban részesül? 3. §.

Mi az első vagy bevezető fokozata a menyországnak? Jézus mit tett a tanítványaiért? 4. §.

Mi érdekli Jézust? Hogyan beszél önmaga felől? 5-6. §.

Jézus mit gondolt azalatt, hogy az Atyánál azelőtt élvezett dicsőségért imádkozott? 7. §.

Mely új nevet kell most megérteniök a keresztyéneknek? 8-9. §.

Ezen ima által mily bátorítás bontakozik ki előttünk? 10. §.

Mutass reá arra a lehetetlenségre, hogy szóval prédikált volna Jézus a fogságban lévő lelkeknek? 11. §.

A megszentelés Jézus Urunkra vonatkozólag mit jelent? Mit jelent az a felszentelt keresztyénekre? Az imában mi a végcél, mely meghaladja az isteni család egységét? 12. §.

A jelen időben mi zajlik le? Az egyháznak mi lesz a dicső részesedése? 13. §.

Kik azon kiváltságosak, hogy látni képesek az Atya és a Fiú közötti viszonyt? 14. §.

Watch Tower, 1925 január 15.

ZÁKEUS MEGTÉRÉSE

„Mert azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett“. — Lukács 19:10.

JELEN tanulmányunk tárgya a jerikhoi vámszedő, Zákeus megtérése. A vakon született meggyógyítása hat hónappal történt az ő halála előtt, Lázár feltámasztása pedig két hónappal azelőtt. Jelen tanulmányunk tárgya pedig egy jó héttel történhetett az ő megfeszítése előtt. Utolsó jeruzsálemi útján Urunk Jerikhoig jött, a Jeruzsálembe a pászkára felzarándokló tömeget kísérte nyomon és a tömegek váltakozva tolongtak körülötte.

²Jézusra való tekintettel a nép izgatott hangulatban volt, látva az utolsó heteken cselekedett csodákat, valamint a jeruzsálemi vezérferfiak részéről tanúsított gyűlöletet. Már sokan megtudták azt is, hogy a zsidók követek ragadtak, hogy megkövezzék őt. Jerikho volt a gócpontja a keletről és északról vezető országutaknak és innen készültek fel Jeruzsálembe. Fekvésénél fogva ez idő tájt nagy sürgős-forgás volt Jerikho-ban. Miképpen északon Kapernaum, így Jerikho is gyűjtő, illetve központot képezett, ahol át kellett szállítani minden kereskedelmi árut, tehát igen alkalmas helye a római hatóság vámszedő megbizottainak. Ezenkívül lévita város volt és sok papnak és lévitanak a lakhelye.

³Jerikho tehát minden ünnepi alkalommal nagyon forgalmas volt s ez ugyancsak arra mutat, hogy a helyi vámszedők nagyon el voltak foglalva. S éppen azon a napon nagyon izgatottak voltak Jerikhóban, mert a Názáreti Jézus is ott volt a Jeruzsálembe haladó nagy zarándok sereg között. Napközben Urunk két vak embert gyógyított meg (Máté 20:29-30) és Jerikho népe, valamint a Jeruzsálem felé zarándokló nagy tömeg szem és fül tanuja volt mindezen csodadolgoknak. Valószínű már esteledni kezdett, amikor Jézus a tömeggel együtt kivonult Jerikhóból, hogy megtegyék a még Jeruzsálemig tartó dombos vidéken vezető 28 kilométeres utat. E zarándokok közül kevesen remélték, hogy fedél alatt tölthessék az éjszakát. Ily nagy néptömeg nem igen kaphatott szállást azon helyeken, ahol átvonult, ők megvoltak szokva, hogy az út mentén a szabadban töltsék az éjszakát és Jézus is hozzá volt szokva, hogy úgy töltsen az éjszakát, ahogy arról a jó Atya gondoskodott és valószínű megosztotta volna velük az éjjeli szállást.

JÉZUS RENDELKEZIK ZÁKEUS HÁZÁBAN

⁴A néptömeg, mialatt vonult az úton, egy törpe testalkatú ember vállott ki közülük és elszaladt előre. Zákeus a jerikhoi fővámszedő volt ez, aki indíttatva érezte magát, hogy meglássa ezt a különös embert, akinek már hallotta a hírét is, de kicsi lévén, a nagy tolongásban nem tudott hozzá közel férkőzni, ő tudta, hogy egy kicsit odébb áll egy fa az út mentén, amelyre, ha felmászhatik, meg-

láthatja őt, aki, amint hallotta, jó szívvé van a vámszedők iránt, sőt ezek közül egyet, Mátét tanítványául is fogadott. Zákeus felmászott a fára és várakozó állapotba helyezkedett. A fügefát valószínű friss levéldisz takarta el, de amint Jézus elhaladt mellette és rátekintett és az embert legnagyobb meglepetésére nevén szólította — mondván: „Hamar szállj alá, mert ma nekem a Te háznál kell maradnom.“ (Lukács 19:5) Zákeusnak, ha ideje lett volna a gondolkodásra, így ez a parancs valami különösnek tetszett volna előtte. De nem gondolkozott, hanem engedelmeskedett. Nem fecsérelte azzal az időt, hogy a maga méltóságára gondoljon, a parancsra való engedelmeskedés közben, mint előbb, amikor előreszaladt, hogy a fára felmásszon. Hanem leszállva a fáról, nagy örömmel sietett meghívni és Urat, hogy tanítványaival együtt maradjon önála éjjeli szállásra.

⁵Ugy látszik Jézus változtatott feltett szándékán, mert már Jerikhón kívül volt az úton és Zákeusban tekinthető az ok Jézus feltett szándékának megváltoztatására. Urunk meghívása is parancsra történt és nem kérelem következtében, egy Mester fellépése volt ez, melyet méltányolni kellett. Itt az övéhez jött a Mester. Zákeus, ha más jellemű lett volna, úgy sértésnek tekintette volna, hogy az Úr ily módon rendelkezik az ő háza felé, de azonnal az Úr rendelkezésére bocsátotta a házát és annak minden kényelmét. Kétségkívül azért cselekedett az Úr ilykép, hogy bizonyos értelemben ezáltal egy próba merüljön fel és Zákeus azonnali engedelmessége és szívélyes készsége, mellyel az Úrhoz alkalmazkodott, kedvező jelnek tekintett. Az is lehet, hogy Jézus tudott valamit Zákeusról. Valószínűnek tetszik, hogy Máté tudott felőle és Máté talán látta, hogy Zákeus előre futott az úton és szólott felőle az Úrnak.

⁶De amint Zákeust sietni látta az Úr, ő tisztán tudta azonnal, hogy nem csupán kíváncsiságból, hanem erős vágy és érzés nyomán cselekedett így. Jézus tudta, hogy a megnyitott energia és jellemsszilárdság, mely független cselekvésre képesítette őt, amennyiben zsidó létére, mint vámos a gyűlölt pogány kormány szolgálatába lépett, amit a farizeusok Izrael szövetségétől elszakadásnak tekintettek — arra is képesíteni fogja őt, hogy határozott állást foglaljon az Úr és az ő igazsága mellett. Jézus, valamint tanítványainak nem csupán megvendéglelő fogadtatása volt ez, mert nem is éppen ezt akarta ő, hanem az igazságnak nyílt befogadása a szívbe és a Zákeus házába, nem az igazság kedvéért csupán, hanem ő érettük (Zákeus és házanépéért) hogy Isten kegyeiben örömlük legyen.

ZÁKEUS SZIVE TÁGRA NYILIK

⁷Jézus, amint eltávozott a néptömegből és a nép látta, hogy Zákeus meghívását elfogadva, elment a vámos házához — zugolódni kezdett. A néptömeg azt vélte, hogy ő nemzeti vezetőjük lesz. De Jézus ily eljárásából látták, hogy nem alkalmas erre. Fogalmaikkal semmiképp sem fért össze, hogy javaslatba vett királyok ilyesmit cselekedjen. Kétségtelennek látszik, hogy Jézusnak ezen délután elkövetett cselekedete, valamint a Zákeus házában eltöltött éjszaka nagyon befolyásolta a következő héten bekövetkező eseményeket. Akik zugolódtak afelett, hogy Jézus, mint vendég, miért tért be Zákeus házához, valószínű elbeszélték Jeruzsálemben, hogy mit cselekedett Jézus s az ottani gőgös vezetők magukat igazaknak tartva, megerősödve látták ellene elfoglalt álláspontjukat és volt mire hivatkozniuk, hogy miért vessék meg őt — hogy ő csak egy közönséges ember, aki közönségesebbekkel tart fenn barátságot. Így szóltak: „Ez bűnösöket fogad magához és velük együtt eszik.” — Lukács 15:2.

⁸Zákeus házában azon az estén vacsora után s miután kifejtette az Úr, hogy mily dolgok kijelentésére jött ő, ez meghatotta Zákeus szívét és előállva Jézus Krisztus követőjének jelentette ki magát. Visszatért az igazán izraelita nyáj közé, mondván: „Uram, imé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe.” (Lukács 19:8) (Amit nem úgy kell értenünk, mintha tudta volna Zákeus, hogy ő sokat vagy csak némelyet is megcsalt volna, tudott annyit, hogy durva és könyörtelen módszerek alkalmaztattak az adók, illetve vámok behajtására, s ha valakit túlságosan megvámolt volna, készen nyilatkozott, hogy azt négyyszeresen visszatérítse). Nagy alkalom kínálkozott s ez nem csupán erős fellebbezése volt az elragadtatásnak, mert tudta az Úr, hogy szívből fakad az, ezért mondotta: „... Ma lett üdvössége ennek a háznak”, azután meg hozzáfűzte: „Mert ő is Ábrahám fia.” (Lukács 19:9) Továbbá kifejtette azt is, hogy mindez összhangban történt Isten szándékával, mert mint Urunk mondotta ez alkalommal: „Azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.”

⁹A vámos megtérésében Isten hatalmának ábrázolását látjuk, amint az Jézus által nyilatkozik meg benyomást gyakorolva a lélekre és a szívre.

¹⁰A csodák Isten hatalmának megnyilatkozásai voltak, amint Krisztus által benyomást gyakorolt azokra, akik nem működnek vagy csak részben működnek közre a csodáknál. Itt Zákeus esetében erkölcsi erő nyilatkozik meg. Látható, hogy az Istenről szóló

tanubizonyosság az Irás jelentése, hogyan érinti az isteni szövetségen kívül való szívét. A készséges és fogékony szívben Isten szeretetének működése oly erős, mint a sirgődörből a halottakat kiparancsoló parancsa Istennek. Egy könyörületes és szeretetre-méltó lélek megérintése épp oly hatmas, mint a vak ember szemévilágát visszaadó gyöngéd kezűjek tappintása. Zákeus nemcsak, hogy megrendült, de életének egész menete is megváltozott.

ZÁKEUS VISSZAHELYEZTETETT AZ ÁBRAHÁMI ÁLDÁSOKBA

¹¹Jézus, mint mondotta is, azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Zákeus szemelől tévesztette, hogy mit jelent Ábrahám fia lenni. Valószínű már gyermekkorában sem volt fogalma effelől, hogy mit jelent a kiválasztott nép tagságának áldása és felnevekedvén, sokkal több dolga volt, mintsem, hogy Izrael reménységével foglalkozzon. De szívében nem volt rossz soha és most érintkezvén és látván Jézust, megtudta, hogy mit jelent igaz izraelitává lenni és megtette, amit tudott, hogy összhang létesüljön közte és Isten között ezen áldások vétele céljából. Ez időtől fogva az isteni gondviselés tárgyává lett, valamint a Jézus tanítványságának áldása is.

¹²Az ő esetében főképpen az Ábrahám által való Isten iránti viszonya volt elveszve, mely viszony a Sinain kötött szövetség által jött létre annak idején. Zákeus zsidó létére úgy élt, mint valami pogány. Ezen áldásos csodával többet tervezett az Úr, mint egy elveszett Ábrahámi ivadék szövetségbe való visszahelyezését. Magát, mint az ember fiát nyilvánította ki, aki az elveszett emberi nemzedék megkeresésére és megmentésére jött. Ádám, az első apa elvesztette Istennel való barátságát és az ebből származó áldásokat is. Az élet és az Isten barátságából származó áldások — béke és boldogság — veszttek el és nem voltak visszaszerezhetők. Isten egy embert küldött ezen áldások megkeresésére és visszaszerzésére.

¹³Földönléte ideje alatt Jézus három címet viselt. Éppen ezen közbejött, Zákeussal történt eset előtt két vak, amikor meghallotta, hogy ottan megyen el Jézus; kiáltani kezdtek: „Dávidnak fia, könyörülj rajtunk.” (Máté 20:30) Az esdeklőket a néptömeg bárha távol akarta tőle tartani, meghallotta őket Jézus és felelt is, mert ő volt Dávid fia, aki eljött, hogy megmentse a nyomorgókat. Isten fia volt ő, aki eljött az égből, hogy Isten terve szerint kijelentse az Isten szeretetét és hirdesse azt (János 10:38), valamint az embernek fia is volt ő, aki azért jött az emberek közé, hogy szolgálja őket és meghaljon értük. Megdicsőültségében, akkor is, mint az embernek fia visszatér, hogy minden szolgál-

latból megmentse őket, szétrombolja a gonosz hatalmait és kitzsítsa az emberek közül mindazokat, akik merényletet követtek el az emberiség jogai ellen a gonoszság eszközeivé lévén. — Jelenések 11:18.

¹⁴Habár majdnem egész Jerikho határozottan amellelt érvelt volna, hogy Zákéus egy rossz ember, mert a magukat igazaknak valló farizeusok, papok és lévíták, akik nagy számban laktak itt, még egy percig sem állították volna, hogy egy jó emberből vámos is lehet s valószínű Zákéust tekintették ők a legutolsó embernek Jerikhóban, akiről csak a legvégső esetben tételezték volna fel, hogy az igazság által vezethető lenne — de Jézus belátta, hogy ő dehogy is rossz ember és ő tudta, hogyan fog lángra lobbanni a pislogó gyertyából. Ezt egyúttal annak ábrázolása-kép is tekinthetjük, hogy Jézus az ő országában, mint üdvözítő, hogyan fog elbánni az emberiséggel. Csak nagyon kevés ember van gonosz természetű és ezek közül is a legtöbb az öröklött gyengeség és neveltetési ideje alatt a környezete által fajult el olyannyira.

¹⁵Azonban vannak egy néhányan olyanok is, akik gonoszok az Irás kifejezése értelmében: Ezek ismerik az Isten tervét némi tekintetben vagy hivatali minőségüknél fogva ismerhették volna azt, de akik inkább a saját kedvteléseik és kedvük szolgálatára határozzák el magukat, mintsem Isten szolgálatára. Az emberiség nem gonosz ily értelemben és Jézus tudja jól, akinek szavai megrendítették a jerikhoi Zákéus szívét, hogyan termelhető ki jó abból, amit mi parlag földnek tartunk. Az isteni és az ő szeretetének kinyilvánításával ő oly nagyon érinteni fogja az emberiséget, hogy az hirtelen az Istenhez

fogja téríteni a világot. Mi örömmel tekintünk ama nap elébe, amikor az emberiség megszabadulva minden gátló akadálytól, mely most még eltakarja előle Isten kinyilatkozott szeretetét Krisztusban, tudni fogja és megismeri őt és megtérve Istenhez, az ő áldáshoz vezető útjait elfogadva, visszavezettetik az elveszett juh és megkerül mindaz, ami elveszve volt — az élet, a boldogság és az Istennel való baráti viszony.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Mikor történhetett az itt előadott megkapó esemény? 1. §.
Jézusra való tekintettel, miért volt izgatott hangulatban a nép? 2. §.

Jerikho miért volt oly forgalmas ez időben? Miért volt oly kíváncsi a nép, hogy lássa Jézust? Ily esetben a nép hol szokta töltetni az éjszakát? 3. §.

Mit cselekedett a jerikhoi fővámos? Jézus mit mondott Zákéusnak? 4. §.

Mit gondolt Zákéus, hogy Jézus rendelkezett az ő háza felett? Gondolt-e hivatali méltóságára? Jézus mily mélyebb indító okokból cselekedett így? 5. §.

Zákéusnak mily jellemző vonásai voltak? Jézus miért szólította meg őt? 6. §.

Sokan miért csalódtak meg Jézusban? A vezetők miért igyekeztek a maguk javára kihasználni azt, hogy Jézus egy gyűlölt vámossal kötött barátságot? 7. §.

Mi történt vacsora után? A magas vámkivetés vagy adómegróvás következtében valamilyen pénz visszaadása hogyan hozható kapcsolatba Jézus kijelentésével, hogy ő azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett? 8. §.

Mily három tanulmány áll szoros összefüggésben egymással? 9., 10. §.

Zákéus mit tévesztett szem elől? Mit veszített el az emberiség? Van-e kilátás a helyreállításra? 11., 12. §.

Mily három címe volt Jézusnak? És utóbbi tanulmányainkból hogyan látható? 13. §.

Jerikho népe mily véleménnyel volt Zákéusról? Mit gondolt Zákéus? Jézus ehhez hasonlóan fog-e cselekedni az emberiséggel az ő országában? 14. §.

Némely ember gonoszsága kivétel-e a szabály alól? Jézus hogyan fogja megérinteni az emberi szíveket? Mily eredménye lesz ennek? 15. §.

W. T. 1924 november 15.

A SZOLGÁLAT NAGY IDEJE EGYIPTOMBAN

„Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet”. — Zsoltár 121:7.

EGYIPTOM lényegesen összekapcsolódik Isten kiválasztott népének történetével. Egyiptom egy ideig, habár csak menedékhely volt és idegen föld, mégis hazája volt Isten népének, de abból való szabadulásuk után Egyiptomtól és megtévesztéseitől mindig őrizkedniök kellett, mert Egyiptom és népe a világot ábrázolják, mely nem törődve Istennel — Isten ellenes. Isten népének ezen viszonya Egyiptommal Isten tervében szükségzerű, mert 1) először azok az Isten népe, akik kívánják összhangban lenni ő vele, miszerint jobb örökségre vonatkozó ígéretet nyertek, mint amelyre bukkott természet szerinti kilátásuk lehetett volna, szabadulást epedve a gonoszság szolgálatából — Egyiptomból; 2) az emberiség nagy része, akik még idegenek Istentől és a Sátán zsarnok keze alatt, valamint a halál és enyészet alatt sinylődnek, de amelyből Isten hatal-

mának megnyilatkozása által megszabadíthatnak, amikor a Sátán országa darabokra zúzatik, s akik ilykép Istenhez jönnek és elismerik őt, hogy Krisztus királyságában szolgálják őt.

²Az Isten próbának vetette alá Ábrahámot, megengedve, hogy inség sujtja az ígéret földjét, Ábrahám pedig helyesen vélte cselekedni, eszközök után nézve, hogy gondját viselje az ő reá utaltaknak. Elhatározta tehát, hogy egy időre eltávozik az ígéret földjéről Egyiptom déli részeibe költözve. Könnyen azt mondhatnánk, hogy Istenre támaszkodván, az országban kellett volna maradnia, nem kevésbé hangsúlyozandó, hogy e részben Ábrahám „testileg mérlegelte” a dolgot.

³Izsákot hasonló körülmények között arra intette az Isten, hogy ne menjen le Egyiptomba (1 Mózes 26:2), mely intés volt, mivel

tervbe is vette, mint Ábrahám, hogy oda költözzön. Valamint megmutatja azt is és valószínű annak ábrázolása is céloztatott, hogy mily szeretettel viseli gondját az Isten az ő választottainak. Némelykor megengedi, hogy a dolgok megítélése közben, az ő gyermekei tévesen következtesse, néha pedig intelmek ezek, az ő gondviselésének jelei, vagy pedig általa engedélyezett oly helyzetek, melyek tulságosan nehéz kísértésektől védik meg őket. (1 Korinthusbeliek 10:13) A jellem terén Izsák nem volt oly szilárd, mint édes apja, vagy pedig mint fia, Jákob. Valószínű az Egyiptomban ő reá zudulható próbákkal szemben képtelen lett volna megküzdeni és elhibázhatta volna a teendőit. Jákob idejében nagy inség sujtotta az ígért földjét és ezt, mint eszközt használta fel Istén, hogy a kiválasztott családot egy időre kiragadja hazájukból és Egyiptomba vigye.

ÁBRAHÁM UTÓDAI IDEGEN FÖLDÖN

⁴Isten kijelentette Ábrahámnak, hogy leszármazottai idegenek lesznek egy földön, mely nem az övék, szolgák lesznek és elnyomottak (1 Mózes 15:13), nem nevezvén meg a szolgálat földjét, hogy Egyiptom lesz az az ország. Kedves volt Isten előtt, hogy Ábrahámot 400 évvel előbb Kanaán földjére vigye, mielőtt leszármazottainak tulajdonába adta volna azt. Isten ennek különös okát is megnevezi: „Az amoriták igazságtalansága (értve ezalatt az összes Kananitákat) még nincsen betelve.“ (1 Mózes 15:16) Valamint voltak még más okai is, melyeket szintén fel fogunk említeni.

⁵Határozottan isteni gondviselés játszott közre, hogy Józsefet egy Egyiptom felé tartó mindeánita karavánnak adták el. Véletlenség folytán az első vásárosok könnyen Egyiptomból jövő keletre vagy északra tartó karaván lehetett volna. Isten gondviselése terén ez volt az első láncszem, a husz évvel későbbben Egyiptomot sujtó volt a második. Ez az inség többféle célt szolgált. Az egyiptombbeliek kioktatását célozta: 1) Hogy az ő Isteneik nem voltak Istenek (2 Mózes 12:12); 2) hogy amely Istent József tisztelt, a héberrek Istene, volt az igazi Isten, aki az idők titkait egyedül tartotta a maga kezében és uralkodott a természet felett (1 Mózes 41:38); 3) hogy az inség s a vele kapcsolatos körülmények a bekövetkező világeseemények jelképeivé rendeltettek; és 4) ezen inség kiterjedése Kanaánra is Jákob és József újból való egyesüléséhez vezessen, szívbőlileg, valamint tényleg is egyesítve az egész családot.

„József amikor megtudta, hogy az édes atya még életben van és mivel azt is tudta, hogy még hátra van az éhségnek őt esztendeje, Faraó beleegyezésével arra határozta magát, hogy Egyiptomba telepíti át az egész családot, hogy legyenek az ő gondviselése

alatt. Jákob huzódózott, hogy lemenjen-e Egyiptomba vagy ne, az is lehet, hogy azért, amit Isten mondott Izsáknak, az ő édes apjának, de József hívására elhatározta, hogy meglátogatja őt. (1 Mózes 45:28) Az úton Berzebába érkezvén „égő áldozatot“ mutatott be Isten előtt és Isten megnyugtatta őt, hogy helyesen cselekszik, hogy Egyiptomba költözik, ahol József örködni fog a halálos ágya mellett. Mondván: „József kezei fogják lezárni szemeidet“ — József fogja lezárni szempilláidat, ha azok látni megszűntek. Arra is reámutatott, hogy Egyiptomban éri őket a nagy áldás, amely felől Isten szólott az ő nagy atyjuknak, Ábrahámknak. (1 Mózes 46:1-4) Így történt, hogy ők összeszedvén mindenüket, amit Kanaán földjén szereztek, Jákob fiai és unokái leányain és fiaimnak leányain kívül) hetvenen voltak, akik Egyiptomba költöztek. — 1 Mózes 46:26.

⁶Faraó tiszteletben részesítette Jákobot úgy életben, mint halálában és ő, aki attól félt, hogy szürke fejével bánat és szomorúság között kell a sírba szállania, ezzel szemben tizenhét évig élt könnyű életet és végezte be szépen sok fordulatokban és tapasztalatokban gazdag életét. Valószínű a fellevés, hogy a Zsoltáros egy szellemi ecsetelésben mutatva reá egy hosszú és tiszteletes életen megnyugvó isteni áldásra, e kijelentésével: „Meglátod fiaidnak fiait és jólét lesz Izraelben.“ (Zsoltár 128:6) Jákob pátriárkára gondolt e kijelentésével. Jákob hitben halt meg. Röviddel halála előtt, megáldani akarván József fiait, vándor botját kérte, hogy kezeibe adják. Ő, mint állandó vándor, hitéletet élt, s bárha ezidőtájtban Egyiptomban otthonos volt, mindazáltal, mint vándor akart meghalni, azon remény teljesültére tekintvén, melyet a szövetségben megígért az Isten az ő atyáinak. — Zsidók 11:21.

JÓZSEF EGYIPTOM UJJÁALKOTÓJA

⁸Jákob életének végnapjaiban nagy tevékenységet fejtett ki József, hogy Egyiptom államügyeit új alapokra fektetve kiépítse s ellássa élettel. Faraó alatt, élve a kedvező alkalommal, átszervezte az államintézményt és a segélyforrásokat egészséges és igazságos alapokon az ország és a nép jólétére, amint ez 1 Mózes 47:13-26-ban áttekinthető. Jákob okos ember volt és fiai nagyképességű emberek és kétségkívül békés együttlében nagy mértékben előmozdították Józsefet a munkájában. Ez egy tiszta képe az Egyiptomba költözött kiválasztott népnek, jelképileg Egyiptom a világot jelenti és azt, hogy hogyan fogja helyreállítani és megújítani egy áldásos jó kormányzat.

⁹Mózes első könyvében több képét és illusztrálását látjuk Isten tervének és különböző ismertető és alkatrészeket — többet, min a Biblia más könyveiben. Azon gyökér

ez, melyből a jelenések fája sarjadt. Az ember aranykorának történetével kezdi, elbeszéli a pusztulást, valamint Isten által választott családot áldásainak csatornájaképpen nevezi meg. Azon ecseteléssel végzi, hogy Egyiptom, mint a világ jelképe, helyreállítatik és újra felépül ezen választott család vezetése alatt. Mózes első könyvének története az ember által elveszített paradicsomi állapotról beszél, valamint egy jó és helyes kormányzás által elérhető paradicsomi állapotról, mely Isten áldása folytán lesz visszanyerve.

¹⁰József még 54 évet élt atyjának halála után és feltehető, hogy ő mindig tekintélyes és megtisztelt helyet töltött be. De az idők folyamán „új Király támadt Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet“ (2 Mózes 1:8), s az előnyben részesített nép sorsa hirtelen nehéz nyomorúságra fordult. Isten áldása folytán gyorsan elszaporodtak az izraeliták, valamint földi javakban is. Hirtelen fejlődésük és szaporodásuk nagyszerű és csodálatosnak mondható, tekintve Egyiptomot és az egyiptombeliek helyzetét annyira, hogy az egyiptombeliek félni kezdtek. A zsidókérdés államkérdés lett, mert az egyiptombeliek félni kezdtek, hogy ezek az idegenek, akik háboru esetén nekik nagy segítségükre lehetnek volna — az ellenséghez pártolnak át s így eltávolznak tőlük, vagy pedig annyira elszaporodnak, hogy magukhoz ragadják a kormányt. Különböző elnyomási módszerekkel kezdtek kísérletezni, nehéz kényszer-munkát vezettek be, sőt még az ujonnan született fiú gyermekek meggyilkolását is követelték.

ASZOLGASÁGA HIT ELVESZTÉSÉHEZ VEZET

¹¹A különböző körülmények, melyek reábírták a zsidókat, hogy Egyiptomba költözzenek, arra is reábírták őket, hogy ott megtelepedjenek és későbbben semmi okuk sem volt arra, hogy kivonuljanak onnan. Ezenkívül oda alakult ki a helyzet hirtelen elszaporodásuk következtében, hogy Kanaánba való békés áttelepülésre nem is gondolhattak és íme szigorú szolgasorsra jutottak, mely Istenben való bizalmuknak kemény próbáratévését jelentette. Valószínű, nem fordult elő olyasmí, aminek révén remélhették volna áttelepülésüket Kanaánba. Az Isten Izraelnek, mint népnek, nem ígérte határozottan azt a földet. Ő csupán Ábrahám, Izsákkal és Jákobbal kötötte és Izrael a Kanaánba való visszatérést szem elől tévesztette. Izrael közül nagyon sokan jobban örvendtek volna annak, ha a helyzetükben javulás állott volna be Egyiptom földjén, mintsem, hogy kiutasítatva legyenek onnan.

¹²E tekintetben a zsidók a magukat keresztyénnek nevezők nagy többségének lettek típusaivá. Az egyház reménysége eléjük tüzetett az apostolok által, de amikor a hűtlen nyájvezérek viszálykodó szelleme az egyház

alaptanait elhomályosítani és zavarossá kezdte tenni, akkor ők elveszítették szem elől a „dicsőség reményét“ és az Úr visszatérésére vonatkozó reményt. 1874-ben pedig megértvén az Úr jelenlétét majd szem elől tévesztették, hogy ő bosszút áll népéért (illetve a tévedések és tévtanok szolgálatából ki fogja szabadítani őket, megépítve rég megígért országát). (Lukács 18:8) A névleges keresztyénség szívesebben fogadott volna egy helyzetjavulást vagy a létező földi állapoton való tatarozást, mint abból való kivezetést.

¹³Aranyszövegünk (Zsoltár 121:7) nem Isten gondviselésének kommentálása népe felől, amikor az Egyiptomban volt, sem az ottani helyzetre nem vonatkozik. Mindazáltal vonatkozásban van szemlélődésünk tárgyával, vigasztaló emlékezés arra, hogy Isten gondját viseli az ő népének és szövetségi ígéreteiről nem feledkezik meg. A zsidók egyes hitük kivételével megelégedtek Istenről. Az Isten sem szerzett részükre olyképen szabadulást, hogy ne vezette volna őket oly tapasztalatokon át, hogy azt ne véste volna teljesen öntudatukba, tartós leckét nyújtván nekik affelől, amire nekik nagyon szükségük volt. Jákob vallástétele, amely miérettünk feljegyeztetett, áldására volt a hit egész háznépének. (1 Mózes 48:15-16) Isen akkor sem felejt, ha mi felejtünk és ő mindig talál eszközöket arra, hogy a szövetség mireánk eső részére emlékeztessen minket. Csak ha szándékosan megszegjük a szövetséget — felejt el az Isten. „Mert hű az, aki az ígéretet tette!“ — Zsidók 10:23.

A ZSIDÓK EGYIPTOMBAN, MINT JELKÉPINÉP

¹⁴A szolgálat nagy idejének Egyiptomban egyszer vége kellett szakadjon, mert Kanaán az Izrael hazája volt és az Isten határt szabott a hazájukból való távollét idejére. Hogyan lettek a zsidók megszabadítva, ezt egy következő tanulmányban tárgyaljuk. Bárha a zsidók ideiglenes élete Egyiptomban, valamint szabadulásuk a szolgaság alól annak jelképezéséül rendeltetett, hogy a szellemi Izrael (keresztyénség) a jelen gonosz világ folyása alatt sok ideig abban lakott, valamint az egyház végső szabadulásának és reménye megújulásának jelképezésére rendeltetett, egy értékes részét figyelmen kívül hagynánk, ha az ábrázolást tovább nem nyomoznánk.

¹⁵A zsidók Egyiptomban az emberiséget ábrázolják zsarnok kezek alatt — a világ fedelme Sátán és földi, valamint szellemi sarcoltatói keze alatt. Valamikor régen, az emberiség könnyebben viselhette a sorsát, de amióta nyugaton a „civilizáció“ mindjobban felül került s a keleti földgömb lakói nagyon elszaporodtak, nagyot fejlődtek, a megélhetési viszonyok sok milliót nagyon megajátoltak. A nagy többség szegénységben, a nyomor küszöbén él, mint a zsidók Egyiptomban s majdnem teljesen elfeledték, hogy

egy más földről szóló ígéret reménye volt adatva nekik, így az emberiség is majdnem teljesen elfeledte az Istentől az ő fia által nekik adatott nagy ígéretet, a megújult föld — Isten országa felől. Isten azonban nem feledkezik meg az ő ígéretéről és nemsokára tapasztalni fogják az emberek, hogy nyomorult állapotukon megindul az ég, hogy megmentse őket.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Egyiptom földje miért kapcsolódik szorosan Isten kiválasztott népéhez? 1. §.

Az ígéret földjének örökösei némelykor mily próbáknak lesznek alávetve? 2., 3. §.

Isten azt mondván, hogy Izrael idegen lesz egy földön, ezzel Egyiptomra utalt-e? 4. §.

Isten gondviselése alattadták-e el Józsefet Egyiptomba? Mily több oldalú tanulságot vonhatunk Egyiptom és Kánaán nagy inségéből? 5. §.

Mit cselekedett József, amikor tudomására jutott az Atya

országában uralkodó állapotoknak? Az Úr hogyan adta tudatára Jákobnak, hogy Egyiptomban fog meghalni? 6. §.

Jákob mennyi ideig élt Egyiptomban? Mire lesz mutatva azáltal, hogy Jákob a vándorbotját kérte? 7. §.

József hogyan viselkedett, mint Egyiptom első államférfia? Feltehető-e, hogy ebben segítségére voltak testvérei? 8. §.

Isten terve felől a Bibliának mely könyve tartalmaz több képletet minden más könyvnél? És miért? 9. §.

Izrael tapasztalatai Egyiptomban miért fordultak a jóról rosszra? Ezt mily okok idézték elő? 10. §.

Izrael szolgasága és nyomora Egyiptomban a hit próbái voltak-e? A zsidók miért kétségkedtek a követendő utjuk menete felől? 11. §.

Mi következett az egyiptomi fogságra, valamint a zsidók hitének esőkenésére és elhalására? 12. §.

A szövetséges nép isteni vezetése mindig javukat szolgálta-e? Feledékeny-e az Isten? Isten mily feltétel mellett bontja fel a szövetséget? 13. §.

Az emberiségre áldásos üdvtervének végrehajtására Isten szab-e időhatást? 14. §.

A zsidóknak Egyiptomban való tartózkodásukból mily jelképek vonhatók? 15. §.

W. T. 1923 december 1.

A VIHAR LECSENDESÍTÉSE

(Folyt. az Öratorony 2. számából.)

ISTEN SZÁNDÉKÁT NEM SZABAD ELGÁNC SOLNI

¹⁰E tanulmányból láthatjuk, hogy az isteni gondviselés alatt minden türelmetlenség, balgaság. Az igazi hívő belenyugszik az Atya szeretébe és gondviselésébe és jól tudja, hogy az Atya, jobb, kedvsebb és igazságosabb annál, hogy túl nehéz próbáltatásokat és kísértéseket engedjen az ő gyermekeire szakadni. (1 Korinthusbeliek 10:13) Az Úr kijelentése szelíd dorgálást tartalmaz: „Hol van a Ti hitetek?” Az ő hitük viharba szállt a széllal! Ha a körülmények súlyosan nehezülnek reánk és a szomorúság fellegei, mélyen alatt járnak sokáig ráncszakadó félben, hamar el fog a gondolat, hogy az Úr elfeledt minket, s ezt gyakran kifejezzük előtte. Bajunkat oly nagyra véljük, hogy a helyzetet a maga valóságában látni képtelenek vagyunk.

¹¹Az apostolok, ha egy néhány pillanatra eltávolíthatók volna a rémületet maguktól és egymás között az Úr iránti hitükről beszélgetek volna, felsorolva, hogy miket tett, s hogy őtet hogyan fogadták, mivel elhitték, hogy Istentől küldetett, így nem fordult volna elő, hogy hitüket veszítsék. A dolgot még más oldalról is lehetne szemlélni. Az Úrért való aggodásukban a maguk féltését leküzdhetnék volna; de imádkozniok kellett volna, hogy megszabadíttassák az Úr, hogy folytathassa elkezdett munkáját, ahelyett, hogy pihenésébe megzavarva őt megkérdézik tőle, hogy miért nem gondol reájuk. Át nem látható gondviselés gyakran csak bevezetés vagy előkészület az isteni kegyelem gazdag kinyilatkozásaihoz.

¹²Kétségkívül ez a vihar is többek között egy kísérlet volt a Sátán részéről az ígért magot elpusztító céllal. Amióta a Megváltó megígértette, mindig résen volt a Sátán, hogy elgáncsolja Isten tervét és sokszor megkísérelte ezt. Már többször megkísérelte

Jézus elpusztítását és ez alkalommal is kísérletet tett erre nézve. Kétségkívül az egész történetnek van jelképi jelentősége is. A galileai tó, a viharzó nép tenger, mely gyakran magas hullámokat vet, melyen az evangélium kicsiny hajója vitorlázik át, azóta, hogy elbocsátotta az Úr (Máté 28:19-20), s gyakran úgy tetszett, hogy már-már elmerül. Ezenkívül majdnem bizonyos az is, hogy ez az esemény azon napok illusztrálására is rendeltetett, amelyek most következnek az egyházra. Kétségkívül tobzódó néptömegek, a sátáni erőktől felkorbácsoló népviharok fognak végig sodorni a világon és látszatra úgy tetszhetik, mintha az Úr hű szolgálóiból álló kicsiny sereg a tenger közepére sodortatnék ki. De ne féljenek. Az Úr soha sem engedi meg a Sátánnak, hogy ilykép valami módon megsemmisítse az ő egyházát és annak idején a maga módja szerint fog reáparancsolni a viharra, hogy csend legyen, hogy szolgálai befejezhessék művüket.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Jelen tanulmány tárgya mivel van összefüggésben? 1. §.

Jelen tárgysorozat eseményei kiemelik-e Jézus emberiségéét? Természetes dolog-e hogy heves viharok dühöngenek a Galileai tengeren? 2. §.

Mire mutat a vihar hevessége? Mire gondoltak a tanítványok? 3. §.

A tanítványok hogyan lettek rendentassitva? Mi jellegzetes dolgot cselekedett Jézus? Ez időben miben tűnt ki a tanítványok fogyatkozása? 4. §.

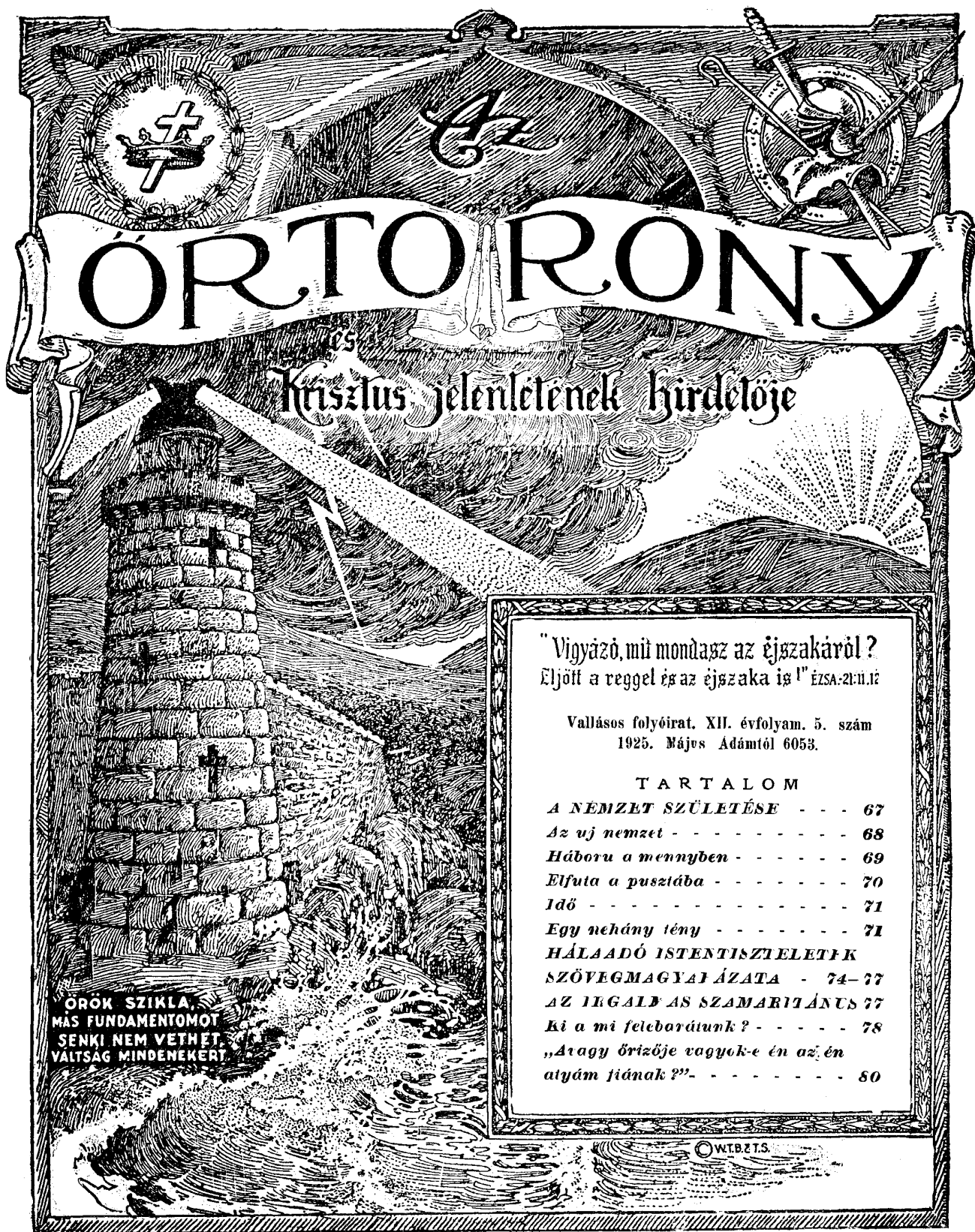
Jézus pihenése volt-e gyakran háborgatva, és ő hogyan vette ezt? 5. §.

Van-e tanulság ebben az ő követői részére? 6. §. Nyilvánvaló, hogy a Sátán közreműködött a viharban? A Sátánnak engedélyeztetik-e, hogy nagyon gyakorolja hatalmát a természeti erők felett? 7. §.

Véleményünk szerint a tanítványok teljes bizalommal kellett volna viseltessenek az Úr iránt? Mit tanulhatunk ebből? 8., 9. §.

Es még ezenkívül mit? Miért tartuk meg a hitünket, vagy engedjük elillanni félelemérzeteink szeleivel? 10., 11. §.

Esszerű következtetés-e, hogy a vihar az ígért Megváltó elleni támadás volt a Sátán részéről? Jelképi értelemben hogyan tekinthető a jelen tanulmány? W. T. 1924 szept. 15.

ÓRÓK SZIKLA.
MÁS FUNDAMENTOMOT
SENKI NEM VETHET
VÁLTSÁG MINDENEKERT

"Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról?
Eljött a reggel és az éjszaka is!" ÉZSA-21:11,12

Vallásos folyóirat. XII. évfolyam. 5. szám
1925. Május Ádámától 6053.

TARTALOM

A NEMZET SZÜLETÉSE	67
Az új nemzet	68
Háború a mennyben	69
Elfut a pusztába	70
Idő	71
Egy néhány tény	71
HÁLAADÓ ISTENTISZTELETI SZÖVEGMAGYARÁZATA	74-77
AZ IKGALDAS SZAMARITÁNUS	77
Ki a mi felbarátunk?	78
„Atyagy őrizője vagyok-e én az én atyám fiának?”	80

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zúgni fog mikor az emberek elhálnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekességére következnek... mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt”. „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejéteket: mert elközelget a ti váltáságtok”. — Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóiratnak, mint a biblia vizsgálása és tanulmányozásában fontos tényezőnek feladata a keresztyén ismeretek terjesztése és hogy a biblia-kutatók részére segédeszközü szolgáljon az isteni bölcsesség felismerésében. Különösképpen foglalkozik a bibliai próféciák vizsgálatával a jelen események világánál szemlélve azokat; külön cikkeket közöl, amelyek a hit, remény és a keresztyéni jellemre vonatkoznak; ezen feladatainál fogva bármily hitnézetű, elnevezésű, vagy felekezeti hívő számára igen fontos.

A mi „Bereai leckéink” tárgyszerinti ismételései, vagy szemléi Társaságunk megjelent *Tanulmányainak*, igen élvezhető elrendezésében és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet társaságunk ad: *Verbi Dei Minister* (V. D. M.) *Az Isten Igéjének Szolgája*. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink különösen az idősebb biblia-tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az emberi Krisztus Jézus drága vére által, aki adta magát váltságul (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (I. Péter 1:8-19; I. Tim. 2:6). Fölépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (I. Kor. 3:11-15; II. Pét. 1:5-11), további hivatása, „hogy megvilágosítsa minde neknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismer tessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentett.” — Efez. 3:5, 9, 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentéseit teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentenünk, amit az Úr mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adatott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk, mi felől leszünk bizonyosokká, feltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbízásnak tekint, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodj; inne arra vonatkozó döntésünk, hogy mi jelenhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való itéletünk s az ő népének kegyelmeiben és tudományban való fölépítése szerint igazodik. És mi nemcsak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre a vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ IRÁS VILÁGOSAN TANITJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — I. Kor. 3:16-17; Efez. 2:22; I. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek”, „választottak és értékesek” közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeneket összehoz az első feltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15, 5, 8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkötölte a halált minden emberért”, „váltságul mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben.” — Zsid. 2:9; Ján. 1:9; I. Tim. 2:5-6.

Hogy az egyház reménye, hogy hasonlóvá lesz Urához, „meglája őt, amilyen” része lesz az isteni természetnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — I. Ján. 3:2; Ján. 17:24; Róm. 8:17; II. Pét. 1:41.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. — Efez. 4:12; Mat. 24:14; Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, amelyet a Krisztus ezeréves országglása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, akik készségesek és engedelmesek — Megváltónk és az ő megdicsőített egyháza által — amikor mindazok, akik szándékosan gonoszak, elpusztulnak. — Csel. 3:19-23; Ezs. 35.

ÖRTORONY

VALLÁSOS HAVI FOLYÓIRAT :: EGY BIZOTTSÁG ÁLTAL SZERKESZTVE KIADÓHIVATAL: KOLOZSVÁR, :: TELEFON 446

ELŐFIZETÉSI ÁR: Románia területén egész évre 150 Lei

ELŐFIZETŐINK TÁJÉKOZTATÁSÁRA: Előfizetések v. újabb megrendelésekről elismerő lapot nem küldünk, hanem a lap borítékán közölt címhez mellékeljük a megújítás, vagy lejárati idejét jelző hónapot és évet

Olvasóinkat szeretettel értesítjük, hogy az „Örtorony” folyó évben egyforma papíron nyomva jelenik meg és előfizetési ára egy évre 150 lei, félévre 80 lei. Az előfizetéseknél kérjük ezt tekintetbe venni. Együttal kérjük hátralékos előfizetőinket, hogy küldjék be előfizetési hátralékaikat

Előfizetőinket és olvasóinkat *felkérjük, hogy mindennemű megrendeléseiket, levelezéseiket e címre küldjék: „Viața” könyvkiadóvállalat Cluj-Kolozsvár. Pénzü deményeknél külön levélben írják meg a beküldött összeg mennyiségét és hogy mely címre küldik ezt. Tartozásaik kiegyenlítése esetén föltétlenül szükséges a jegyzék számának a megjelölése. A jegyzéket egy esetben sem kell vissza-küldeni, csak a jegyzék számát, mely a jegyzékben felül a jobb sarkon található fel, kell a levélben feltüntetni. Egyben kérjük, hogy hozzánk intézett levelükben, amelyben megrendelésről stb. van szó, minden alkalommal közöljék pontos*

címüket—mert itt nincs nyilvánlatva mindenkinek a neve és lakása,—a név, lakóhely, utolsó posta, vármegye feltüntetéseivel és pedig a név kivételével román nyelven, a régebbi magyar elnevezésük és megjelölésük is szükséges.

V-ik KÖTET

Tudomásul adjuk, hogy az V-ik kötet nonsokára kész lesz, miért is előre rendelése már most megtehető; árát a következő számban közölni fogjuk.

Ez a bibliai tárgy, fontos hitelveket tartalmazó könyv minden komoly keresztyénnek nélkülözhetetlen segedeszköze a biblia tanulmányozásánál.

Ára a jelen viszonyok szerint oly mérsékelt, hogy hozzáférhetését mindenki számára lehetővé tegye.

Előállításával a könyv-szekrény részére is dicszes anyagot ad.

Rendelje meg!

NÉMET NYELVŰ KÖNYVEK

Bibliai tanulmányok, . kötet

40 Lei

A VILÁGITÓ ÓRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője.

XII. ÉVFOLYAM.

1925 MÁJUS

5. SZAM.

A NEMZET SZÜLETÉSE

„És szüle fiúmagzatot, aki vasvesszővel legeltet minden nemzetet és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyi székéhez.” Jel. 12:5.

AMI itt el van mondva, az nem dogmatikai kijelentés. Bizván az Úr irányításában, a felkentek imádságos és gondos megvizsgálása alá kerül. Hogyha vannak az Órtoronynak olyan olvasói, akik nem tudnak egyetérteni azzal, ami itt el van mondva, akkor feltesszük, hogy ezek nyugodtan és gondosan várnak az Úrra, mindig tisztán tartva szívüket. Mi tudjuk, hogy az Úr a saját maga Magyarázója, hogy meg fogja magyarázni az ő Igéjét az ő népének a maga helyes módján és a maga kellő idejében.

²Helyes és követendő szabálynak látszik, hogy mi a próféciát addig meg nem érthetjük, amíg be nem teljesedett vagy amíg nincs beteljesedőben. A Jelenések tizenkettedik fejezete prófécia.

³Egy másik követendő helyes szabály a szentiratok vizsgálatánál a következő: Először állapodjunk meg egy kiinduló pontnál vagy mozzanathoz, amelyet helyesnek ismerünk; aztán pedig az, ami ugy szentirati, valamint azzal összhangzatos ésszerűen helyesnek fogadható el.

⁴A felkentek helyesen tartják most eszükben, hogy a „pogányok ideje”, melyek Krisztus e. 606-ban kezdődtek, Krisztus után 1914-ben értek véget; hogy az ördög lett az egész világ Istenévé, mikor Izrael kivetített és hogy 1914 eljövetelel haladéktalanul megszűnt az ördög azon előjoga, hogy a világot kormányozza. A fizikai tények ezekkel a következtetésekkel összevágának.

⁵A Jelenések 11:17, 18 verseiben olvassuk, hogy az Úr kezébe vette a hatalmat és uralkodott: „És megharagudtak a pogányok és eljött a te haragod.” Ennek a próféciaának a beteljesedése 1914-ben a világháborúval vette kezdetét.

⁶Az Úr ellenjelképes temploma az ő felkentjei. (1 Korinthusbeliek 3:16, 17) Az Órtoronynban eddig felhozott szentirati bizonyítékok mutatták, hogy az Úr 1918-ban jött az ő templomába és hogy ott kezdődött az egyház végső próbája és

ítélete. (1 Péter 4:17; Zsoltár 11:4-7; Malakiás 3:1-3; Máté 25:1-3) A Jelenések 11:19 verse így szól: „És megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések és földindulás és nagy jégeső.

⁷Elvárhatjuk tehát, hogy 1918 után, amikor az Úr eljött az ő templomába és az megnyílt, villámlások lesznek, az az Isten Igéjének időközi fellámlásai, amelyek az igazság további megvilágítását adják a nagy tervben.

⁸Szavak az igazság hirdetését jelképezik. Tegyenek tanúságot a felkentek, vajjon napfényre kerültek-e nagy igazságok vagy nem és az igazság szélesebb körű terjesztése az egész világon 1919 óta, mint az előző időben? Az olvasó utaltatik 1923 és 1924-ik évi jelentéseire és az igazságnak e hirdetése az ellenségnél sok menydörgést okozott. Földindulások közöttük és proklamációk, vádiratok stb. alakban nagy jégeső hullott rájuk.

⁹Egészen világosnak tetszik, hogy a Jelenések 11. fejezetének utolsó három verse része a tizenkettedik fejezetnek. Ha ez igaz, akkor következik, hogy a Jelenések tizenkettedik fejezete a fenti szabály alatt nem volna érthető vagy értékelhető 1918 utánig; az az a templom megnyílásáig, mikor az Úr eljött az ő templomába. Hogyha a Jelenések tizenkettedik fejezetének a próféciaja ezen vagy ezen időpont után kezdett beteljesedni, akkor a templom-osztály megláthatna valamit belőle és értékelhetné azt. Gondos és imádságos vizsgálat után helyesnek látszik itt felhívni a figyelmet egyes fizikai tényekre, melyek mintha a Jelenések tizenkettedik fejezetében foglalt próféciaának a beteljesedése volnának. Valószínű, hogy az Úr éppen most azt akarja, hogy az ő felkentjei valamivel többet lássanak egy villámlás meg-

csillámlása alatt, hogy bátorittassanak az ígéretek szilárd kitartása mellett és hogy tovább folytassák a harcot. Vajjon nem volna ez vigasztalás azoknak, akik Sionban vannak?

AZ ÚJ NEMZET

¹⁰Mi volt az isteni terv elmaradt része a korok folyamán? Mindnyájan egyszerre feleljük: Az ország felállítás, amelyért Jézus imádkozni tanított minket. Ez jelenti az új nemzet születését, amely kormányozni fog és meg fogja áldani a föld összes népeit. — Dániel 2:44.

¹¹Mi volt a szembehelyezkedő hatalom, amely az embereket tudatlanságban tartotta ezen dicső új nemzetért és az áldásokat illetően, amelyeket ez hozni fog? A felkentek újból egy torokkal felelik: A Sátán az ördög és az ő szervezete.

¹²Ez a két pont megingathatatlanul ki van tűzve. Most pedig a körülöttünk lévő bizonyítékokból azt látjuk, hogy ez igazi harca Istennek az ördög ellen, az igazságosság országa amint kiveti a birtokból a gonoszság és sötétség országát és az igazság országát állítja fel e helyett.

¹³A nemzetek egymáson töltötték ki a haragjukat a nagy háborúban, amíg ki nem merültek. 1918 után az ördög szervezete, a pénzügyi, politikai és egyházi, különösen ez utóbbi nyíltan visszautasította az Urat és az ő országát és akkor és ott kifejezetté lett Isten haragja a nemzetek ellen. Ezen időtől kezdve folyt a harc a földön. Ezt előzően a harc a mennyben folyt.

¹⁴Tudván azt, hogy a Jelenések könyve jelképekben van írva, most figyelmet kezdünk fordítani a tizenkettedik fejezet jelképes nyelvére. Az „asszony világosan jelképezi Sionnak azt a részét, Isten szervezetét, amely az új kormányzatot vagy nemzetet szüli, amely kormányozni fogja a föld nemzeteit és népeit vasvesszővel és igazságossággal. Szent Fál mondja: „De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja.“ (Galaciabeliek 4:26) Más szavakkal, Sion vagy Jeruzsálem az anyja, amely megszüli az új nemzetet vagy kormányzati tényezőket. A felkentek a földön részei az „asszonynak“ és bizonyára őt képviselik. Az asszony, „aki a napban vala felöltözve“, jelenti Siont a mennyben és Isten szervezetének helyeseltjeit a földön a templomba jövetelének idejében. Felöltözni annyit jelent, mint rádobni vagy felruházkodni egy ruhával. Akiket az Úr helyesel, azokat az igazságosság palástja alá hozza vagy felruházza őket. (Ésaiás 61:10) Ő az igazságosság napja. (Malakiás 4:2) Már most az ő templomában a templomosztáltként felöltöztetve vagy felruházva őket az igazságosság palástjával, az ő szervezete hozza létre az új nemzetet, mely másképpen, mint Sion van megjelölve és amely ragyog, mint a nap.

¹⁵Ez a felkent osztály a földön az isteni szabály vagy törvény szerint halad, amelynek jelképe „a lábai alatt a hold“, amely Isten törvénye vagy cselekvési szabálya az egyház kormányzásá-

nál. — 1 János 1:7; 2:6; 2 János 6, Zsoltár 119:105.

¹⁶„Fejében tizenkét csillagból korona. Feje Jézus Krisztus, aki meg van koronázva teljes hatalommal és joggal a kormányzásra (Kolosszébeliek 1:18) és vele van a bárány tizenkét apostola.

¹⁷1874-től 1914-ig Sion felkentjei reméltek és türelmesen várták az országot. Ezen ideig Sion némi fájdalmat szenvedett. Valóban mondható, hogy „terhes vala és akarván szülni, kiált vala és kínlődik vala a szülésben.“ „Mi magunk is fohászodunk magunkban, várva a fiaságot a mi testünknek a megváltását.“ — Rómabeliek 8:23.

¹⁸1918 és 1919-ben Sion még többet szenvedett és lehet, hogy még több szenvedés viselkedő el.

¹⁹Figyeljük csak, hogy a tények mennyire fedik a próféciát. „Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiut hozott a világra. Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-e a világra és egy nép egyszerre születik-e? Mert vajudott és meg is szüle Sion az ő fiait!“ (Ésaiás 66:7, 8) Megjegyzendő itten, hogy 1874-től 1918-ig csak kevés, ha ugyan egyáltalán üldözés érte Siont; ez a zsidó 1918-iki évvel kezdődött, tudniillik 1917 végén a mi időszámításunk szerint, akkor jött a nagy szenvedés Sion felkentjeire. 1914 előtt vajudásban volt a szülés előtt, erősen vágyván az ország után; azonban az igazi fájdalom később következett. Ez az első nagy csoda, amely a mennyben jelentkezett.

²⁰Egy másik nagy csuda vagy csudálatos dolog 1918-ban jelent meg a felkenteknek, még pedig: „Egy nagy veres sárkány.“ Sárkány egyik név, melyet Isten az ördögnek ad. (Jelenések 20:1-3) A név felfalót jelent. Vörös sárkány jelképezi az ördögi gonosz mozgalmat Sion vagy annak elpusztítására, akit Sion meg fog szülni a fiugyermek az új nemzetnek vagy új kormányzatnak elpusztítására. 1918 óta értették meg a függöny innenső oldalán levő felkentek, hogy a sárkány jelképezi az ördög szervezetét, amely a felfaló minőségében cselekszik, fel akarván falni az ígért magvát. A Sátán szervezete, a látható és láthatatlan, a másik itt említett nagy csuda.

²¹A hét fej és a tizenkét szarv jelképezi az ördög látható és láthatatlan szervezetének teljességét; a hét korona pedig mutatja, hogy a láthatatlan változat (rész) gyakorolja a hatalmat úgy a régi mennyek, mint a régi világ felett. Ésszerűnek látszik, hogy az ördög láthatatlan szervezete hét osztályra oszlik, amelyek felett az osztályok hét feje uralkodik.

²²„Csillagok“ jelképezik a vezetőket az Egyházban, akik birtokában vannak a jelen igazságnak. Csillagok nem jelképezhetnek névleges vezetőket, mert nem ismerik a jelen igazságot. „És farka után vonzza az ég csillagának a harmadrészét“ stb. A zavarban, amely 1917 őszén kezdődött, amely tulajdonképpen 1918 kezdete, nem ésszerűt-

len a becslés, hogy a jelen igazság a földön lévő akkori vezéreinek egyharmada az Úr országának a munkája ellen fordultak és azóta is ellene voltak. Az ördög szervezetének a farka, amelynek vége lenn volt az, amely vonszolta őket.

²³1878 óta az ördög figyelte Sion fejlődését és oly sokat hallván az új országról, azt hitte, hogy el tudja pusztítani. Ezért ábrázolja őt a kép: „És áll a sárkány a szülő asszony (Sion) elé, hogy mikor szül, annak fiát (az új nemzetet) megegye.”

²⁴És szüle fiu magzatot, aki vasvesszővel legett minden nemzetet és ragadtatik annak fia Istenhez és az ő királyi székéhez. „A fiu gyermek nem lehetett más, mint az új ország va... új kormányzat vagy új nemzet, amely vasvesszővel fogja kormányozni valamennyi többi nemzetet. — Jelenések 2:27; Ésaías 66:7, 8; Rómabeliek 11:26; 1 Péter 2:9.

²⁵A Watch Towerben 1894-ben a 135-ik oldalon Russell testvér ezt mondja Ésaías 66:7, 8 versei magyarázatánál: „Ez a fiu gyermek a kicsi nyáj, Krisztus teste.”

²⁶Nem szokatlan dolog beszélni egy nemzet vagy kormányzat születéséről. 1776-ban az amerikai gyarmatok népe egy cselekvésre kész nép szervezett testülete volt. Remélték egy nemzet születését és sok zavart és szenvedést viseltek el e célból. A nemzet az angol haderőnek Cornwallis mellett történt megadásánál született meg. E nagy küzdelem idején nem az ország egész népe volt az új kormány mellett; de az amerikai kormányzat megszületése után, azután a többiek is bejöttek és ennek részévé lettek.

²⁷Ugyanígy van ez Sionnal. 1878-tól kezdve Jézus összegyűjtötte az ő felszentelt követőit és ezek az új nemzet vagy kormányzat gyors megszületésének a reményében küzdöttek az igazságosság ügyéért erősen ragaszkodva az értékes igazsághoz. 1910-re és más időre várták ezt a születést, különösen pedig 1914-ben. Ebben az évben kezébe vette az Úr az ő hatalmát és kezdett uralkodni. Akkor született meg „a fiumagzat, a nemzet, aki vasvesszővel bira minden nemzetet” 1914-ig nem valamennyi felkent, akik szerették az Urat, Sionból valók voltak. Ezen idő óta többen harmoniába jöttek Krisztussal és az új kormányzattal.

²⁸A próféciával összhangban Sion többet vadudott a szülés után, mint előtt. Az Egyház próbája 1914 után volt. „És ragadtatik annak fia (az új nemzet, mely jogosult volt az uralomra és a kormányzásra) Istenhez és az ő királyi székéhez.” Az új kormány vagy az Úr országa vagy új nemzet, Isten országa. Az ördög nem tehet kárt az új kormányban, noha kárt tehet a földön lévő valamely visszamaradottnak, a felszenteltekben, akik Sion, Isten szervezetének egy részét alkotják még a földön.

²⁹Itt kihagyjuk a hatodik verset azon egyszerű okból, mert helyesebbnek tartjuk annak a tizen-

negyedik verssel kapcsolatban való megvizsgálását.

HÁBORU A MENNYBEN

³⁰A szentiratokból nem vehető ki az a gondolat, hogy a Sátán ki volt rekesztve a mennyben való megjelenésből az embernek az Édenben való bukása után, sem a vizözön idején. Ellenkezőleg, a szentiratok és a fizikai tények mintha arra mutatnának, hogy a Sátánnak meg volt engedve, hogy a mennyben maradjon bizonyos cél kedvéért; azaz Isten megengedte tehát bölcs célból és jó célból.

³¹Ennek bizonyítékául álljanak itt a következők: Jób Uz embere valószínűleg Ábrahám idejében élt. Bizonyos, hogy a róla feljegyzett dolgok a nagy özönvíz után történtek. „Lón pedig egy napon, hogy eljövén az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt és eljöv a Sátán is közöttük. (Jób 1:6) Kétségtelen, hogy ebben az időben meg volt engedve a Sátánnak, hogy Istennel érintkezzen, mert fel van van jegyezve a beszélgetés. Az Úr szólt a Sátánhoz és a Sátán felelt. Ott a Sátán vádat emelt Jób ellen, ami azt mutatja, hogy neki alkalma volt vádatokat emelni Jehova előtt az igazságosság ellen, mert Jób igazságos embernek nevezetett.

³²Jehova Zakariás prófétája által képét adja Krisztus fejlődésének, amely feljegyzésből kiderül az a tény, hogy a Sátán akkor és ott jelen volt, hogy megakadályozza a Krisztust. És mondá az Úr a Sátánnak: „Dorgáljon meg téged az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet (Sion).” — Zakariás 3:1, 2.

³³Mikor Jézus a pusztában volt, a Sátán megjelent neki és érintkezésbe jött vele és kísértéseket tett elébe és azt mondta, hogy ő a föld kormányzója. Ennek az állításnak az Úr nem mondott ellent. (Lukács 4:5-7) Később, mikor Jézus a Sátánról beszélt, úgy utalt rá, mint „e világ fejedelmé”-re. — János 12:8.

³⁴Pál apostol később a Sátánt e világ Istenének nevezi. (2 Korinthusbeliek 4:3, 4) Szent Péter világosan rámutat arra, hogy a Sátán a kormányzója a régi mennynek és a régi földnek, amelyeknek el kell tűnniök. (2 Péter 3:7-13) E bizonyíték elegendő kell legyen annak a ténynek a megállapítására, hogy a Sátán volt a mennyben és bizonyos okból meg volt a bejárása és az alkalma, hogy megvádolja Isten előtt a testvéreket Krisztusban. — Jelenések 12:10.

³⁵Mihály, aki Krisztus, az Úr 1874 óta volt jelen, de nem avatkozott a Sátán dolgába. Csak maradt, míg el nem jött a jog, hogy uralkodjon. A Sátán joga 1914-ben járt le. „És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiait áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni mindezideig. És abban az időben megszabadul a te néped, aki csak beírva találta a könyvben. — Dániel 12:1.

³⁶Ott felállt az Úr Jézus és kezébe vette a hatalmát, hogy uralkodjon. Elvárható, hogy az első teendője az volt, hogy kidobja az ördögöt a mennyből, és akkor és ott kezdődött a harc. A Jelenések 12:7-9 verseiben olvassuk:

³⁷„És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai. De nem vehetének diadalmat és az ő helye sem találtatik többé a mennyben. És vetteték a nagy sárkány, ama régi kigyó, aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vetteték a földre és az ő angyalai is ő vele levettetének.“

³⁸Ez nem képzelődés; ez valóságos harc volt. A sárkány és az ő hivatalos családja, az ő láthatatlan kormányzatának a tagjai viaskodtak, még pedig keményen viaskodtak, de vesztettek és a szó szoros értelmében véve, kivették a mennyből.

³⁹Téves volna azt hinni, hogy Jézus az Igazságos kezébe veszi a hatalmát, hogy uralkodjon a mennyben és megengedné az ördögnek, hogy ott maradjon; nem is cselekedett így. Ugy a Sátán, mint az angyalok, nevezetesen az ő hivatalos családja, az ő láthatatlan kormányzótársai levettek a földre. E küzdelem 1914-ben kezdődött. Hogy pontosan meddig tartott, arra a Szentírások nem mutatnak rá.

⁴⁰A mennyben többé nem találtatott hely a sárkány és az ő angyalai részére, ezért ők a földre vettek. A tizenkettedik versből idézünk: „Annak okáért örüljetegek egek és akik lakoztok azokban. Jaj a föld a tenger lakosainak, mert leszálolt az ördög ti hozzátok nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van.“

⁴¹Vajjon nem tanusítják-e a fizikai tények, hogy 1914 óta a gonoszságnak nagyobb eleme volt a földön, mint azelőtt és hogy ez a gonoszság folyton növekedik? Bűn-tettek, leírhatatlan gonoszság, amelyek nem tulajdoníthatók másnak, mint az ördög gonosz befolyásának közönséges dologgá lettek az elmúlt néhány esztendőben. „Jaj a föld és a tenger lakosainak.“ A „lakosok“ itt azokat jelenti, akik állandóan elhelyezkedtek, különösen pedig a kormányzó tényezők, nevezetesen a nagy üzletemberek, a nagy politikusok és nagy predikátorok, akik nagyon meg vannak zavarva és nyomorúságban és szorongatásban vannak.

⁴²„A tenger“ a társadalom nyugtalan elemére vonatkozik, amely sokkal hajlamosabb a mindenféle forradalmakra és zavarokra 1914 óta, mint valaha. Már most levettetvén az égről a földre, a Sátán tudja, hogy az ő ideje nagyon rövid; ezért haragszik az Úrra és az ő követőire, az ígért magvára, amely megígérte az ő fejének a szétapadását.

⁴³Mig a mennyben volt és mielőtt a harc 1914-ben megkezdődött volna, a Sátán vádlója volt a Krisztusban testvéreknek Isten előtt éjjel és nappal. Mikor kivettetett az égből a földre, akkor

„hallék nagy szózatot az égben, amely ezt mondja vala: Most lett meg az idővesség és az erő és a mi Istenünknek országa és az ő Krisztusának hatalma, mert a mi atyánkfiaiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.“ Ez további bizonyíték arra nézve, hogy az ördögnek kivettetése a mennyből nem következett be addig, amíg az Úr nem vette kezébe a hatalmát és nem kezdte meg az uralmát és a sárkánynak a mennyből való kivetésével jön a Sion-osztály üdvössége, az új nemzet születése, az új kormányzat, amely a világ üdvössége lesz. Nem csoda tehát, hogy nagy volt az örvendezés.

⁴⁴A tizenegyedik vers megmondja nekünk, hogy a hűségesek az ördögöt „legyőzték a bárány véreért és az ő bizonyágtételöknek beszédéért; és az ő életüket nem kimélték mindhalálig.“ Ezek nem akartak engedni az ördög csábító befolyásának és sem szellemi kedvezéseiket nem használták ki testi előnyökért, sem arra, hogy mások szemeiben kedvezően ítéltessenek meg, sem nagyraírásból nem akartak az Úrtól eltávolodni. Győzelmüket nem a saját erejüknek, hanem Jézus Krisztus érdemének köszönhetik, még pedig azzal, hogy kitartanak mellette, az ő szava pedig kitart mellettük. Ezért hűségesen kérnek az Úrtól erőt és segítséget a győzelemhez és meg is kapják. — János 15:7.

⁴⁵Nem haboznak tanúságot tenni az Úrra vonatkozólag. Szeretik az Urat és az ő ügyét jobban, mint saját életüket. Az Úr erejében győznek. Azok, akik az égben lakoznak ezen időtől fogva, felhivatnak, hogy örvendezzenek, mert a Sátán többé nem zavarhatja és nem akadályozhatja meg Isten minden szándékait.

⁴⁶Az egyház minden tagjai bátorságot meríthetnek annak a tudatában, hogy „nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén“ (Zsoltár 125:3), hogy a Sátán egyetlen merénylete sem sikerülhet Isten elrendezése ellen, mert a dicsőség országa van a hatalmon és fényesen halad tovább a végső győzelem felé.

⁴⁷A lojálisak és hűségesek teljesen bizonyosak lehetnek a győzelemben, hogyha hűségesek maradnak az Úrhoz. Ez most nagy vigasztalást kell, hogy hozzon az egyháznak és lelkesíteni kell nagyobb erőfeszítésre, hogy bizonyosságukat adják az Úr és az ő országa dicsőségének.

⁴⁸Ez a Szentírat és mások mutatják, hogy a földön maradt egyháznak a küzdelme még keményebb lehet, de azért nem kell félniök. Az ő erejük az Úrban van: „Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak.“ — 2 Krónika 16:9.

ELFUTA A PUSZTÁBA

⁴⁹A Jelenések tizenkettedik fejezetében megjövendölt különböző események nem szükségképpen az ottani sorrendben következnek be; de ésszerű, hogy egymás közelében történnek meg. A hat, ti-

zenhárom és tizennégy versnek hely és sorrend-szer szerint itt kell következniök:

⁵⁰„Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.“ „Mikor azért látta a sárkány, hogy ő levettetett a földre, kergetni kezdte az asszonyt, aki a fiut szülte. De adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kigyó elől elrepüljön a pusztába, az ő helyére, hogy tápláltsák őt ideig időig és az időnek feléig.“

⁵¹A Sátán és az ő hivatalos családja ugy valamivel 1914 után és 1918 előtt vettetett ki a mennyből a földre. E csatában egy ideig annyira el lehetett kábulva, hogy nem vette észre, mi történt vele. Ezt mutatja a 13-ik vers. Mikor azért látta a sárkány, hogy ő levettetett a földre.“ Ez azt mutatja, hogy bizonyos időbe került, amíg a valóságra ébredt. Mikor e tény tudatára ébredt, észre vette, hogy az asszonynak (Sion, Isten szervezete, amely létre hozta az új országot) még van néhány embere a földön; erre hozzákezdett Isten földi szervezetének az üldözéséhez. 1917 őszén a Sátán földi szervezetével, Sionhoz tartozók közül azok ellen vonult fel, akiket az asszony ábrázol.

⁵²1918 tavaszán ez az üldözés oly nagy lett, hogy az Úr Sion gyermeke közül sokan bebörtönöztek és néhányan megölettek. A Társaság az Úr munkáját végezvén, meghasonlott, tisztjei börtönbe kerültek és az egész egyház leapadt és nagyon elcsüggedt. Ez események megtörténtével, a Sátán már azt hitte, hogy készen van ezzel a pestises kompániával, amely útjában állott és amely feltárta az ő gonoszságát.

⁵³Azonban 1919 március 26-ikán a Társulat bebörtönzött tisztviselői szabadon eresztettek és másnap, tudniillik 1919 március 27-ikén terveket kezdtek kidolgozni az egyház felsegítésére és a bizonyosság előmozdítására. (Lásd Z. 1919, 118 oldal 2. hasáb). Ezen időponttól számít az asszony (Sion, Isten földi szervezete) elfutása. (Lásd 6 és 14 verseket). Mit jelentsen hát a pusztaság.

⁵⁴Mikor Jézus a pusztában volt, Isten különösen oltalmazta és védelmezte őt ottan. (Márk 1:13) Egy helyzet egy állapotot jelképez. A pusztában a vizsgálat alatt álló fejezetben mintha azt az állapotot jelképeznék, melyet az isteni gondviselés készített elő az Egyház számára, amely Sion e részét alkotta a földön; és ezen isteni gondviselés alatt tápláltatott vagy élelmezett azon élelemmel, melyről Isten kegyelmesen gondoskodott a maga választott útján.

⁵⁵A tizennegyedik vers így szól: „De adaték az asszonynak két nagy sas-szárny, hogy a kigyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltsák őt. A „szárnyak“ világosan jelképezik az isteni gondviselést Sion oltalmazására.

⁵⁶Isten ezt ábrázolta, mikor ezt mondta Izraelnek: „Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas-szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket.“ — 2 Móz 19:4.

⁵⁷A két szárny vagy az isteni gondviselés helyesen mondhatók Isten szeretetének és az Egyház szervezete javára gyakorolt hatalomnak, hogy élelmezze, védelmezze és oltalmazza az ellenség gonoszsága ellen. Az élelem, amely táplálására készült, az igazság üzenete volt, amelyről Isten gondoskodott az Órtorony és rokon közlemények által, amelyről az ő asztalán gondoskodott az ő népe javára.

IDŐ

⁵⁸E fejezet egyik legnehezebben érthető része a hatodik versben megjelölt idő, ezerkétszázhatvan nap és a 14-ik versben „ideig, időig és az időnek feléig.“ Kétségtelen ez a két vers egy és ugyanazt az időt említi; vagyis az idő két különböző módon van kifejezve. Itt az a kérdés, hogy vajjon ez az idő jelképes vagy betű szerinti?

⁵⁹Ámbár a Jelenések jelképes nyelven van megírva, mégis egész világosnak látszik, hogy a Jelenésekben említett számok betű szerint veendők. Például, ott van a hét egyház, a hét arany gyeptyatartó, a hét pecsét, hét kürt, hét menydörgés, hét csapás, hét üveg, amelyek mind, ami a számot illeti, betű szerint veendők. Krisztus testének 144.000 tagja mindig betű szerint veendők. (Jelenések 7:4) A hetedik kötet (130 oldaláról) idézzük. Hogy ez nem jelképes, hanem valóságos szám, bizonyosnak látszik abból a tényből, hogy ugyanabban a fejezetben utalás történik egy másik szintén a szellemtől fogantatott csoportra. A 9-ik versben olvassuk: „Azután látam és ime egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott. Nem valószínű, hogy ez a sokaság oly nagy, hogy tényleg senki meg nem számlálhatná, hanem inkább, hogy senki sem mondhatja meg a számukat, mivel Isten végtelennek hagyta meg.“

⁶⁰Russell testvér azt mondja, hogy a 144.000 betűszerinti szám.

⁶¹Ha azt látjuk, hogy a Jelenések csaknem valamennyi száma betű szerint értelmezhetők helyesen, miért következtessünk arra, hogy a tizenkettő fejezetben említett számok jelképesek és ugyanannyi esztendőre huzzuk rá őket? Ha azt találjuk, hogy a fizikai tények összhangban vannak a betűszerinti 1260 nappal, nem volna ez megerősítő bizonyíték arra nézve, hogy az Úr azt szándékolta, hogy ez a szám betűszerinti értelemben vételessék?

EGY NEHÁNY TÉNY

⁶²Az Úr rendszerint egy vagy több kiváló képességgel bíró személyt használt fel az ő népével kapcsolatos műve egy némely fontos részeinek a kimutatására. Önzés, nagyot mondás nélkül állítjuk, hogy a Társulat tisztviselői, kiket az Úr képvisleti minőségben használ, felhasználhatók az ő népe képvisletére. A személy nem határoz. A kérdés ez: Használja-e őket az Úr? Valakit csak kell, hogy használjon. Isten úgy helyezi el a tagokat a testben, amint neki tetszik (1 Ko-

rinthusbeilek 12:18). Ha valaki el van helyezve a testben, ennek a személyisége semmit sem számít. A testben a hivatal vagy a hely az, amely tekintetbe jö és a képviseleti képesség, amelyben az Úr felhasználhatja az illetőt ebben a hivatalban vagy ezen a helyen.

⁶³Ezen elmélet alapján haladva: Mikor a *Társulat* hivatalnokai be voltak börtönözve és a főhadiszállások le voltak szerelve és eltávolítva és minden kapcsolat a központi (házi) hivatal és a külföldi hivatalok között meg volt nehezítve és a munka megállott, különösen egész Amerikában, a „lélekmentők” — lévén ők az ördög látható képviselői és okból az ördög nézeteit adják vissza, azt hitték, hogy a *Társulatnak* és munkájának vége van. Atyjuk ugyanezt gondolta. (János 8:44) Ismét hangsúlyozzuk azt a tényt, hogy 1874-től 1918-ig az Egyház alig szenvedett üldözést. A kemény üldözés akkor következett be, miután a Sátán levettetett az égből. Mikor az Úr képviselőit saját börtönében kapta, bizonyára azt hitte, hogy kevés vagy semmi figyelemre nem kell őket méltatni többé, hanem inkább e világ dolgainak szenteli figyelmét, különösen pedig saját erői szerveztének, hogy épségben tartsa őket.

⁶⁴1919 március 26-ikán a Társaság hivatalnokait szabad lábra helyezték és ugyanaz nap késő este a felszenteltek közül sokan gyülekeztek össze Béthelben és a világ más helyein, hogy dicsőítsék az Istent és az Úr Jézus Krisztust. Másnap március 27-ikén megkezdődött az alapok lerakása a munka újjászervezésére. Ez nem kerülte el a Sátán figyelmét és bizonyára bosszankodott. Ő és az ő földi képviselői kétségtelenül elpusztították volna Sion földi maradványait, azonban az Úr kegyelmes gondviselése megakadályozta őket ebben.

⁶⁵Ez az időpont, amint fentebb mondtuk, jelzi az asszony futását a pusztába, ahol az Úr gondviselése élelmezte és táplálta. Egy ideig eltekintve a testvérek újjászervezési munkájától és egymás bátorításától, nem sok történt. Isten így védelmezte és oltalmazta az ő egyházát, amely körül a kigyó, a sárkány vagy az ördög szervezete ólálkodott, de nem érheték el az asszonyt (Siont, Isten szervezetét). „És bocsáta a kigyó az ő szájából az asszony után vizet, mintegy folyóvizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa.” — 15-ik vers.

⁶⁶A víz vagy áradat (folyóvíz) itten a nép között terjesztett tanításokat vagy tanokat jelképezi. Mivel az ördög nem érhette el az Egyházat, most hamis tanokkal akarta befolyását legyűrni, melyeket a nép között terjesztett. Megjegyzendő, hogy 1919 óta nagy modernista áradat volt a névleges keresztyénség között. A papok, nagy üzletemberek és politikusok nyíltan védelmezték a „világ istene” tervét, a Népek Ligáját, lévén a nyilvánvaló szándék eltéríteni az emberek figyelmét Isten országára vonatkozó tanubizonyosságtól. A béke és újjáépítés sok tervével állottak elő, hogy elvonják az emberek figyelmét és

ezek a dolgok annyira elterelték a figyelmet, különösen az uralkodó tényezőket, hogy keveset törődtek az Úr népével és azzal, hogy ezek mit csinálnak. „De segítségül lőn a föld az asszonynak és megnyitá a föld az ő száját és elnyelé a folyóvizet, melyet a sárkány az ő szájából bocsátott.”

⁶⁷Más szavakkal, a föld elnyelte a hamis tanításoknak nagy folyóvizét, melyet az ördög kibocsátott; míg ugyanakkor a köznépnél soknak esett le szeméről a hálóg és az Úr a Sátán törekvését az Egyház javára változtatta.

⁶⁸A szervezkedés egyre haladt, míg sokkal alaposabb és tökéletesebb lett, mint azelőtt bármikor.

⁶⁹Most vegyük elő ceruzánkat és számoljunk 1260 betűszerinti napot a *Társaság* hivatalnokainak szabadlábrahelyezésétől és mit látunk. Mivel a szabadonbocsátás 1919 március 26-ikán történt, az idő tehát a következő naptól nevezetesen március 27-től számítandó.

1919 március 27-től 1919 március 31-ig bezárólag 5 nap; 1919 április 1-től 1919 szeptember 7-ig bezárólag 160 nap; 1919 szeptember 7-től 1922 szeptember 8-ig bezárólag 1095 nap. Összesen 1260 nap.

⁷⁰Történt-e valami 1922 szeptember 8-ikán? Ekkor volt a naggyűlés Cedar Pointban. Szeptember 8-ika volt kijelölve a programmon mint „A Nap.” Azért volt így megjelölve, mert a szónokok az Úr jelenlétének és az ő országának a kérdését fejtegették, amely most működésbe jött, mint a legfontosabb dolog úgy az Egyházra, mint a világra nézve. 9 órakor volt háláadó Istentisztelet; 9 óra 30 perckor Rutherford testvér beszédet mondott e kérdésről: „Az Ország.” Ezt megelőzően a gyülekezet helyének termeiben és udvarának több részén nagy zászlók lettek elhelyezve, amelyeken rajta voltak az A. D. V. Barátaink közül természetesen sokan találgatták, hogy ez mit jelent és a megfejtés sok és sokféle volt. E zászlóknak igazi célja az volt, hogy a testvérek figyelmét a nap jelentőségére irányítsa.

⁷¹A *Társulat* iparosa egy nagy 36 láb hosszú három színű zászlót készített, amely a szónoki emelvény fölött volt oda helyezve és úgy össze volt fodrozva, hogy nem lehetett kivenni, hogy mi volt rajta a lélektani pillanat elérékezéséig. Rutherford testvér beszéde e szavakkal fejeződött be: „Hirdessétek, hirdessétek a Királyt és Királyságot.” A zászló közepén az Úr nagy képe volt.

⁷²A barátaink ezt nagy lelkesedéssel fogadták és e naggyűlés hangadó kulcsának tekintették, hogy a földön most lévő felszenteltek igazi előjoga és kötelessége hirdetni az Úr jelenlétét, a királyok Királyát és hogy elközelített az ő országa. Minden jelenlevő át volt hatva attól a ténytől, hogy ezen időtől fogva mindenik felszentelt köteles úgy tevékenykedni, mint egy sajtótudósító a királyért és az országért.

⁷³Mikor Keresztelő Szent János megkezdte az ő papságát, hirdette a Királyt, az Úr Jézust. Az Úr által végbevitt csudák azon célt szolgálták,

hogy kihangsúlyozzák az ő jelenlétét, tehát, hogy hirdessék a Királyt és a királyságot. A Dicsőség Királya most jelen van, kezébe vette a hatalmat és uralkodik. Nagy előjoga a testi függönyön innen lévő tagoknak a Király és az ő királyságának a hirdetése, a nagy öröm jó hireinek a terjesztése. Előjoguk, hogy elvigyék a világnak a jó híreket, hogy terjesszék a béke üzenetét, hogy elvigyék az egész emberiségnek a jónak jó híreit és hogy közöljék a megváltás isteni tervét és hogy megmondják azoknak, akik figyeltek Istenre: „Uralkodik a te Istened.” Ajánljuk a beszéd gondos ujboli elolvasását.

⁷⁴Pontosan 1260 nap volt azon napig, amikor Isten népének még a földön lévő maradványai bátran és örömmel kijelentették föltétlen ragaszkodásukat az Úrhoz és az ő országához és a leg-támadóbb hadjáratot kezdték meg, aminő a földön sohasem volt a Sátán birodalma ellen és a Király és az ő országának a hirdetését.

⁷⁵Ugyanezen a napon 1922 szeptember 8-ikán a *Társulat* elnökének beszéde után, melyben felhívta az Egyházat a hadjárat megindítására; Hemery testvér a londoni irodából a keresztyének ugyanezen testülete előtt mondott beszédet a következő textusról: „Ez a nap az, melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezan!” — Zsoltár 118:24.

⁷⁶Különösen Hemery testvér beszédének két utolsó paragrafusára hívjuk fel a figyelmet:

⁷⁷„De világos, hogy munkánk még nincs befejezve. Még mindig Hosannát kell kiáltani. Félíg ima, félíg dicsőítés: „Válts meg Urunk, könyörögünk hozzád.” A mi örömünk azoké, akiknek vezetőjük a harcmezőn van.”

⁷⁸Az Egyház most olyan megpróbáltatásba lép, amely megfelel az Úr bemenetelének Jeruzsálembe. Az utolsó tanubizonyosság adandó a keresztyénség vezetőinek igaztalan tanításai és praktikái ellen és a Messiás diadalaként. És a mi örömünk hasonló a tanítványokéhoz, mikor haladtak a Mesterrel az ő műve utolsó része felé. Bizalomteljesek vagyunk, amilyen bizalomteljes ő volt és ő alatta megyünk előre a munkánkra örömteli szívvél és mondván, mint a 27-ik versben: „Isten az Úr és ő világosított meg” — az ő útja, az ő terve, az ő célja felé és újból mondjuk a Zsoltárral: „Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvaihoz.”

⁷⁹A program nem önkényesen állapított meg. Akik megállapították, nem látták a jelentőségét csak két évvel később.

⁸⁰Az Úr országát és az ő dicsőséges Királyát és az ő hűséges hiveit gyűlöli az ördög. Izrael nemzetének volt egy maradványa, az Írások világosan mutatják, hogy szellemi Izraelnek van maradványa a földön, miután az Úr kezébe veszi az ő hatalmát, hogy uralkodjon.

⁸¹A tizenhetedik versben olvassuk: „Megharagvók azért a sárkány az asszonyra és elméne

hadakozni egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele.”

⁸²Ezen naptól kezdve, tudniillik 1922 szeptember 8-ikától az 1260 nap végén „megharagvók a sárkány az asszonyra (Sion, Isten szervezete, amely szüli a nemzetet) és elméne (készülni kezdett), hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából (a megmaradt felszentelték, Sion felkentjei a földön), az Isten parancsolatainak megőrzőivel és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” és akik örömmel adnak tanubizonyágot az országra vonatkozólag. A Sátán annak a ténynek a tudatára ébredt, hogy ott van Sion maradványa, az asszony magja és ilyenek ellen megy ő háborút viselni. Ott történt, hogy a Sátán megkezdé haderői felvonulását Armageddon előtt, amely harcban kétségbeesett kísérletet fog tenni arra, hogy elpusztítsa a földről mindazokat, akik megtartják Isten parancsait és akiknél van Jézus Krisztus bizonyágtétele.

⁸³Ezen naptól kezdve volt a legnagyobb bizonyágtétel a Király és az ő királyságáért, amilyen még nem volt és előrehalad a bizonyágtétel az Úr Isten és az Úr hadserege kapitányának a kegyelméből.

⁸⁴Figyeljük meg, a Sátán azok ellen fog hadat viselni, akik az Úr parancsait tartják és azok, akik tartják a parancsokat, hirdetni fogják a Királyság üzenetét. Hogyha egy néhányat rávehet, hogy semmit se tegyenek, vagy hogy keserű szavakat mondjanak a testvéreik ellen, ezáltal foglyul ejti őket és nem kell többé ellenük hadakoznia. Ez egy másik döntő bizonyíték arra nézve, hogy a tevékenykedés most fontos az Úr tetszésével. Ezeknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele.

⁸⁵Összegezésül időrendben állítván egymás mellé a dolgokat, ahogyan hitünk szerint a prófécia beteljesedéseként megtörténtek, azt látjuk, hogy a tények a következők:

⁸⁶1878-tól 1914-ig Sion népe várta az új nemzet megszületését. Ugyanakkor a Sátán leselkedett, hogy felfalja azt, ami meg fog születni. 1914-ben következett be a nemzet megszületése. 1914-ben kezdődött a harc a mennyben és a Sátán és az ő hivatalos családja kivettetett a mennyből. 1918-ban, miután a Sátán felébredt kábultságából, hozzáfogott az Egyház földön lévő tagjainak az üldözéséhez. 1918-ban okozta a *Társaság* hivatalnokainak és másoknak bebörtönzését. 1919 március 26-án ezek szabadrálbra helyezték és az Egyház (mely az asszonyt ábrázolja) 1260 betűszerinti napra elfutott a pusztába. 1919 március 27-től 1922 szeptember 8-ig bezárólag, pontosan 1260 napig, amely időszak végén az Egyház földi maradványa bátor proklamációt bocsátott ki a Király és királyságához való ragaszkodásáról és bejelenti elhatárolását, hogy megkezdí és folytatja a harcot a Sátán birodalma ellen, amíg el nem tűnik a föld színéről.

HARC A VÉGSŐKIG

⁸⁷Ne essünk abba a hibába, hogy könnyű és közönséges dolognak tekintsük ezt a háborút. A Sátán minden elképzelhető módszert fog felhasználni Sion maradékának az elpusztítására. Egyes testvéreket mások ellen fog fordítani; egyeseket fel fog használni, hogy megrágalmazzák és megbántsák testvéreiket, hogy ez által keserűséget okozzon a szívükben; egyeseket a Judás osztályhoz fog eltéríteni; megkísérli majd, hogy bánatot és fájdalmat okozzon, hogy ezzel tegye tönkre egyesek szívbeli békéjét; egyeseket meg fog szomorítani, másokat pedig közönyössé, fásulttá, télenne és félenkké fog tenni.

⁸⁸Gondoljunk arra, hogy mindegyik Sionbelinek előjoga lesz, hogy hősiiesen küzdjön a mi Királyunk ügyéért az ő üzenetének a hirdetésével, amelynek hirdetését ő reánk bizta. Az erősebbek előjoga lesz, hogy segítsék meg testvéreiket azzal, hogy szépséget adnak nekik hamu helyett, az öröm olaját a szomorkodás helyett és a dicsőret ruháját a szellem bánata helyett.

⁸⁹A harc a végsőkig megy. Rajta hát, még pedig bátran kedves testvérek, ne tántorodjatok meg az előrenyomulásban. Fújjátok meg kürteiteket Sionban; Sion harcaiból énekeljétek hangosan a Király és az ő Királyságának az üzenetét. Emeljétek magasra az igazság lámpáit; mert „ti vagytok a világ világossága“, amely sötét helyen világít. Énekeljétek „Jehova Kardja“ és az ő szeretett Fiaát, az ellenjelképes Gedeonét. „Kelj föl, ragyogj, mert megjött a te világosságod és az Úr dicsősége szállt reád.

⁹⁰Mily csudás tisztesség most az első csatasorokban lenni a Sátán és az ő hordái ellen!

⁹¹Gondoljunk arra, hogy ez az Úr harca az ördög és az ő hadai ellen. Előzően levetette az örlögöt a mennyből, most pedig ezért folyik a harc, hogy ő és haderői kizárassanak a földről, hogy ne csalják többé az embereket. Nem kell félnünk, mert fedezve vagyunk Isten kezének az árnyékával. — Ésaías 51:16.

⁹²Mily áldott előjog küzdeni a sötétség erői ellen, ha tudjuk hogy nem sérülhetünk meg, hogyha szorosan az Úr mellett maradunk!

⁹³Megszületett az új nemzet. Dicsősége be fogja tölteni az egész földet. Itt a mennyek országa.

Látszik a megváltás napja. Hirdessük e jó híreket a föld népeinek. A győzelem a mi Királyunkkal van. Hűségesen hát a harc végéig és örökké sütkérezni fogunk az ő szeretetének napfényében, ahol teljes öröm és gyönyörűség van mindörökké.

BEREÁN KÉRDÉSEK

Hogyha valaki nem tud az Örtorony cikkével egyetérteni, akkor mit tegyen? 1. §.

Jövendőlés-e a Jelenések 12-ik fejezete? Melyek a követendő helyes szabályok? Mikor értek véget a „Pogány Idők?“ 2-5. §.

Mi az ellenjelképes templom? Mi történt állítólag 1918-ban? Mik a megnövekedett „szavak“ bizonyítékai 1923 és 1924-ben? 6-9. §.

Mi van még hátra az isteni tervből? Mi volt az ellen-séges hatalom? 10-13. §.

Mit jelképez a szóbanforgó „asszony?“ Hogyan volt felöltözve? Hogyan jár? 14-16. §.

Mire vártak a felkentek? Hogyan fedik a fizikai tények a próféciát? 17-19. §.

Mi volt a másik csuda, amely megjelent? Mi volt rajta? 20-21. §.

Ki a csillagok harmadrésze? Mit szült az asszony? 22-25., 27., 28. §.

Szokatlan dolog-e beszélni egy nemzet születéséről? 26. §.

Mikor vettetett le az ördög az égről? 30-38. §.

Hol van a Sátán és az ő hivatalos családja? Különösen kik vannak veszélyben? 39-42. §.

Mi a további bizonyíték arra nézve, hogy Sátán nem vettetett le az égről, mielőtt Jézus megkezdte az uralmát? Milyen hatalommal győznek a szentek? 43-48. §.

Mikor a Sátán látta, hogy kivettetett a kormányzásból, kire haragudott meg? És mi történt az Úr népe kebelében? 49-50. §.

Mi az „asszony elfutásának“ az időpontja? Mit jelent a „pusztaság?“ Mit jelentenek a „szárnyak?“ 53., 57., 63-65. §.

Vajjon a számok a Jelenésekben betű szerint vagy jelképesen veendőek? 58-61. §.

Hogyan adja tudtára az Úr az ő népének a bekövetkező eseményeket? 62. §.

Mit jelent a „folyóvíz?“ Mi volt az ördögnek a terve? Mi lett a folyóvízzel? 66-68. §.

Mettől meddig terjed az 1260 nap? 69. §.

Mi történt 1922 szeptember 8-ikán? Hogyan jelölték meg különösen ezt a napot a Bibliatanulók? Idézz részeket e napon mondott beszédekből. 70-79. §.

Ki az, aki gyűlöli az Úr népét? Miért szükséges a tevékenység a győzelemhez? 80-85. §.

Melyek a figyelemreméltó be nem következett tények? 86-87. §.

Könnnyen vegyük-e a mostani harcot? Mi az erősebb Sionbeliek előjoga? 88-93. §.

Végezetül itt van-e az új nemzet, az új Királyság? 94. §.

Watch Tower, 1:25, március 1.

HÁLAADÓ ISTENTISZTELETEK SZÖVEGMAGYARÁZATA

ÁPRILIS 1-IKI IDÉZET

„Megsegíti Isten virradatkor.“ — Zsoltár 46:5.

KRISZTUS uralmának korai része, miután kezébe veszi a hatalmát és mielőtt a gonosz rendszerek darabokra törnek, az Iratokban úgy van megjelölve, mint a sötétség ideje. A szent próféták megjövendölték, hogy a látható dolgok zavarban lesznek, hogy a szervezett világhatalmak rendezetlenek lesznek, az emberek pedig szorongatásban és nyomorban, hogy a ver-

sengő pártok dühe fokozódni fog, és hogy az úgynevezett civilizáció a felbomlás állapotában lesz. Ezek a fizikai tények azt mutatják, hogy elértük ezt az időt.

A társszövegből levonható a következtetés, hogy a fennálló állapotok mindenkit félelemmel fognak eltölteni, még a felszentelteteket is, de mindazoknak, akik teljes bizalmukat az Úrba helyezik, nem kell félniük. Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen bizonyos segítség a nyomorúságban.“ (Zsoltár 4:1) Mindazok, akik erre

az ígéretre támaszkodnak és teljesen értékelik ennek a fontosságát, nyugodt biztonságot éreznek az Úr szerető oltalmában. Ezek meg vannak vigasztalva és ők tudják, hogy ez a vigasz Jehovától, a minden kegyelmek és minden vigaszok nagy Atyjától jön.

Az ellenség által mozgásba hozott tajtékozó hullámok néha mintha egészen elborítanak és legyőznék az Úr kicsinyeit; azonban valójában semmi veszély addig, amíg szorosan maradunk az Úr mellett. Mivel az ő kezének az árnyékában vagyunk és mivel előjogunk, hogy az ő tanúbizonyságai legyünk, minden okunk meg van, hogy érezzük azt a vigasztalást és békét, amely jön, hogyha tudatában vagyunk a teljes biztonságnak.

Nem határoz, hogy mily súlyossá fejlődhetik a harc, az Úr azt akarja, hogy gyermekei, akik az Egyházhoz tartoznak, ezt tartsák szem előtt: „Az Isten ő közepette van, nem rendül meg, megsegíti Isten virradatkor.” — Zsoltár 46:5.

Hogyha mi értékeljük e szerető jóság megnyilatkozását iránvunkban, bizonyára énekelni akarjuk majd a mi nagy Atyánk és az ő szerető Fiának, Jézus Krisztusnak a dicsőítését.

A vigasztalást, melyet tőle kaptunk, fel akarjuk használni mások vigasztalására, akiknek vágyuk, hogy megvigasztaltassanak. Szilárdan kitartva a mellett, amink van, bizván ezentul is rendíthetetlenül az Úrban, örvendezve a reménységben mindvégig, ki fogunk tartani a békességben és vigasztalásban és kellő időben megadatik nekünk bőséges bemenetel az ő dicsőséges házába.

ÁPRILIS 8-IKI IDÉZET

„A te segítségében felette örvendez.” — Zsoltár 21:1.

EZ a textus a királyságbeli osztályra vonatkozik, akiknek Dávid volt a típusa. Az Úr Jézus a nagy király és azok, akiknek megadatik a tagság az ő házában, részesei lesznek a királyságnak vagy a királyi ágnak.

Mindenkinek, aki hűségesen követi az Urat, szíve őszinte vágya, hogy elnyerje Isten helyeslését, hogy bemenjen az Úr házába, és hogy megtartsa ott az ő szépségét és hogy örökösen lakozzon az ő templomában. Ezen dicsőséges jutalom a királyok rendjének az üdvössége. Hisszük, hogy még vannak a függöny innenső oldalán néhányan, akik a királyság oszáláéhoz tartoznak. Ezek nagy vigasztalást kapnak most Jehovától és az Úr osztályától, mert meg van nekik a szent szellem tanúbizonysága, hogy ők az Úréi.

Az Úr, miután eljött az ő templomába és miután talált ott néhány hűségest, meghívta őket, hogy menjenek be az ő örömébe. Ezek örömmel teljesítik az ő akaratát. Boldogok, hogy hirdetik az ő országának az üzenetét és hogy dicsőítik az ő nevét: ezek látják, hogy nagy veszély fenyegeti őket, ha eltávolodnak az Úrtól és az ő szolgálatától és szorosan akarnak megmaradni és szorosan megmaradván az Úr mellett, meg

van a bizonyosságuk és megvigasztaltatnak általa, hogy békességben tartja meg azokat, akik erősen bíznak benne.

Örömteljes várakozással néznek elébe annak az időnek, mikor az üdv a maga teljességében lesz az ő osztályrészük, mikor ők, mint a királyságbeli osztály mondhatják: „Szívemnek kívánságát megadtad néki és ajkainak kérését nem tagadtad meg. Sőt eléje vetted javaidnak áldásait, színarany koronát tettél a fejére.” — Zsoltár 21:3, 4.

A próféta ezen ihletett szavai bátorítást és vigasztalást hoznak most a szívnek. Az öröm vigaszával ezek bizalommal tekintenek most arra az időre, mikor vége lesz a földi megpróbáltatásoknak és mikor a kegyelmek Atyja és a minden vigasztalás Istene elé lesznek vezethetők, hogy lássák az ő dicsőséges arcát és megkapják az ő helyeslésének a mosolyát.

ÁPRILIS 15-IKI IDÉZET

„Lelkemet adtam ő belé.” — Ésaías 42:1.

VILÁGOS, hogy a vizsgálat alatt levő osztály ebben a textusban azokból van összetéve, akik odaadók és hűségesen szolgálják az Úr Jehovát, amely osztálynak Jézus Krisztus a feje. Ő mindig hűséges volt az ő szolgálatában és hűséges és igazként van megjelölve. Ő bele adta az Úr Jehova az ő lelkét, hogy teljesítse az ő akaratát. — Ésaías 61:1, 2.

Azokba, akik Krisztusban vannak, ugyanaz a szellem ment bele Jézus Krisztus a fej által. Jehova megjelölte őt: „Imé az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel.” (Ésaías 42:1) Kétségtelen, hogy ezek az Úr célját kell, hogy szolgálják, ha erre alkalom kínálkozik. Ezeknek mondja Jehova: „Ti vagytok az én tanuim.” — Ésaías 43:10.

Ez az az idő, mikor tanúbizonyságot kell tenni. A Sátán minden erejével azon van, hogy megsegyenítse Istent és az itt említett szolgáló előjoga, hogy bizonyosságot tegyen Jehova jósága és nagysága mellett.

Ezek, bennük lévén az Úr szelleme, ezáltal megvigasztaltatnak, mert a kegyelmek nagy Atyja vigasztalást ad minden övéinek, akikben benne van az ő szelleme. Szelleme által ösztönöztetvén, cselekvésüket ez irányítja, ezek arra gyakoroltatnak, hogy a népeknek szolgáljanak, az istenileg megállapított igazságos ítéletek vagy határozmányok szerint.

A mi nagy szerető Atyánk az ő szerető Fia, a szolgáló-osztály feje által szól az egyházhoz, hogy vigasztaltassanak és bizonyosak legyenek az ő vezető karjában, mondván: „En, az Úr hivatalak el igazságban és fogom kezedet és megőrizlek és népek szövetségévé teszek, pogányoknak világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlőből kihozzad és a fogházból a sötétben ülőket.” — Ésaías 42:6, 7.

Csodálatos most az ösztönzés, hogy siessünk szolgálni az Urat elfogadhatóan, hogy a jövőben

arra használtassunk, hogy nagy áldásokat hozunk másoknak. Amilyen arányban magunkba szívjuk az Úr szellemét, abban az arányban kívánunk most bizonytságot tenni az ő szeretetéről az emberiség iránt.

ÁPRILIS 22-IKI IDÉZET

„*Oltalma paizs és páncél az ő hűsége.*“ — Zsoltár 91:4.

ISTEN Igéjében van az ő szelleme. Azok, akik felvették a fogantatás és felkenetés szellemét, megérthetik és értékelhetik Isten Igéjét legáltalább bizonyos mértékben. Ebből merítenek örömet és vigaszt. Jézus Krisztus az igazság nagy megtestesítője, ő mondotta: „A beszédek, melyeket én szólok nektek, lélek és élet.“ (János 6:63) „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.“ (János 17:17) Akikben benne van az Úr szelleme és akik az ő igazságának a világánál haladnak, vele közösségben vannak és pedig a mi közösségünk (társaságunk) az Atyával és az ő fiával, Jézus Krisztussal.“ — 1 János 1:3.

Ennek teljes meglátása és értékelése vigasztalást hoz a keresztyénnek a nyomor napjaiban.

Ha az ellenség minden szívet meg akar félemlíteni, amely vele szembehelyezkedik, mikor sötétség van és sokan elesnek, mikor gonoszság van minden kézen, az Úr jogosan szól az ő odaadó osztályának akiknek közösségük van vele: „Nem illet téged a veszedelem.“ (Zsoltár 91:10) És miért van? Mert ezek megmaradnak a Legmagasságosabbnak az árnyékában. Meg van nekik az ő Igéje az igazságnak és gyönyörűséggel szolgálnak neki. Örömmel hallják az ígéretet: „Oltalmad, paizs és páncél az ő hűsége.“ — Zsoltár 91:4.

A Legmagasságosabbnak ezen megnyugtató szavai vigasztalást és örömet hoznak az ő engedelmes gyermekeinek. Minél jobban értékeljük az ő szerető jóságát, annál jobban kívánjuk, hogy másokat vigasztaljunk, akik szomorkodnak és hogy énekeljük a királyok Királyának a dicsőretét, hogy ezzel hűséges tanubizonyosságai legyenek az Úrnak.

ÁPRILIS 29-IKI IDÉZET

„*Az Ur ... megítéli ... a népeket az ő hűségével.*“ — Zsoltár 96:13.

HÖSZZHANGBAN némely ítéletek a földön, amelyek összhangban voltak a jog és igazsággal. Ilyen nagyon kevés volt és csak akkor fordultak elő, hogyha nem zavarták a Sátánnak és az ő eszközeinek az elrendezéseit. Az ítéletek legnagyobb része egyáltalán nincs összhangban az igazsággal és igazságossággal. Az emberek sokáig szenvedtek az igazság lábbaltaposása folytán. A tömegek elvesztették a reményüket, hogy ügyeik az igazságnak megfelelően lesznek elintézve. Vigasztalanul vergődnek a nyomorúságban, sokan pedig a kétségbeesésben.

Áldott előjoga most a szentséges osztálynak,

akik nagy vigasztalást kapnak most az Úrtól, hogy felhasználják az ő országának és az ő tervének az ismeretét az emberiség áldására, vigasztalást hozván a világon azoknak, akik szomorkodnak és akik tudni akarnak valamit a jobb napokról. Ha igazán szeretjük az Urat, úgy beszélünk kell másoknak az ő eljövendő országáról.

Az egyetlen dolog, amitől félni kell, hogy elmulasztathatunk egy neki tetsző alkalmatosságot. A szentek sietve vigyék a vigasztalás üzenetét azoknak a világon, akik szívesen fogadják azt és beszéljenek nekik a nagy ítéletekről, amelyek az igazságnak megfelelően fognak meghozatni. Beszéljenek nekik a nagy váltásáldozatról és hogy mindenkinek lesz alkalmá, hogy ez az ő javára váljon. Beszéljenek nekik az országról, amely most elközelített és hogy nemsokára meg lesz Isten akarata a földön, miként meg van a mennyben. Beszéljenek, hogy az Úr a Nagy és Igazságos eljött és hogy igazságban fogja megítélni a népeket és áldást hoz mindazoknak, akik neki engedelmeskednek. Mily drága előjog! Megteszi-e kiki a maga részét?

MÁJUS 6-IKI IDÉZET

„*Csöndességben és reménységben erősségtellett voltna.*“ — Ésaías 30:15.

ABESZÉLŐ ebben a szövegben Jehova. Az ő szavai azokhoz vannak intézve, akik vele szövetségi viszonyban vannak. Azokat, akik áldozattal szövetséget kötöttek, Jézus Krisztus egybegyűjtötte és a hűségeseket az Atyához viszi. Mielőtt belépnének az öröm teljébe, mindeniknek kemény próbán kell átmennie. A test utolsó tagjai, mintha megvolnának jelölve az ő osztályrészüknél fogva. De mialatt átmennek ezeken a tűzes próbákon, a kegyelmek Atyja és minden vigasz Istene nem hagyja övéit vigasz nélkül. Ami meg van írva az ő Igéjében, az ő bátorításukra és vigasztalásukra van megírva, hogy türelmesen kitartsanak és örvendezzenek a reményben.

Mindenfelől látjuk a nyelvek civódását. Ellenségeskedések vannak a nemzetek és népek között, ellenségeskedések azok között, akik azt mondják, hogy az Úrban vannak, valamint ellenségeskedések vannak mások között. Isten megígérte, hogy megőrzi a maga hűségeseit ilyen veszedelmektől; „sátorban őrzöd őket perpatvarkodó nyelvektől.“ (Zsoltár 31:20) Ez az ígéret nem azoknak szól, akik a nyelvek perpatvarkodásába bocsátkoznak, hanem azoknak, akik féket tesznek a szájukra, míg a gonosz előttük van, és akik nem lelnek gyönyörűséget felesleges veszekedésben, rágalmazásban és ellenségeskedésben.

Ha valaki erős akar lenni az Úrban, nyugodtan és bizalommal kell megmaradnia az Úrban annak a tudatában, hogy a mi Urunk minden dolgot az ő fensőséges dicsőségére és azok javára fog elrendezni, akik szeretik és szolgálják őt.

Legyen továbbra is békesség és testvéri szeretet az Úr népe között. Mindnyájan, akiknek meg

van az ő helyeslése, bizzanak az Úrban és az ő gondviselésében és mindenkor engedelmeskedjenek szorgalmasan az ő parancsainak.

MÁJUS 13-IKI IDÉZET

„Isten... diadalra vezet minket Krisztusban.”
—2 Korinthusbeliek 2:14.

SOK dolog éri a keresztyént, amelyek próbára teszik az ő türelmét, hűségét és szeretetét. Az ellenség minden lehető dolgot elkövet, hogy felülkerekedjen, hogy megcsaljon és hogy elpusztítsa a Krisztusban felkenteket. Ezen állandó és szüntelen hadakozás miatt, amelybe a keresztyénnek részt kell vennie, vannak olyan idők, amikor a bátorsága ellanyhul. Az első keresztyénnek, a mi nagy Fejünknek és Urunknak ezekhez hasonló körülményeken kellett átmennie. El vagyunk hiva, hogy kövessük az ő nyomdokait, mert „Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetelek lelketekben elalélván.” — Zsidók 12:3.

Mikor üldözések és bántalmazások szakadnak reánk, mikor félreértetünk és szenvedésekben és

nyomorban vagyunk, gondoljunk arra, hogy a mi Urunk, aki minden dolgokat ismer, reánk gondol és hogyha mi kitartunk mellette, úgy nem fogja megengedni, hogy valami elválásson minket Krisztus szeretetétől. Mindezekben a dolgokban mi több vagyunk, mint győzők az által, aki szeretet minket. — Rómabeliek 8:37.

Bizonyosok lehetünk, hogy az, aki annyira szeretett minket, hogy életét adta értünk, most még jobban szeret, mint bármikor, hogyha vele harmóniában akarunk járni. Meg van tőle az a biztos ígéretünk, hogy a nagy összecsapásban ő megnyeri a győzelmet; ha hűségesen kitartunk, győzedelmesen állunk majd mellette. A mi Atyánk akarata, hogy ebből vigasztalást merítsünk.

Pál testvérünk sok megpróbáltatáson ment keresztül. Győzedelmeskedett Krisztusban. Nem nyerhetjük meg a győzelmet önmagunk, de Isten úgy rendezte el a dolgot, hogy megnyerjük a győzelmet a mi Fejünk és Urunk által. Bizalommal és hálával mondhatjuk tehát most: „Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban.”

Watch Tower, 1925 április 1.

AZ IRGALMAS SZAMARITÁNUS

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes erődből; és a te felebarátodat, mint magadat.” — Lukács 10:27.

AZ előttünk fekvő Bibliatanulmány az irgalmas szamaritánust mutatja be, valamint az arany szabályt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, lelkedből, minden erődből, teljes elmédből és a te felebarátodat, mint magadat”, e szabályra úgy mutatva rá, mint a tanulmány középpontjára. A farizeusok és írástudók mindig készek voltak arra, hogy megkísértsék és kritizálják Jézust, hogy valamely ponton megfoghassák őt, nyilván nevetség és kritika tárgyává téve, vagy pedig, hogy vádat kovácsolhassanak ellene. Ők, a zsidó főpapok, valamint a vének a maguk érdekeit félítették, ha metalan Jézus tanai gyökeret találna verni a nép között, minél fogva nem csupán tanait vetették el, hanem elkövettek mindent annak megakadályozására, hogy befolyása ne hogy tért hódítson a nép között.

²Kevés idővel a történet elbeszélése előtt, Jézus tisztán tudta azt, hogy az Atya a földön átélt tapasztalatok által beszélt hozzá. A nép vezetőfőfiait ő tiszteletben tartotta, remélvén, hogy felismerik őt, mint Isten küldöttjét, hogy az egész Izraelt visszahívja Jehova útjaira — elvezetvén őket az igazság megismerésére, amit célul is tűzött. Azonban azt kellett látnia, hogy a nép vezetőemberei hátat fordítanak a világosságnak, s akiktől a legkevésbé lehetett volna várni, az alázatosak és együgyűek a nép

közül érteni kezdték azt, amit a bölcsek képtelenek voltak megérteni. Ő köszönetet mondott az Atyának ezirányú szándékáért: „Azon órában örvendezte Jézus lelkében és monda: Hálákat adok néked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől és a kisdedeknek megjelentetted. Igen Atyám! Mert így volt kedves te előtted.” — Lukács 10:21.

³Működését Jézus ezután ennek megfelelően alkalmazta. Az is lehet, hogy ezen imát ő hangosan mondotta el és a nép vezetői közül is hallották némelyek, alighogy ezt befejezte — amint azt Lukács tudósításából látjuk — egy törvénytudó szólította meg Jézust, oly szándékkal, hogy szóban meg fogja Jézust és képmutató alázattal monda: „Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?” (Lukács 10:25) Ezt a kérdést egy más alakban ismét feltették Jézusnak. A gazdag ifju mondotta volt: „Jó Mesterem, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?” (Lukács 18:18) Ez a gazdag ifju becsületes szándékból intézte Jézushoz a kérdését és Jézus reá tekintvén, meg is szerette őt. A törvénytudó azonban nem becsületes szándékból kérdezte Jézust, nem azért kérdezte, hogy az élet szabályra vonatkozólag felvilágosíttassék, hanem aljas szándékból tette ezt, a szent dolgokat gonosz célokra akarta kihasználni.

⁴Ez a törvénytudó tudta jól, hogy a tör-

vény életet ígért azoknak, akik azt megtartják (3 Mózes 18:5), amely életet azonban senki sem nyerhetett meg tökéletlenségei miatt. És tudta azt is, hogy Jézus az élet útjainak tanítását vallotta, Jézus tehát vajon megvetné-e a Mózesi törvényt? Éppen arra gondolt, hogy Jézus valami — a törvénnyel ellentétes dolgot fog mondani, ami által ő módját ejtheti annak, hogy Jézus Mózes-ellenes és módját ejtheti annak, hogy vádat emeljen Jézus ellen, mint hamis tanítóra mutatva rá. Jézus azonban visszafordította a kérdést úgy, hogy az a kérdező fejére hullott vissza: „Mi van megírva a törvényben? Mint olvasod?” mintegy azt akarván ezzel mondani: Neked, mint törvénytudónak, tudnod kell, hogy a törvény intézkedést tartalmaz az életre nézve és hogyan érted ezt? A törvénytudó helyesen felelt, úgy, amint aranymondattunk mondja. Jézus röviden válaszolt, mondván: „Jól feleltél! Ezt cselekedd és élsz.” (28 vers) A törvénytudóhoz intézett feleletéből Jézusnak, látható, hogy amaz nem tartotta meg a törvényt, habár úgy adta, mintha megtartaná és tanítaná is azt. Álláspontjának igazolása végett megkérdezte Jézustól: „Ki az én felebarátom?” ezáltal mondani akarván: „Én megtartottam a törvényt az Istenre vonatkozólag, de hogy kit szeressek úgy, mint magamat, ez nyílt kérdés marad, s ha valamilyen vétettem, az csak ezen a téren történt. Azok-e az én felebarátaim, akiket ismerek, vagy Izrael népe közül mindenki az én felebarátom?”

⁵Jézus erre az irgalmas szamaritánusról szóló példázattal felelt. Egy útas, illetve vándor történetét mondotta el, aki Jeruzsálemből Jerikóba indult, akit útközben egy rablóbanda megtámadott, kifosztott, összevissza verte és félholtan az útszélen hagyta. A példázat nagy benyomást gyakorolt a törvénytudóra, mivel az út az ország leglakatlanabb és sivárabb részén húzódott végig és mindig veszélyes volt az ez útrészen garázdálkodó rablóbandák miatt. Sőt még most is az.

KI A MI FELEBARÁTUNK?

⁶Jézus ezenkívül elbeszélte — és a beszéd komolyságából úgy látszik, hogy egy valóban megtörtént dolgot mondott el — hogy ugyanazon az útvonalon vezetett egy bizonyos papnak az útja, aki látván az út porában fetrengenő a nehezen megsérült embert, az út másik felére menve át, elkerülte azt. Az úttest egy rendes mezei út volt, de az útas, amennyire csak lehetett, annyira kerülte ki a nehéz sebesült embert. Később egy lévita is arra felé haladt, ugyanazon az úton, valamivel másképp cselekedett, közel lépett és egy pillantást vetett a mozdulatlan testre, de ő is tovább folytatta az útját az úttest

tulso részén. Azután — mondja Jézus — ugyanazon az úton jött egy bizonyos szamaritánus, aki meglátván az eszméletlen embert, hozzá ment, s meglátván, hogy az milyen állapotban van, részvétre gerjedve, azt felültette, bekötözte a sebeit, feltette a maga teherhordó-állatának hátára, vendégfogadóba vitte, ott gondoskodott róla, vele töltvén az éjszakát. Másnap reggel kifizette a beteg számláját és a vendégfogadó tulajdonosának átadott egy bizonyos összeget a beteg további ápolására, ígéretet téve, hogy vissza fog térni és a betegre fordított minden költséget vissza fog téríteni.

⁷Jézus most kérdezte a törvénytudót: „Mit gondolsz, e három közül melyik volt a rablók kezére jutottnak a felebarátja?” (36 vers). A törvénytudós az igazság elismerésére volt kényszerítve, de kedvezőtlen módon tette ezt. Nem akarta nyíltan mondani, hogy a „szamaritánus”, hanem így szólott: „Az, aki könyörült rajta.” Mire azonnal így szólott Jézus: „Eredj el és te is aképen cselekedjél.”

⁸A történet fordulata a kérdésnek is fordulatot adott. Ő azt kérdezte Jézustól: „Ki az én felebarátom?” Jézus pedig e történettel adván feleletet, megkérdezte: „Ki volt a felebarátja annak, aki a rablók kezére esett?” ami által kézenfekvő volt az a nyilvános gondolat a törvénytudó kérdésére feleletképpen: az az én felebarátom, aki segítségre van szorulva, az én segítségemre, a törvény azon gondolatát juttatva kifejezésre: „Én a reám szorultaknak kell felebarátja legyek.” Egyszóval a törvény azt akarja és célozza, hogy a felebaráti szeretetnek a szívben kellene tanyáznia. Aki a törvényt megtartani akarja, az ne tekintessen maga körül keresvén, hogy ismerősei és rokonai közül kit tekintsen felebarátjának, hanem inkább tekintse meg a saját szívét, hadd lássa meg mennyi szeretet van a maga szívében mindenki iránt, akik ő reá szorulnak.

⁹A törvénytudó kétségkívül nem ily feleletre számított, ő ugyanazon osztályhoz tartozott, melyhez a pap és a lévita is és kétség kívül ő is úgy cselekedett volna, mint amazok. Ha bizonyos értelemben oly helyzetbe került volna, mint amazok. Az Úr kijelentette, hogy legyen ő is olyan, mint a szamaritánus s az általa elismert felfogás szerint tegyen eleget Isten követelményeinek, szeresse az Istent teljes szívéből, teljes lelkéből és minden erejéből és felebarátját, mint önmagát.

¹⁰A szűkkeblű izraelita azt vélhette volna, hogy az ily felebaráti szeretet csak az ő ismerőseire terjed ki. Lehet, hogy valamelyik másik az egész törzset vagy az egész nemzetet is beleértette volna ebbe, aki valóban izraelita volt, annak fel kellett ismernie, hogy minden nemzetebeli ilyennek kellett tekin-

tenie, akin, ha bajban van, segíteni kell, aszerint, ahogyan arra alkalom kínálkozik. Urunk azonban Izrael határain jóval túl terjesztette ki a törvényt s e példázatban egy szamaritánust mutatott be, aki jót mivelt egy izraelitával, hogy Izraelnek minden igaz fia, aki Isten törvényét megtartani akarja, tekintsen úgy minden nyomorgóra, mint felebarátjára, akár a zsidók közül való az, akár nem. Mert a zsidókat bárha a többi népektől különválasztotta az Isten, de nem azért tette ezt, mivel csupán ő velük tartott fenn érintkezést az Isten, hanem azért, hogy ők Isten eszközei legyenek az Abrahámi ígéretek végrehajtására, mely a föld minden népeit megáldani hivatott.

¹¹Általában azok, akik magukat Isten kiválasztottainak tekintették, miképen Izrael a régi időkben, a farizeusok Jézus idejében (János 8:33) és mindazóta a szűklelkű szektáskodók kevés szeretetet ápoltak szívükben embertársaik iránt. Akik mindig készek voltak, hogy a nem választottakat az alsóbb rétegekre, illetve az örök tűzre kárhoztassák. De Isten választottai, ha tisztán megértik Isten szándékát, ez kitérít a szívet és elmélyíti úgy az Isten, valamint az ő gyermekei az embertársak iránti szeretetet, mert ők megértik, hogy kiválasztottak Isten eszközeivé és csatornáik az áldás közvetítésére a nem választottakhoz. S végül Isten választottai közé senki más nem tartozhatik, csakis, akinek a szívében szeretet van az embertársai iránt. (Rómabeliek 8:9) Nyilvánvaló, hogy amely ember e szabály szerint él, az az élet legmagasabb felfogása és Isten által kinyilvánított, reá rótt felelősség szerint él.

IRGALMASSÁG AZ ÉLETÜKTŐL MEGFOSZTOTTAK IRÁNT

¹²Isten gondviselése folytán voltak néki szolgálói, akik hivatva voltak bizonyos dolgok elvégzésére, miképen Urunk is, Jézus, Mózes, Pál és többen mások. Ezek közül mindenik felelős volt az Úr iránt, de az ő legnagyobb tevékenységük is befoglaltatik aranymondatunkban. Akik pedig nincsenek valamilyen különös szolgálatra kiszemelve, akiknek a szereplése inkább a rendes életmederben mozog, élvezik azt a kiváltságot, hogy az irgalmas szamaritánus mintájaképen cselekedhessenek. Ők teljes szívükből, lelkükből és minden erejükből szerethetik Istent és az ő kegyelméből az Úr Jézus Krisztus által felebarátukat is szerethetik, mint önmagukat.

¹³Tanulmányunkból láthatjuk tehát, hogy Jézus „irgalmas szamaritánus” volt. Senki sem volt oly irgalmas, mint ő azok iránt, akiket a bűn sújtott, s akiket életüktől és boldogságuktól megfosztott a Sátán és intézménye. De miért esetelte magát Jézus úgy,

mint szamaritánust és nem, mint izraelitát? Valószínű azon tényben található erre felelet, hogy a zsidók ő felőle is — akár csak a szamaritánusok felől — gunnyal és megvetéssel beszéltek. (János 8:48) Mint valami sepredék néppel, úgy bántak Jézussal és aljas szavakkal elnevezték őt szamaritánusnak, mi azonban köszönetet mondunk Istennek, hogy az irgalmasságot tanító ezen képnek, mely tőle származott — birtokában vagyunk.

¹⁴Egy másik figyelemértendő vonás, hogy a Jeruzsálemben szokásos templomi szolgálat megkeményítőleg hatott a szívre, s a külső ceremóniák mindig is ily hatással voltak. Azok, akik hivatalból végeztek isteni szolgálatot testvéreik érdekében, az önzés és részvétlenség terén, mindig nagy veszélynek voltak kitéve. Némelyek, mint Zakariás, Keresztelő János édes apja, őrizkedtek az ilyesmitől és e tekintetben kifogástalanok voltak Isten előtt. De „a papoknak és lévitáknak” mindig küzdeniök kellett a kísértő önzéssel és a történelemből tudjuk, hogy e kísértések a legtöbbet megejtették közülök.

¹⁵Jelen tanulmányunk tárgyát képező — az irgalmas szamaritánusról beszámoló történelem nyilvánvaló, hogy az Isten bánásmódjának ábrázolása az emberiséggel szemben. Az irgalmas szamaritánus, ha Jézust illusztrálja, ezáltal Isten is képviselve van, mert Jézus azért jött, hogy tanúbizonyságot tegyen az Atyának szeretetéről. A Jeruzsálem és Jerikó között vonuló út, a rablók-tól veszélyeztetett lefele vezető utat ábrázolja, amelyen az emberiség halad. Ez az út jól kezdődött az Éden-kertben, de az önzés és romlás lefele kanyaruló társadalmi bomlottság útjává lett. Az Isten hosszú időn keresztül megengedte a Sátánnak a kormányzást, mely idő alatt ő és eszközei a föld minden ügyei felett éreztették hatalmukat, kötelezővé, elsajátítva és erőszakosan és nagy-képűsködéssel bekebelezve az emberiséget, hasznát húzva és minden előnyöket biztosítva az adott helyzetből és körülményekből — kifosztva, sebeiben az útfélen hagyva az emberiséget.

¹⁶Még most is veszélyeztetve van az út; a nagy tőke felett rendelkező útonállók mindent maguknak akarnak, a kereskedelem útján állva a szükségleti cikkek árai felett rendelkezve, azt megszabva, együttest alkotnak minden más — a felebarátjaikból hasznát képviselő kapzsi elemekkel. Több ezer becsületes ember, akik e hatalmas üzleti vállalatokban helyezik el nagy haszonrészesedés miatt, pénzüket, nem mentesülnek e téren a felelősségtől.

¹⁷Mint Ninivé idejében, az emberek ma is tudatlanságban vannak Isten felől. Nem ismerik sem az ő szeretetét, sem pedig tervét. A bűntől sebzett, a gonosz intézmények-

ből kifosztottan, s azoktól pedig kikerülve, akik Isten képviselőinek tekintették magukat, az örök gyötnelem elmélet által gyötörtetve — fekszenek sebeikben. De az Isten alkalmas időben mutatta meg hozzájuk való irgalmasságát. Elküldötte Jézust, hogy hirdesse az ő szeretetét, hogy meghaljon, mint Megváltó bűnengesztelés szerzése céljából.

¹⁸Jézus követői mostan irgalmas szamaritánusi munkára hivatván a névleges keresztyénség előtt — mint Jézus a korabeli valóságos világ szemében — csak megvetett szamaritánusok, de mivel a Mester szíve szerinti irgalmasság van bennük, az ő akaratának örömteljes cselekvésére töreksenek. Nekik most kiváltságuk, hogy Isten szeretetét és Krisztus szeretetét kinyilatkoztassák a világnak, bekötözve a sebeiket és a sebzett szívüeket vigasz olajával mosogatva, Isten országának üzenetével. Ezek tudják, hogy miért járnak a Jeruzsálemből Jerikkhóba vezető úton és egyáltalán nem félnek attól, hogy rájuk is reáronthat egy rabló- és tolvajbanda. Ők szeretik az Istent és tanubizonyosságot tesznek felőle. Felebarátaikat is szeretjük, Isten végtelen szeretetéről beszélve előttük.

¹⁹Az irgalmas szamaritánusról szóló ezen történet szép tanúsítása annak, hogy ne csak magának éljen az ember. Izrael népéből, mint valódi izraelita, nem jöhetett számításba senki más, csakis, aki fegyelmet fordított Izrael jólétére. Szellemi értelemben is,

csak az izraelita igazán, aki nem zárkózik el a társaitól — testvéreitől. Isten azt akarja, hogy az övéi az ő szeretetét nyilvánítsák, mindig áldást, vigaszt és bátorítást osztani törekedvén.

BEREÁN KÉRDÉSEK

A zsidó vezetők hogyan szöliották meg Jézust? Mily alapon? 1. §.

Némelykor hogyan szólott Jézushoz az Isten? 2. §.

Mi a különbség a törvénytudós és a gazdag ifjú állásfoglalása között? 3. §.

Jézus hogyan adott fordulatot a törvénytudó kérdésének úgy, hogy éle a törvénytudóra hullott vissza? 4. §.

Hogyan mutatta be Jézus, hogy ő felülmúlja a Mózes törvényében ismételt törvénytudókat? 5-7. §.

Ki a felebarátunk? Felebaráti szeretetünket hogyan bizonyíthatjuk be gyakorlatilag? 8. §.

A törvénytudós meg volt-e elégedve a Mesternél tett látogatása eredményével? 9. §.

Mily négy szempont van arra, hogy ki a mi felebarátunk? Mily célt követett azáltal az Isten, hogy csupán az Izraellel érintkezett? 10. §.

Mi teszi az emberiséget részvételteljesé a szívet, felebaráti szeretetet mélyítvén el abban. 11. §.

Mely szavak foglalnak magukban nagy teret, hogy minden legjobb törekvéseinket felöleljék? 12. §.

Ki az irgalmas nagy szamaritánus? Jézus miért ecsegett magát ilyképp? 13. §.

A hivatalos tekintély mily hatással van rendszeren az emberre? Az egyházban veszély ezirányban fordul-e elő? 14. §.

Tanulmányunk tárgya mit ábrázol? A rablók utonállanak-e még? 15-16. §.

Mily sorsa van az emberiségnek? 17. §.

Kik a valóban irgalmas szamaritánusok? Csak önmagáért éle az ember? A valódi izraeliták egymással szemben elzárkózottan viselkedhetnek-e? 18-19. §.

Watch Tower, 1924 november 1.

FELHÍVÁS I

Az Urvacsorán résztvevők számát kérjük | miután május 10-ike után már késő lesz.
mindazoktól, kik ezideig nem küldötték be, | Minden biblia-tanuló csoportnak érdekében
tegye meg ezt, aki illetékes erre.

KEGYELMÉNEK ELISMERÉSE.

Uram, oly üde óra,
Mint ez nincs, — oly gyönyörű
Lábaidhoz vonz engem
Éled a fáradt lelkű.

Hajnal nyugodt órája
S az alkony néma csöndje,
Áldott, midőn felelem
Az ima szárnyán égbe.
Ott hozzád esd a szívem
Ha bűnt tettem, elfeded;
S örömet adsz lelkeimnek
Megújítva kegyelmed.

Mig elérem a partot,
Ez legyen kiváltságom;
Lelkem, hadd önthessem ki,
Elődbe hiven, bizón.

Szó, ki nem fejezheti,
Az enyhet, mit találok,
Erőt a küzdelemhez
S vigaszt, ha ellankadok.

Nincs kétely, nincs félelem
Mintha égből állanék;
Sőt a bűnbánó köny is,
Törölve, mint érintvék.